

JACK HIGGINS

İNFAZ GÜNÜ

ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975 - 405 - 469 - X 94-34-y-0131-270

Kitabın Orijinal Adı

THE SAVAGE DAY

Yayın Hakları

© ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak

ŞAHİN KARAKOÇ

Dizgi-Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ

1. BASIM/NİSAN 1994

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - istanbul

Tel: 522 40 45 - 526 80 12 511 51 00 - 511 32 26

Faks: 526 80 11

Değerli okurumuz Metin Adato'ya yayınevimizin
teşekkürleriyle...

JACK HIGGINS

k

INFAZ

GÜNÜ

k

TÜRKÇESİ:

Fatoş Dilber

PDF: Ayhan Hocha

EPUB: balci60

Sean Patterson'a

Tutarsız dnyalar yaratmak isteyen iki grup arasında kuvvet gsterisinin dısında baaka bir aare olmadđđını görüyorum...

Bence her toplum, bireylerinin zorunlu ölümleriyle ayakta kalabilmektedir.

Oliver Wendell Holmes

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

TAVŞAN DÖNEMECİ

KARTAL KONDU

KARAR GÜNÜ

KORKUNUN KANATLARI

ATMACA

FIRTINA GELİYOR

TİLKİNİN GECESİ

RAMPA

SON İTİRAF

VURUŞ

DEVLERİN GAZABI

CEHENNEMDE BİR MEVSİM

SOĞUK RIHTIM

KARTAL SÜZÜLÜRKEN

FIRTINANIN GÖZÜ

TANRININ UNUTTUĞU YER

içindekiler

[bir](#)

[iki](#)

[üç](#)

[dört](#)

[bes](#)

[alti](#)

[yedi](#)

[sekiz](#)

[dokuz](#)

[on](#)

[on bir](#)

[on iki](#)

[on üç](#)

[on dört](#)

[on bes](#)

.bir.

İç avluda birini öldürmek için hazırlık yapıyorlardı. Bu da günlerden pazartesi olduğu anlamına gelirdi, çünkü pazartesi infaz günüydü. Hücrem binanın diğer tarafında olmasına karşın tüm olaya tanık olacak tutukluların bulunduğu hücrelerden gelen tedirgin seslerin artık ne anlama geldiğini biliyordum. Az sonra davullar çalacaktı ve bu da komutanın hoşuna gidiyordu.

Derin bir sessizlikten sonra biri ateş diye bağırdı. Ardından da davullar yeniden çalmaya başladı. Öldürülen adamın cesedi infaz yerinden uzaklaştırılırken davullar sanki bir korteje eşlik ediyormuşçasına gümbürdüyordu. Hayatımda gördüğüm en kötü yer olan Skiathos'ta bile komutan tüm ayrıntılarla ilgilenmekten çok hoşlanırdı. Ege Denizindeki bir adadaki Türk kalesinde üç bin siyasi tutukluyla beni koruyacak dört yüz kişilik bir tabur vardı.

Bir aydan beri buradaydım ve dört haftanın ne denli uzun olduğunu öğrenmiştim. Ayrıca diğer tutukluların mahkemeye bile çıkarılmadan iki yıl boyunca burada tutuklu olduklarını öğrendiğimde içinde bulunduğum durum daha da güçleşmişti. Avluya çıkarıldığımız bir gün, tutuklulardan biri bana bu adanın adının aslında Yunanca olduğunu ve verimsiz toprak anlamına geldiğini söyleyince doğrusu hiç şaşırمامıştım.

Hücremdeki demir parmaklıkların arasından gördüğüm kara, sisli ve sıcak havada ufukta görünen bir toz lekesi gibiydi. Arasına çok uzaklardan bir gemi geçirdi. Yunan Donanması buradan geçecek tüm gemilere belli bir mesafe bırakarak gitmeleri doğrultusunda bir talimat verdiğiinden gemiler bir nokta gibi görünürdü. Başımı iyice uzatıp sola çevirdiğimde kayaları, sağa çevirdiğimde de çalılarla kaplı boş araziye görüyordum. Bunun dışında yerdeki saman yığınının üstünde yatmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Her şeyin birden değiştiği o mayıs sabahı da yine aynı şeyi yapıyordum.

Öğle yemeğinin getirilmesi için daha üç saat olmasına karşın birden hiç beklenmedik bir şekilde kilitte bir anahtar döndü, kapı açıldı ve teğmenlerden biri içeri girdi. Ayağıyla hafifçe bana dokundu.

«Ayağa kalksan iyi olur, dostum. Seni görmek isteyen biri var.»

Beni görmek isteyen kişi içeri girerken yerimden bir ok gibi fırladım. Elli yaşlarında gösteren bu adam orta boylu, geniş omuzlu biriydi. Bembeyaz bıyıkları ve mavi gözleri vardı. Başına ince hasır bir şapka takmış, krem rengi takım elbise giymiş, eline de bir baston almıştı. Orduda üst subaylardan biri olmalıydı ya da bir zamanlar öyleydi. Ben zaten hayatımda hiçbir şeyden asla yüzde yüz emin olamam. Ayrıca insanın eski bir askeri tanınması zaman alırdı.

Hazırol durumuna geçmek üzereyken gülümsedi.

«Rahat, binbaşı, rahat.»

Yüzünü buruşturarak hücreye bir göz gezdirdi sonra da bastonuyla köşedeki çöp kutusunu karıştırdı.

«Başına gerçekten de büyük bir bela açmışsın.»

«Atina'daki İngiliz Elçiliğinden mi geliyorsunuz?» diye sordum.

Hücrenin içindeki tek tabureyi aldı, tozunu sildi ve oturdu.

«Atina'dakilerin sana bir yararı olmaz, Vaughan. Albaylar seni denemeye karar verinceye dek burada kök salacaksın. Bu konuyla ilgilenen kişilerle konuştum. Şansın varsa on beş yılla paçayı kurtarabileceğini söylüyorlar. Belki de yirmi.»

«Çok teşekkür ederim. Doğrusu beni çok rahatlattınız.»

Cebinden bir paket sigara çıkararak bana doğru fırlattı.

«Ne bekliyordun ki? Ayaklanmalar için silah sağladın, boş kumsallara gece yarısı harekât düzenledin. Daha ne istiyorsun?»

Başını iki yana salladı. «Sen kimsin Tanrı aşkına? Yoksa şu soyları tükenen romantiklerden misin?»

«Keşke öyle olabilseydim,» dedim. «Ama eğer buradan çıkabilirsem Lefkoşe'de beni bekleyen beş bin sterlini alabileceğim.»

Başını salladı. «Anlıyorum.»

Pencerenin yanındaki duvara yaslanarak ona baktım. «Siz kimsiniz?»

«Adım Ferguson,» dedi. «Albay Harry Ferguson, Kraliyet Ulaşım Birliğinden.»

Ferguson nedense İngiliz Ordusunun bu önemli bölümüne mensup birine hiç benzemiyordu.

«Simon Vaughan,» dedim kendimi tanıtarak. «Ama bunu bildiğinizden eminim.»

«Doğru,» diye karşılık verdi. «Az sonra seni ne denli iyi tanıdığımı kanıtlayacağım.»

«Bundan eminim,» diye karşılık verdim alaycı bir sesle.

«Pekâlâ,» dedi iki eliyle bastonunun topuzunu tutarak. «Akademide notların oldukça yüksekmiş, Kore'de teğmen olarak savaştın. Bu iyi siciline karşın bir süre sonra Çin'de tutuklanarak bir yıl hapis yattın.»

«Bravo.»

«Dosyanda yazılanlara bakılırsa tutuklulara uygulanan beyin yıkama yöntemlerine var gücünle karşı çıkmışsın. Bununla birlikte, bu tür yöntemlere karşı çıkmaya rağmen tartışmalarda Marksist diyalektiği kullanma eğilimi gösterdiğin de yazılı dosyanda.»

«Evet, eskilerin de dediği gibi,» dedim. «Yaşam, insanların peşinden koştuğu eylemler demetidir. Bu görüşe kimse karşı çıkamaz.»

«Kore Savaşından sonra Savaş Bölümü için yazdığın Devrimci Savaşımara Yeni Bir Görüş Açısı adlı kitabını çok beğendim. Kitap piyasaya çıktığı günlerde şimşekleri üstüne çekmişti. Mao'dan yaptığın alıntılar elbette bazı kişileri tedirgin etmişti ama görüşlerinde haklıydın.»

«Genellikle hep haklı olurum,» dedim. «Bu oldukça tedirgin edici bir duygu. Nedense çok az insan gerçeği görebiliyor.»

Ben sanki hiçbir şey söylememişim gibi o konuşmasını bıraktığı yerden sürdürdü.

«Yazdığın bu kitap devrimci hareketler gibi yıkıcı güçlerle başa çıkma konusunda seni uzmanlaştıracak Ordunun Haberalma Servisine geçmene neden oldu. Malaya'daki komünistler, Kenya'da altı ay boyunca Mau Mau'nun izini sürmen, sonra da Kıbrıs ve EOKA. Ayrıca sırtında bir de kurşun deliği var.»

«Hiç de fena değil.»

«Sonra da Borneo ve Endonezyalılarla savaş Oradaki isyancıları denetledin ve elde ettiğin büyük başarıdan da çok hoşnut oldun.»

«Elbette,» diye karşılık verdim. «Hoşnut oldum, çünkü bizler de gerillaların istediği gibi dövüştük. Aslında başka çıkış yolumuz yoktu.»

«Çok haklısın ama şimdi de sıra en büyük trajediye geldi, 1963 Martına. Kota Baru ve çevresi komünist gerillalarla kuşatılmıştı. Sana oraya gidip bölgeyi komünistlerden kurtarman emredilmişti.»

«Evet, ama bunu başaramadığımı kimse söyleyemez,» dedim acı bir sesle.

«Gazeteler sana Selengar Canavarı adını takmışlardı, değil mi? Sorguya çekilen ve sonra da işkence edilen tutuklulara öldürme emrini veren adam, ha? Sanırım seni madalyaların kurtardı hem o günlerde, hem de hapse düştüğün sırada. Ama elbette psikiyatristlerin katkısını da unutmamalıyız. Hiç olmazsa işine son vermediler.»

«Elimizden geleni yaptık işte.»

«Peki, daha sonra neler yapmışız, bir bakalım. Yemen ve Umman ordularında paralı askerlik. Sudan'da da aynı şeyi üç ay yapmışsın. Başına bir şey gelmediği için şanslısın. 1966 yılından bu yana da çoğu yasal olan silah tüccarlarının yanında çalıştın. Birçok tüccarın yanısıra Thwaite ve Simpson, Franz Baumann, Mackenzie Brown ve Julius Meyer ile çalıştın.»

«Bunda bir terslik yok ki, bunlar son derece doğal. İngiltere hükümeti silah imalatı ve satışından yılda milyonlarca sterlin kazanıyor.»

«Doğru ama onlar silahları gece yansı bir başka ülkeye kaçırıp düşman hükümetlere satmaya çalışmıyorlar.»

«Saçmalama!» dedim. «Onlar yıllardan beri bunu yapıyor.»

Güldü ve eliyle dizine vurdu.

«Lanet olsun, Vaughan ama senden hoşlandım. Gerçekten hoşlandım.»

«Ne, Selengar Canavarından mı?»

«Hiçbir şeyden haberim olmadığını mı sanıyorsun benim? Yapma Tanrı aşkına. Orada neler olup bittiğini çok iyi biliyorum ben. Hem de gerçekten nelerin olup bittiğini. Sana Kota Baru'daki son teröristi de öldürmen emredilmişti, sen de sana söyleneni yerine getirdin. Belki biraz acımasızca yaptın tüm bunları ama yine de görev görevdir. Amirlerin derin bir soluk aldıktan sonra da seni kurtlara yem yapmak istediler.»

«Beni görevimi yerine getirmenin verdiği o mutluluk duygusuyla baş başa bırakarak.»

Gülümsedi. «Buraya kadar çok iyi anlaştığımızı düşünüyorum. Babanı tanıdığımı söylemiş miydin?»

«Sanıyorum söyledin,» dedim. «Ama ben doğrusunu istersen, albay, neyin peşinde olduğunla daha fazla ilgileniyorum.»

«Gelip benim yanımda çalışmanı istiyorum. Karşılığında da seni buradan çıkaracağım. Geçmişinde artık herhangi bir pürüz yok.»

«Her şey bu denli basit öyle mi?»

«Yunanlıların suyuna gitmeyi bilersen, onlarla anlaşmak inan bana çok kolaydır.»

«Peki, karşılığında benden ne istiyorsun?»

«Oh, bu çok basit,» diye karşılık verdi. «Kuzey İrlanda'daki IRA'yı bizim adımıza denetlemeni istiyorum.»

Bu insanın yelkenlerini suya indirecek nitelikte bir açıklamaydı. Ona kuşkuyla baktım.

«Dalga mı geçiyorsun?»

«Senden daha yetenekli birini düşünemiyorum. Olaya şöyle bakmaya çalış. Gerillalar, Marksistler, anarşistler ve her türlü devrimcilere karşı yıllarca Haberalma Servisinde çalıştın. Onların beyinlerinin, kafalarının nasıl işlediğini artık çok iyi biliyorsun. Savaş nerede olursa olsun sen her zaman kendini güvende hisseden birisin, çünkü işini çok iyi biliyorsun. Acımasız ve çetin cevizsin. İstedikten sonra elinden hiçbir şey kurtulmaz.»

«Konunun hiç bu kadar çekici olabileceğini düşünmemiştim.»

«Ayrıca bir iki tane de çok önemli özelliğin var ki, bunları yadsıman olası değil. Annen sayesinde İrlanda dilini çok iyi konuşuyorsun. Ayrıca IRA için seyyar kıta emrini veren şu dayın da sözkonusu.»

«Michael Fitzgerald,» dedim. «Stradballa Okulunun müdürü.»

Bir kaşını kaldırdı. «Damarlarında biraz İrlanda kanı dolaşması da senin başka bir

avantajın sayılır.»

«Yani o köylü kafaların içerisinde olup bitenleri anlayabilmemi kolaylaştıracak mı bu saydığın özelliklerim?»

Kesinlikle pes etmek niyetinde olmadığı anlaşılıyordu.

«Elbette. Aksi düşünülemez.» -

«Ama onlar da bizi son yedi yüz yıldan beri uzaklaştırmaya çalışıyorlar.»

Bir kez daha kaşlarını kaldırdı sesi hafifçe boğuk çıkıyordu.

«İlginç bir yaklaşım, Vaughan. Bu konuda hangi tarafı tuttuğunu doğrusu çok merak ediyorum.»

«Ben taraf tutmam,» dedim. «Artık böyle bir şeyi asla yapmam. Benden tam olarak ne istediğini söyle yeter. Eğer bana uyarsa kabul ederim.»

«Eğer uymazsa on beş yıl daha burada oturup bekleyeceksin, öyle mi?» Başını iki yana salladı. «Bundan hiç de emin değilim, binbaşı. Hem de hiç.»

Sigara paketinden bir sigara daha aldım. «Peki, albay, şimdi bana her şeyi baştan sona anlat.»

«Ordu IRA'yla savaşıyor. Her şey bu denli basit işte.»

«Ya da karmaşık.»

«Doğru. Birliklerimizi ilk kez 1969 yılında harekete geçirdiğimizde amacımız Katolik azınlığı korumaktı.»

«Peki, sonra ne oldu?»

«Terörde artış... Filistin, Kıbrıs ve Aden'de terör tırmandı. Terör tırmanırken, daha önceden planlanmış cinayetler ve bombalı saldırılar savunmasız sivil halka ordudan daha çok zarar verdi.»

«Terörizmin amacı terör yaratmaktır,» dedim. «Ancak böylelikle küçük bir ülke bir krallığı ele geçirebilir. Bu, Michael Collins'in sık sık kullandığı bir cümleydi.»

«Evet. IRA'nın kendi içinde de bölünmesiyle her şey daha zorlaştı. Bunların bir bölümü kendilerinin yasal olduğunu ileri sürüyor ve hareket özgürlüğüne sahip olduklarını düşünüp politik açıdan solu destekliyorlar.»

«Ne kadar sol?»

«Olabildiğince. Diğer bölümüyse katıksız nasyonalist. Onlara Geçici Birlik, Kışkırtıcılar ya da Bölücüler diyebilirsin. Ama bunlar tüm fiziksel eylemlerden sorumlu olduklarını ileri sürüyorlar.»

«Peki, öyle değiller mi?»

«Her zaman değil. Yasal olan IRA, kendilerine uyduğu zaman şiddetten yana bir

tutum sergilemekte. Ayrıca bir de hizipçiler var. Karşlarına çıkan herkesi öldürmek isteyen fanatikler. Erin'in Oğulları(*) adında Frank Barry'nin liderliğinde olan bir grup bunlar.»

«Ya diğer grup, Ulster Gönüllü Ekibi?»

«Adlarını anmaya bile gerek yok,» dedi belirgin bir tonla. «Onlar her şeyi denetimleri altına almak isterlerse inan bana bir iç savaş çıkar ve bu iç savaş öylesine kanlı olur ki, ipin ucunu bir daha yakalamak mümkün olmayabilir. Şu anda yapılacak tek şey terörü ortadan kaldırmaktan başka bir şey değil. Bu da ordunun görevidir. Daha sonraki olayları çözümlenmek de politikacıların görevidir.»

«Askeri Haberalmanın yapamadığını ben nasıl yapacağım?»

«Her şey ya da hiçbir şey. IRA'nın silah satın alabilmek için paraya gereksinimi var. Beş hafta önce bu konuda bir girişimde bulundular.»

«Ne oldu?»

«Belfast'tan Glasgow'a giden posta gemisi bir gece yarım düzine militan tarafından kaçırıldı.»

«Kimler kaçırdı? Kışkırtıcılar mı?»

«Hayır, onları beş yıldan beri aradığımız biri yönetiyordu. Eskilerden biri. Hayattaysa şimdi altmış yaşlarında olmalı. Michael Cork. İri yapılı olmasına karşın nedense ona Küçük Adam diyorlar. On yedi ya da on sekiz yaşında bir kez tutuklanmış, sonrasında sicili tertemiz. Uzun bir süre Amerika'da yaşamış ama ne var ki, onun neye benzediğine ya da nasıl biri olduğuna ilişkin en küçük bir bilgimiz bile yok.»

«Peki, posta gemisine ne oldu?»

«Cork ve adamları kaptanı etkisiz hale getirip gemideki yarım milyon sterlin değerindeki külçe altınları aldılar.»

«Ve gecenin karanlığında gözden kayboldular öyle mi?»

«Pek değil. Ertesi sabah Rathlin Adası yakınlarında Kraliyet Deniz Kuvvetlerine bağlı bir gemiyle karşılaştılar ama yoğun sisin altında kaçmayı başardılar. Geminin kaptanı onların battığını sanmış.»

«Başka bir yerde görülmüşler mi?»

«Rathlin'in güney kıyısında bir sahil kasabası olan Stramore yakınlarındaki bir kumsalda lastik bir bot bulundu. Ve bu olayı izleyen hafta sonuna doğru da kıyıya çarpan birkaç ceset.»

«Michael Cork'un kurtulduğunu düşünüyorsun, değil mi?»

«Kurtulduğundan eminiz. Aslında bizlere haber veren İrlanda Enstitüsünün sayesinde ne olduğunu tam olarak biliyoruz. Cork' tan başka kurtulan olmadı. Stramore yakınlarında kıyıya çıkmış ve her zamanki gibi yine izini kaybettirmiş.»

Pencereye yaklaşır karşımda uzanan mavi Ege Denizine baktım.

«O kadar çok parayla istediği her şeyi yapabilir.»

«Yetkililerle bağlantı kurabilecek kadar sağduyu sahibi Londra'lı bir silah tüccarı işe el koymuş bile.»

«Kim? Tanıyor muyum?»

«Julius Meyer. Bir zamanlar onun adına birçok iş üstlendiğinden eminim.»

«Meyer ha?» Yüksek sesle güldüm. «İşte sana bir sahtekâr müşteri daha. Onu neden seçmişler ki?»

«Adı kötüye çıkmış biri olduğu kesin,» dedi albay. «Başının yeterince belaya girdiğini hepimiz biliyoruz. Geçen yıl Bask militanlarına silah sattığı için gazetelere manşet olmuştu. Bu konuyla ilgilenen kişiler başları sıkıştığında onu hatırlamış olmalılar.»

«Doğru, onu neden seçtikleri böylelikle ortaya çıkıyor,» dedim. «Peki, ben nerede devreye giriyorum.»

«Eskiden ne yapmışsan şimdi de aynısını yapacaksın. Bu bağlamda Meyer'in adamıymış gibi davran, kimse senin varlığına karşı çıkmayacaktır. Senden kuşkulanan kimsenin aklına gelmez.»

«Ah, çok teşekkür ederim. Peki ya benden paralı asker gibi davranmam istenirse? Ya da bazı silahların tesliminde talimat vermem? Bu tür şeyler bazen olur, bilirsin.»

«Umarım olur. Kulaklarını dört açıp duyabileceğin her şeyi duymanı istiyorum senden Vaughan, çünkü biz o altınları geri istiyoruz. Hiçbir şey olmamışçasına sanki kendi mallarıymış gibi altınları bankaya yatırmalarına izin veremem. Senin en önemli görevin altınların nerede olduğunu bulmak olacaktır.»

«Başka?»

«Örgüt, isimler, yerler ve kişilerle ilgili öğrenebileceğin her türlü bilgiye gereksinimimiz var. Cork'u ele geçirmenin bizler için ne denli önemli olduğunu söylemeye gerek bile duymuyorum.»

«Ele geçirmek derken neyi kastediyorsun?»

«Bana boşuna zaman harcatma,» dedi buz gibi bir sesle. «Neyi kastettiğimi sen de bal gibi biliyorsun. Cork ve arkadaşları oyun oynamak istiyorlarsa sonucuna katlanmak zorundadırlar.»

«Anlıyorum. Peki, Meyer ne zaman devreye girecek?»

«O tam bir işbirliği içerisinde olacak. Gerektiğinde Kuzey İrlanda'ya gidecek ve her zaman için yanında olacak.»

«Bunu nasıl basardın? Hatırlayabildiğim kadarıyla Meyer hiçbir zaman ortalıkta görünmekten hoşlanmazdı.»

«Silah ticaretindeki lisansını yenilemek konusunda küçük bir sorun çıkmıştı,» dedi albay. «Ah, bu arada altını önemle çizmek istediğim bir konu var. Hak ettiğin ücretin yanısıra rütbene göre makul bir maaş da alacaksın. Ama yasal olarak bordroda gözükmeyeceksin.»

«Bir başka deyişle işler istediğin gibi gitmezse beynine kurşun yemiş hendekte yatan sıradan bir ceset olacağım, öyle mi?»

«Aynen.» Kararlı bir şekilde yerinden kalktı ve şapkasını düzeltti. «Bu konuda yeterince konuştuk. Yarım saat sonra vali beni buradan aldırarak. Atina'ya geri dönüyorum. Evet, kararın ne? Biraz hareket mi yoksa bir on beş yıl daha böyle mi yaşamak istiyorsun?»

«Başka bir seçeneğim var mı ki?» dedim.

«Akıllıca bir karar,» diyerek gülümsedi ve kapıya vurdu. «O zaman buradan çıksak iyi olacak.»

«Şimdi mi?»

«Atina'dan gelirken imzalanmış tahliye kararlarını da yanıma almıştım.»

«Demek teklifini kabul edeceğimden bu denli emindin, ha?»

Omuzlarını silkti. «Olayları benim bakış açımla değerlendirdiğini düşünelim istersen.»

Anahtar kilidin içinde dönünce kapı açıldı, çavuş selam verdi ve geçmemiz için kenara çekildi.

Albay kapıya doğru giderken, «Bir şey daha var,» dedim.

«Ne?»

«Kraliyet Ulaşım Birliği demiştin değil mi?»

Hoş bir şekilde gülümsedi.

«Sevgili Simon, o servisin en önemli bölümüdür. Bunu hemen anlayacağını düşünmüştüm Hadi çıkalım buradan, artık uçağa binmemiz gerek.»

Evet! Simon, bakalım daha neler olacak? Ben hücrede çevreme bakınırken o koridorda hızla ilerliyordu. Önümde uzanan manzara pek net sayılmazdı ama başka seçeneğim de yoktu. Basamakların ortasında sabırsızlıkla geri dönüp bana seslendi. Hücreden dışarı çıktım ve kapı arkamdan hızla kapandı.

.iki.

Julius Meyer'le ilk kez 1966 yılının haziran ayında Umman' daki küçük eyaletlerin birinde karşılaşmıştım. Rubat adındaki bu eyaleti bir sultan yönetiyordu. Kırk bin mil karelik bu alan çölle çevrilmişti. Çölün bir bölümü askeri alan olarak kullanılıyordu. Petrolün dışında eyalette çekici bir şey yoktu. Sultanın üç Rolls-Royce'u, iki Mercedes'i ve bir de Cadillac'ı vardı.

Amerikalı dostlarımız bu bölgede henüz o yıllarda gözde değillerdi. Bana polis başkanlığı görevi önerilmiş ve ben de kabul etmiştim. Bir gün öğleden sonra sultanın devlet bakanlarından ve aynı zamanda da yeğeni olan Hamal' ın beni sarayında derhal görmek istediği söylenmişti. Günün o inanılmaz sıcaklığında sarayda sanki kimse hareket edemiyor gibi görünüyordu.

Bakanın çalışma odasına girdiğimde bakanı Meyer'in hemen karşısında, masasının başında oturur bulmuştum. Meyer her zaman altmış yaşında görünen insanlardan olduğu için onun yaşını hiçbir zaman öğrenemedim.

«Binbaşı,» dedi Hamal. «Bu bay, Julius Meyer.»

«Bay Meyer,» dedim kibarca.

«Onu hemen tutuklayın ve benden bir haber alıncaya dek polis merkezinde gözaltında tutun.»

Meyer ince tel çerçeveli gözlüklerinin üstünden bana baktı. Dağınık kır saçları, buruşuk keten giysisiyle başarısız bir müzisyene benziyordu. Tüm bunların yoksul görünmek için yapılan bir oyun olduğunaysa çok sonraları öğrenecektim. Aslında Meyer çok varlıklı biriydi.

«Neyle suçlanıyor?» dedim.

«İthal izni olmadan silah ithal etmekle. Ayrıntıları sana daha sonra anlatacağım. Hadi şimdi çıkar onu buradan. Yapacak bir sürü işim var.»

Ciple kente geri dönerken Meyer durmadan yüzündeki terleri siliyordu.

«Tüm bunlar korkunç. Suçlamaların tümü yalan, dostum,» dedi. «Artık insanın hiç kimseye güvenemeyeceği iyice ortaya çıkmış durumda.»

«Acaba bu sözlerinizle saygıdeğer bakanımızı mı kastediyorsunuz?»

Şaşkın bir kuş gibi ellerini kanat çırparcasına aşağı yukarı sallamaya başladı.

«Bu sabah Djibouti'den yanımda beş bin adet kısa tüfekte geldim buraya. Sözünü ettiğim mallar çok iyi hatta harika durumdaydılar. Elli adet Bren silahı, yirmi bin adet de cephane.»

«Peki, ne oldu?»

«Ne olduğunu kolayca tahmin edebilirsin. Para ödemeyi reddetti ve beni tutuklattı.» Gizlice bana bir göz atıp gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. «Peki, bunun cezası nedir?»

«Burası uzun yıllardan beri İngiliz kolonisi olduğu için idamdan yanadırlar. Sultan bunu halka açık bir gösteriye dönüştürmekten çok hoşlanır. Böylelikle halkına bir tür ders vermek ister.»

«Aman Tanrım,» dedi boğuk bir sesle. «Bundan böyle yerime bir vekil kullanacağım, yemin ediyorum kullanacağım.»

Başka koşullar altında olsaydık onun bu sözlerine kahkahalarla gülerdim.

Z

Talimatlar uyarınca Meyer'i hücreye attıktan sonra kendi büroma gittim ve tüm bu olayları yeniden gözden geçirdim. Hamal'i iyi tanıdığım için olayları yeniden gözden geçirmem beş dakikadan fazla sürmedi.

Rubat kentinde garip bir şeylerin döndüğü sonucuna vardıktan sonra büromdan çıktım. Arabayla yeni aldığımız polis motorunun durumuna ve deposunun benzinle dolu olup olmadığına bakmak için kumsala gittim.

Ne yazık ki, banka kapalıydı, ben de hiç zaman yitirmeden doğrudan kentin dışındaki sevimli küçük evime gittim. Bahçenin kenarındaki küçük sarnıcı açtım ve zor günler için sakladığım beş bin doları koyduğum çelik kutuyu çıkarıp parayı aldım. Kente arabayla geri dönerken sarayın bulunduğu yerden gelen silah seslerini duydum. Yargılama yeteneğim, aşırı sıcak ve bu dayanılmaz atmosferle hâlâ bozulmadığı için derin bir soluk aldım.

Polis merkezinden içeri girdiğimde hücrelerinde camdan dışarı bakan ve silah seslerini dinleyen Meyer'in dışında kimsenin olmadığını gördüm. Doğrusu buna hiç de şaşırمامıştım. Kilidin açıldığını duyunca Meyer başını çevirdi. Beni görünce rahatlamış gibi derin bir soluk aldı.

«Hamal'i mı öldürdüler?» diye sordu.

«O hiçbir zaman yaş tahtaya basmaz,» dedim. «Hiç de iyi görünmüyorsun. Uzun bir deniz yolculuğuna ne dersin?»

Sabırsızlık ve heyecanla bana çarparak kapıdan dışarı çıktı. Motorla limandan ayrılırken saray tarafından gelen siyah bir duman bulutsuz gökyüzünü kaplamıştı. Dümenin yanında ayakta duran Meyer başını iki yana salladı ve içini çekti.

«Belirsiz, kuşku dolu bir dünyada yaşıyoruz, dostum.»

Rubat'tan çıkar çıkmaz konuşmasını yeniden sürdürdü.

«Bu motor gerçekten iyi mi? Bizi Djibouti'ye kadar götürebilecek mi?»

«Elbette, hiç kuşkun olmasın.»

«Harika. Orada çok iyi ilişkilerim var. Motoru bile satabiliriz. Böylelikle az da olsa benim zararım karşılanır. Somali Cumhuriyeti'nde bir işim var, belki bana bu konuda yardımcı olabilirsin.»

«Ne tür bir iş bu?»

«Ayda iki bin sterlin kazandıracak türden,» diye karşılık verdi sakın bir sesle.

Böylesi bir karşılık hemen hemen herkesi sustururdu. Ceplerinin birinden küçük bir teyp çıkardı, harita masasının üstüne koydu ve düğmesine bastı.

Otuzların müziğini seslendiren orkestranın sesi motora yayılıverdi. Birkaç dakika sonra da orkestraya eşlik eden şarkıcının *Every Day's A Lucky Day* (Her gün şanslı bir gündür) diyen sesi duyuldu.

«Kim söylüyor?» dedim.

«Al Bowlly. Olağanüstü biri »

Z

Bu, pek çok açıdan yeni bir dostluğun başlangıcı olmuştu. Yunanistan'dan İngiltere'ye döndüğüm günün sabahı Meyer'in Wapping deposuna doğru giderken onunla ilk karşılaşmamı düşünüyordum. Ana girişten içeri girdiğimde loş depoda Al Bowlly'nin *Everything I have Is Yours* (Sahip olduğum her şey senindir) adlı şarkısı yankılanıyordu.

Düzenleme gözönünde bulundurulduğunda, silah konusunda insanın aklına gelebilecek her şeyi Meyer'in olası kılabilmesi ve üstelik bunu bir depoda gerçekleştirilmesi aslında oldukça ilginçti. Londra'nın büyük bir bölümünü kolaylıkla havaya uçurabilecek kadar çok patlayıcıyı depo edişini itfaiye memurlarına nasıl açıkladığını hiçbir zaman anlamamışımdır.

«Meyer, orada mısınız?» diye seslendim.

Deponun dolu olmayışı beni şaşırtmıştı. .303 cephanelik ve el bombasıyla dolu rafların arasında ilerledim. Raflar ve kutularla dolu çekme kata giden basamaklar önümde uzanıyordu.

Al Bowlly'nin şarkısı bitti ve basamakların başında Meyer göründü.

«Kimsiniz?»

Sanki içeriye her an Gestapo girecekmiş gibi tedirgin bir ifadeyle bakıyordu Meyer. Gençliğinde böylesi tedirgin edici olaylar yaşadığını biliyordum. Gözlerinde ilk karşılaştığımızda da taktığı tel çerçeveli gözlükler, üstündeyse her zamanki rüküşlüğüyle uyum sağlayacak buruşuk mavi birtakım elbise vardı.

Aşığı baktı. «Simon?» dedi. «Sen misin?»

«Diğerleri nerede?» diye sordum.

«Onlara bugün izin verdim. Ferguson telefon ettiğinde böylesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm. O nerede?»

«Az sonra burada olur.»

Gözlüğünü çıkarıp camlarını sildi, sonra da yeniden taktı ve dikkatle bana baktı.

«Orada seni çok zorlamadılar değil mi?»

«Skiathos'ta mı?» Başımı hayır anlamında salladım. «Orada bulunmak insana zaten yetiyor. İşler nasıl?»

Ellerini ne anlama geldiği belli olmayan bir şekilde iki yana açtı sonra da deponun diğer ucunda olan bürosuna doğru gitti.

«Nasıl şikâyet edebilirim ki? Şiddet ve vahşet her geçen gün daha da artıyor.»

Küçük bürodan içeri girdik. Meyer mümkün olabilecek en ucuz İngiliz şarabını raftan aldı ve kadehlerimizi doldurdu. Şarabın tadı verniğe çok benziyorsa da yine de içtim.

«Şu Ferguson denen adam,» dedi Meyer şarabını bitirdikten sonra. «Gerçek bir şeytan. İçten pazarlıklı, soğukkanlı bir şeytan.»

«Ne istediğini biliyor ama.»

«Bana şantaj yaptı, Simon. Bana, düşünsene benim gibi bir insana şantaj yaptı. Vergilerimi ödüyorum, tamam mı? Davranışlarımda herhangi bir bozukluk ya da göze çarpan tuhaf bir şey yok. İrlandalı piçkuruları benimle iş yapmak için kapıma geldiklerinde hemen polise giden biriyim ben.»

«Ne kadar da hoş,» dedikten sonra boşalan kadehimi o korkunç şarapla yeniden doldurdum.

«Ama karşılığında ne alıyorum dersin? Şu Ferguson denen herif buraya geliyor ve bana iş veriyor. Ya oyunu onun istediği gibi oynayacağım ya da ticaret lisansımı yitireceğim. Bu haksızlık değil de ne? İngiliz adaleti bu mu yoksa?»

«Doğrusu bana biraz abartıyorsun gibi geldi.»

Öfkelenmeye başlamıştı.

«Niçin her şey sana şaka gibi geliyor, Simon? İçinde bulunduğumuz şu durum komik mi? Ölüm komik mi?»

«Bu çılgın dünyada ben de kendi yöntemlerimle aklımı yitirmemeye çalışıyorum,» diye karşılık verdim.

Söylediklerimi kısa bir an düşündü sonra da o komik gülümsemelerinden biriyle bana baktı.

«Kimbilir, belki de bildiğin bir şey vardır. Senin gibi düşünmeye çalışacağım, inan bana bunu mutlaka deneyeceğim. Peki, Ferguson'a ne olacak?»

«Birazdan gelir. Kısa zamanda en kötünün ne olduğunu öğreneceksin,» diyerek çalışma masasının kenarına oturdum ve özel müşterileri için tahta bir kutunun içerisindeki Türk sigaralarından birine uzandım.

«Elinde susturucuyla çalışacak ne var? Ama iyi çalışacak bir şey gerekli.»

Meyer artık işe dönmüştü. «Tabanca mı yoksa başka bir şey mi istiyorsun?»

«Ayrıca hafif makineli tüfek de.»

«Öyleyse aşağı inelim,» dedi. «Bir şeyler bulabileceğimizden eminim.»

Z

MK IIS Sten hafif makinalı tüfek savaşta komando birlikleri ve direnişçi gruplara karşı kullanılmak için geliştirilmişti. Bu tüfek ayrıca Kore Savaşı sırasında gece nöbetinde İngiliz birlikleri tarafından da başarıyla kullanılmıştı. Bu sözkonusu silah hâlâ çok önemli bir araç niteliğindedi. Susturucusu sayesinde kurşun sesi kesinlikle izole edilmişti. Ateş ederken çıkan tek ses öne ve arkaya giderken tetiği çeken bölümden geliyordu ama bu da öyle uzaklardan duyulabilecek türde bir ses değildi.

Bu tüfeğin dışında daha birçokları imal edilmişti ve onlar da kendi alanlarında gerçekten benzersizdi ama neden her zaman ihtiyaçtan çok daha az miktarlarda tüfek imal edildiğini bir türlü çözemiyordum. Bu, bana oldukça ilginç geliyordu. Meyer'in bodrumunda elime aldığım tüfeğin atış menzili oldukça genişti. Bodrumun ucunda kimlikleri belli olmayan kukla askerler hedef tahtası gibi duruyordu. Kukla askerlerin üstünde kamuflaj üniformaları vardı. Soldan sağa doğru çalışarak otuz ikilik yuvarlak fişek hazinesini ilk beş kuklaya boşalttım.

Kurşunların hedefi parçaladığını görüp yalnızca tetiği çeken bölümden gelen belli belirsiz bir sesi duymak gerçekten insana tedirgin edici bir duygu veriyordu.

Meyer, «Tam otomatığı yalnızca gerçek tehlike anlarında kullanacağını aklından çıkarma,» dedi. «Aksi halde aşırı ısınma eğilimi gösterir.»

Söylediği oldukça gereksiz bir bilgiydi. Ben zaten bu tür silahları Kore'de kullanmıştım ama tatmin olmuş bir şekilde Sten'i yere bıraktım.

«Peki ya tüfekler?»

Meyer'in yüzüne hoşnut bir ifade yayılmıştı. Bunun nedeniniyse bir dakika sonra küçük bir kutuyu açıp içinden tuhaf görünümlü namlusunun dışında sıradan otomatik bir tabancayı çıkardığında anladım.

«Bu küçük aygıt için her koleksiyoncu bir servet ödemeye hazırdır,» dedi. «Çin komünistlerinin susturuculu tabancası, 7.65 mm.»

Böylesi bir şeyi ilk kez görüyordum.

«Nasıl çalışıyor?»

Gerçek bir deha ürünüydü. Yarı otomatik olarak kullanıldığında yalnızca hareket eden pistonlu kısmın çıkardığı ses duyuluyor ve kartuş kutusu hareket ediyordu ama öte yandan tam bir sessizlik içerisinde tek bir ateş de atılabiliyordu bu tabancayla. Birkaç kez ateş ettim.

«Beğendin mi?» dedi Meyer. Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan basamaklardan gelen ayak sesini duyduk ve karanlıkta hareket eden Ferguson'un gölgesini gördük. Koyu gri takım elbise giymiş, başına şapka takmıştı. Elinde de bir evrak çantası vardı.

«Sen daha önce geldin demek?» dedi. «Ne yapıyorsunuz burada?»

Bize doğru yaklaştıktan sonra evrak çantasını masanın üstüne bıraktı. Tabancayı benden alıp hafifçe içini çektikten sonra ateş etti. Sonuç tahmin ettiğim gibiydi. Omza ya da ele değil yalnızca doğrudan karına ateş etmişti.

Tabancayı masaya bırakarak saatine bir göz attı.

«Yalnızca on dakikam var, ondan sonra da Savaş Bölümüne gitmem gerekiyordu. Onun için bir an önce işimize baksak iyi olacak. Meyer, ona bilgi verdin mi?»

«Bana seni beklememi söylemiştin.»

«Ama artık buradayım.»

«Peki,» dedi Meyer omuzlarını silkerek sonra da bana döndü.

«Bu adamlar için dün Londra ajanıyla son bir toplantı yaptım. Ona, Oban'dan işi yürütmenin mümkün olabileceğini söyledim.»

«Mümkün olabileceğini mi?» dedim. «Bu hem bu yıl, hem de başka bir yıl için olayı küçümsemekten öte bir şey değil.»

Meyer sanki sözünü kesmemişim gibi konuşmasını sürdürdü.

«Bu konuda benim ajanımmışsın gibi davranman konusunda her şeyi ayarladım. Pazartesi akşamı Belfast'ta bir ön toplantı yapılacak. Bu toplantıya ikimizi de bekliyorlar.»

«Kimler bekliyor?»

«Emin değilim. Büyük bir olasılıkla şu yasal IRA liderinin kendisi, yani Michael Cork.»

Albaya bir göz attı.

«Şu senin Küçük Adam mı?»

«Belki,» dedi. «Ama tam olarak bilmiyoruz. Ne olursa olsun onunla doğrudan bir

bağlantı kurman gerektiğinden hepimiz eminiz.»

«Peki, pazartesiye kadar ne yapacağım?»

«Oban'a git ve işe yarar bir tekne bul.»

Evrak çantasını açtı ve içinden bir zarf çıkararak masanın üstünden bana doğru itti.

«Bu zarfın içinde bin sterlin var. İstersen buna çalışan sermaye diyelim.» Meyer'e döndü. «Sizin gibi yetenekleri olan biri için böylesi bir miktarın çok az olduğunun farkındayım, Bay Meyer ama adil olmak istedik.»

Meyer ellerini zarfın üstüne koydu.

«Para çok önemlidir, albay. Kimsenin seni aptal yerine koymasına izin vermez. Tüm hayatım boyunca bana verilen tek bir kuruşu bile geri çevirmedi.»

Ferguson bana döndü. «Kaçma zamanın geldiğinde gidebilecek bir yerin olması gerektiğini düşündüm ve Kuzey Antrim kıyısının bu iş için biçilmiş kaftan olduğuna karar verdim. Meyer o bölgede bir ev kiralayacak. İkimiz arasında bir aracı gibi çalışacak. Sen oraya vardığında da çalışmasını yine sürdüreceksin.»

«Sen de orada olmayı düşünüyor musun?»

«Bana gerek olabilir düşüncesiyle evet. Öncelikle vurgulamak istediğim bir şey var. Bölgede ne olursa olsun asla ne polise, ne de orduya gitmeyeceksin.»

«Ne olursa olsun mu?»

«Tek başınasın, Simon,» dedi. «Bu kavrama alışsan iyi olur. Gerektiğinde elimden geleni ardıma koymayacağım ama o gerekli an gelinceye dek... »

«Anladığımı sanıyorum,» dedim. «Bu, başarılı olduğunda herkesin neşeyle el çırpacağı bir operasyon.»

«Başarısız olduğundaysa herkesin seni yuhalayacağı bir operasyon,» dedi ve omzumu okşadı. «Ama sana yürekten güveniyorum, Simon. Göreceksin başarılı olacaksın.»

«Şu anda neden başaracağımı doğrusu tam olarak kestiremiyorum ama bana güvendiğin için sağol.»

Evrak çantasını kapatıp eline aldı. «Şunu asla aklından çıkarma. Michael Cork bazı insanların dediği gibi modası geçmiş bir devrimci olabilir ve doğrusunu istersen ben de bu görüşe katılıyorum. Bir başka deyişle, o ve onun gibiler politik nedenlerden ötürü masum insanların öldürülmesini asla onaylamazlar.»

«Ama zorunlu kalırsa beni öldürür, bunu mu demek istiyorsun?»

«Hem de hiç duraksamadan.» Elini omuzuma koydu. «Acele etmem gerek ama önce bana bir söz vermeni istiyorum.»

«Ne sözü?»

«Kendine iyi bir tabanca alacaksın.» Susturuculu tabancayı aldı, eliyle tarttı ve masaya fırlattı. «Hong Kong uydurmalarından biri.»

«Doğrusunu istersen Pekin,» dedim.

«Hepsi aynı bokun soyu,» dedi neşeli bir sesle ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Kısa bir an basamakları çıkan ayak seslerini duyduk, sonra onlar da yok oldu. Meyer tedirginlikle yerinden kalkarak volta atmaya başladı. Kollarını yine o garip şekilde açıp kapatıyordu.

«Bu adam beni çok tedirgin ediyor. Niçin böyle hissediyorum acaba?»

«Bazı insanların doğru okul dediği yere gittiği için olmalı. Sen gitmedin unutma.»

«Saçma,» dedi. «Sen de iyi okullara gittin ama kendimi senin yanında hiç de tedirgin hissetmiyorum.»

«Annem İrlandalıydı,» dedim. «Bunu unutuyorsun. Bu benim kurtarıcı yanımdır.»

Çin tabancasıyla birkaç kez daha ateş ettikten sonra başımı iki yana salladım.

«Ferguson haklı. Bunu aldığın yere koy da bana adam gibi bir tabanca ver.»

«Nasıl bir şey istiyorsun?»

«Soğan şeklinde susturucusu olan 1932 model **Mauser 7.63 mm.**'ye ne dersin? Ya da İkinci Dünya Savaşında Alman karşı casusları için imal edilen türde bir tabancaya? Mutlaka bir yerlerde bunlardan bir-iki tane vardır.»

«Elin değmişken neden altın dişimi de istemiyorsun? Bu mümkün değil. Bugünlerde öylesi bir şeyi ben nereden bulabilirim ki?»

«Aah, sen her şeyi bulabilirsin,» dedim. «Her zaman her şeyi bulabilirsin.»

Elimi uzattım. «Kazancımın yarısını verirsem bana hayır demezsin, değil mi? Bildiğin gibi Oban, Brighton'daki sıradan bir üs değil. Oban, İskoçya'nın kuzeybatı kıyısında.»

«Coğrafya dersine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.»

Bin sterlinin içinden beş yüzünü teker teker saydı. Tabii her para sayışında olduğu gibi yüzü kanter içerisinde kalmıştı. Paranın geri kalanını iç cebime yerleştirdim.

«Ne zaman döneceksin?» dedi.

«Öbür gün dönmeye çalışacağım.»

Merdivenlere kadar benimle geldi. Bürosunun kapısında kısa bir an ikimiz de durduk. Acemi bir şekilde, «Kendine iyi bak,» dedi.

«Her zaman bakmaz mıyım?»

Ben oradan uzaklaşırken o da bürosuna geri döndü ve kısa bir an sonra beni

uğurlayan Al Bowlly'nin sesini duydum.

t

.üç.

Köşeyi döndüğümde ateş yeniden başlamıştı. Sesler kentin merkezinden bir yerlerden geliyordu. Tüfek seslerine ağır makineli karşılık veriyordu.

Bu, Belfast'ın gece çığlıklarıydı. O günlerde böylesi sesleri duymak insanları hiç şaşırtmazdı. Ama benim bulunduğum yer, yani dokların hemen yanına alabildiğine sessizdi. Bir dizi depoyu geçip taşlı sokaklarda yürürken bana yalnızca denizin sesi eşlik ediyordu.

Sokakta hiç kimseye rastlamadım. Aslında bu bölgenin oldukça kalabalık olması gerekirdi. Sokak lambalarının çoğu tahrip edilmiş, az ilerdeki bir deponun kapısı kırılmış ve eşyalar dışarı fırlatılmıştı.

Cam kırıklarının arasından ilerledim. Köşedeki Viktorya stili bir meyhaneden ışık geliyordu. Bu bölgede gördüğüm tek ışıktı. Barın adı camlı giriş kapısına yazılmıştı.

9COHAN'IN GÜZEL BARIŞ

Çevreye baktığımda bunun oldukça iddialı bir ad olduğunu görmüştüm ama yine de kapıyı açıp içeri girdim. Uzun ve dar olan bu salonun ucu gölgede kaldığı için pek net görünmüyordu. Sol tarafta küçük bir şömüne vardı, iki ya da üç masayla sandalyelerin dışında bir de üstü mermer kaplı bir bar tezgâhı. Bar tezgâhının hemen arkasına da eski bir ayna asılmıştı.

Barın arkasındaki adam olduğundan daha yaşlı görünüyordu ama bu içkiden de olabilirdi. Rengi belli olmayan gömleğinin yakası kir içindeydi. Ben içeri girerken traşsız sakalını tedirgin bir şekilde sıvazladı.

İyice yaklaştığımda zorunlu olarak gülümsedi.

«İyi akşamlar, bayım. Ne içersiniz?»

«Jameson içsem iyi olacak galiba,» dedi. «Duble olsun. Böylesi bir akşamda başka bir şey içilmez ki.»

Birden gözlerini benden ayırmayıp kıpırdamadan durdu. Artık gülümsemedi.

«İngilizsiniz değil mi?» diye fısıldadı.

«Evet. Denizin diğer yanından gelen o faşist canavarlardan bir başkası ama doğrusunu istersen bu aslında senin kimin tarafında olduğuna bağlı bir şey.»

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirdim, telaşla bir kutu kibriti önüme itti, sonra da içinden bir kibrit çıkarıp sigaramı yakmaya çalıştı. Elleri titriyordu. Ateş bir aşağı bir yukarı gitmesin diye bileğini tuttum.

«Burada oldukça yalnız görünüyorsun, diğerleri nerede?» Arkamda çok yumuşak bir ayak sesi ya da gece yarısı ormanda yaprakların arasında esen hafif rüzgâr gibi bir hareket oldu. Biri oldukça kısık sesle, «Evde güven içinde oturmak varken bu kaynayan ülkeye gelmek için insanın aptal olması gerekir, binbaşı,» dedi.

Orta boylu cılız biriydi. Ekose şapkasının altında koyu renkli gözlerini bana dikmiş bakıyordu. İşkence çeker gibi bir hali vardı.

«Kerry'den oldukça uzaktasın,» dedim.

«Kerry'li olduğumu nasıl anladın?»

«Aksanın dikkatimi çekti. Annem, toprağı bol olsun, Stradballa'lıydı.»

İşte o zaman bakışları biraz canlanır gibi oldu. Bu şaşırtıcıydı, çünkü daha sonraları onun çok ender olarak duygusal tepki veren biri olduğunu öğrenecektim. Karşılık vermeden az ilerde, loş ışıkların altından bir ses duyuldu.

«Binbaşığı buraya getir, Binnie.»

Bir sıra tahtadan yapılmış özel bölmeler vardı barda. Ve her bölme buzlu camlı bir kapıyla ayrılıyordu, bu da Viktorya döneminin bir kalıntısıydı. .

En uçtaki masaya genç bir kadın oturdu. Üstündeki eski yağmurluğu ve başına sardığı eşarbin dışında bir şey görmek oldukça güçtü.

Binnie sanıyorum üstümde tabanca taşıyıp taşımadığımı anlamak amacıyla beni arkadan elleriyle denetledi.

«Memnun oldun mu?» dedim. Binnie geri çekilince ben de kıza döndüm.

«Ben, Simon Vaughan.»

«Kim olduğumu gayet iyi biliyorum.»

«Benden daha avantajlı durumdasın öyleyse.»

«Norah Murphy.»

Aksanı bir İrlandalıdan çok Amerikalıya benziyordu. Bu sürprizlerle dolu bir akşamdı.

«Siz Oban teknesinden misiniz, Miss Murphy?»

«Evet.»

Formalitelere kendimi arındırarak arkadaki masadan bir sandalye çekip oturdum.

Genç kadına sigara ikram ettim ve sigarasını yakmaya uzandığımda da çakmağı tuttuğum elimi hafifçe yüzüne doğru kaldırdım. Boş bakışlı koyu renkli gözleri, iri elmacık kemikleri ve büyükçe bir ağız vardı.

Kibrit sönerken, «Şaşırmış gibi bir haliniz var,» dedi.

«Doğrusunu isterseniz bir erkek bekliyordum.»

«Sizin tipinizdeki insanlar her zaman böyle düşünür,» dedi acı dolu bir sesle.

«Ah, evet, küstah İngiliz erkekleri demek istiyorsunuz, değil mi? Çizmesinin burnuyla köpeğine, kamçısıyla da kadınına vuran İngiliz erkekleri. Böyle demezler miydi? Ben sizin yerinizde olsaydım başka seçeneklerin de olabileceğini düşünürdüm.»

Her şeye rağmen gülmüş olabileceğini düşünmeme karşılık kahkahaları beni çok şaşırtmıştı.

«Şu adama viskisini versene, Binnie ama unutma mutlaka Jameson olsun. Binbaşı her zaman Jameson içer.»

Binnie bara doğru gitti.

«Arkadaşınız kim?»

«Adı Gallagher, Binbaşı Vaughan. Binnie Gallagher.»

«Oldukça genç gösteriyor.»

«Görünüşe aldanmayın, binbaşı.»

Binnie şişeyle kadehi masanın üstüne koyduktan sonra, aradaki bölmeye dayandı. Kollarını göğsünün altında kavuşturdu. Kadehimi doldurup konuştum.

«Evet, Miss Murphy, hakkımda her şeyi biliyorsunuz galiba.»

«Simon Vaughan 1931 yılında Delhi'de doğmuş. Babası, Hint Ordusunda albaymış, annesiyse İrlandalı.»

«Ne kadar ayıp değil mi?»

Sözlerimi duymazlıktan geldi ve konuşmasını sürdürdü.

«Winchester, Sandhurst. 1953'de Kore'de Wellington Dükünün bölümünde görev yaptınız. Akademide öğretmenleriniz sizinle gurur duymuştur; memur, centilmen ve bir katil olduğunuz için.»

Genç kadın öfkeyle konuşurken sesindeki Amerikan aksanı da iyice belirginleşmişti. Her ikisi de benden tepki beklercesine bir süre sessiz kaldı. Viski şişesine uzanmak için hareket ettiğimde Binnie elini anında paltosunun cebine sokmuştu.

«Dikkatli ol,» dedi Binnie.

«Onunla başa çıkabilirim,» dedi genç kadın.

Tüm bu olayların beni denemek için önceden tasarlanıp tasarlanmadığından emin değildim ama İrlanda dilinde yaptıkları konuşma oldukça ilginçti ve bu Murphy denen kadın söylediği gibi gerçekten benim hakkımda her şeyi biliyorsa annemin sayesinde de İrlanda dilini konuştuğumu mutlaka bilmeliydi. Kadehimi doldurdum ve Binnie'ye dönerek, «Kaç yaşındasın?» diye sordum İrlanda dilinde.

Binnie buna hiç düşünmeden karşılık verdi. «On dokuz.»

«Soruşturmayla karşı karşıya kaldığında her zaman tabancanı çekebilirsin ama asla omzuna astığın meşin tabancalığı değil...» dedim başımı iki yana sallayarak.

«Bir an önce ondan kurtul yoksa yirmi yaşını göremeyebilirsin.»

Gözlerinde bir kez daha bir parıltı oluştu. Ama onun yerine bu kez İngilizceyle genç kadın karşılık verdi.

«Binbaşığı dinlemelisin, Binnie. Bu tür konularda çok deneyimli biridir.»

«Benim katil oluşuma ilişkin bir şeyler söylemişti az önce,» dedim.

«Borneo, 1963. Selengar'da. Tek suçları ülkelerinin özgürlüğü için savaşmak olan on dört gerillayı öldürdün.»

«Tümünün de Çinli komünistler olduğu gözönüne alındığında bu söylediklerin tartışılır.»

Beni duymazlıktan geldi.

«Ayrıca bir de Bay Hui Li sözkonusu. Ona saatlerce işkence yapıp dövdün. Kaçmaya çalışırken de onu vurdun. Gazeteler senden Selengar Canavarı diye söz etti. Ama Savaş Bölümü bunun ortaya çıkmasını istemediği için de konuyu örtbas ettiler.»

Gülümsemeye çalıştım.

«Zavallı Simon Vaughan. Kore'de Çin tutuklu kampında geçirdiği o on sekiz ayı bir türlü unutamadı.»

«Bundan ötürü de işine son vermediler. Yalnızca bir süreliğine uzaklaştırdılar.»

«Çamura saplanmıştım.»

«Ve şimdi de silah satıyorsun.»

«Senin gibi insanlara,» diyerek kadehimi kaldırdım ve konuşmamı neşeli bir şekilde sürdürdüm. «İrlanda Cumhuriyeti'ne.»

«Evet,» dedi.

«O zaman neden şikâyet edip duruyoruz?» Viskinin geri kalanını dikkatlice yudumladım.

«Bay Meyer seni buradan çok uzakla olmayan bir yerde bekliyor. Önce benim seninle buluşmamı istedi. Bunu bir tür önlem niteliğinde yaptı.»

«Bay Meyer'in nerede kaldığını hepimiz biliyoruz. Lurgan Caddesindeki otelde. Sense Grand Central'da elli üç numaralı odada kalıyorsun.»

«Bundan iyisi can sağlığı,» dedim. «Tüm bunlar devlet okullarında alınan eğitimin sonucu. Zavallı Meyer, 1938'lerde yaşamaktan bir türlü kurtaramadı kendini. Almanya'dan nasıl kaçtığını hayatının sonuna dek unutamayacak, zaten bu yüzden parasını biriktirip duruyor ya.»

Birden barın kapısı hızla açıldı ve içeri bir grup delikanlı girdi. Bu dört kişilik grup, birbirinin eşi deri çizme, kot pantolon ve ceket giymişti. Bu tür giysilerin bir anlamı olmalı, diye düşündüm. Belki kendilerinin dışındakilere hangi gruba ait olduklarını böylece belli edebiliyorlardı. Kendileri gibi giyinmeyenlerin tümü de onlara yabancı sayılıyordu herhalde. Davranışları ve yüzlerindeki ifade bu düşüncelerimi kanıtlıyordu. Belfast'tan Delhi'ye kadar uzanan bir dünyadaki tüm büyük kentlerde böylesi hayvansal içgüdüleriyle davranan gençlere rastlamak olasıydı.

Sorun çıkaracakları açıkça ortadaydı ve barmen de bunun bilincindeydi. Çocuklar içeri girdiğinde yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Delikanlılar kısa bir art duraksadıktan sonra bara doğru yaklaştı, içlerinden kızıl saçlı olanı kötü bir gülümsemeyle barmene doğru baktı. En fazla on sekiz yaşında olmalıydı.

«Oldukça sessiz bir akşam,» dedi gülümseyerek.

Barmen tedirgin bir şekilde başını salladı.

«Ne içersiniz?»

Kızıl saçlı oğlan iki elini vargücüyle tezgâhın üstüne koydu, diğerleri de onun yanına gelmişti.

«St. Michael'deki yeni kilise binası için para topluyoruz. Bu mahalledeki herkes bağışta bulundu. Senin de onlardan geri kalmak istemeyeceğinden eminiz.» Çevresine bakındı. «Elli isteyecektik ama işlerin iyi gitmediğini görüyorum. Onun için yirmi beş vereceksin.»

Arkadaşlarından biri bar tezgâhının arkasına doğru uzanarak kendine bir bardak bira doldurdu.

Barmen alçak sesle konuştu.

«St. Michael'de yeni bir kilise yapılmıyor ki?»

Kızıl saçlı delikanlı soru sorarcasına arkadaşlarına baktı, sonra da yavaşça başını salladı.

«Doğru, haklısın,» dedi. «O zaman sana doğruyu söyleyeceğiz. Biz IRA örgütündünüz. Örgüt için para topluyoruz. Allanın cezası İngiliz ordusuyla savaşacak silahları alabilmek için para topluyoruz. Alabileceğimiz her kuruşa gereksinimimiz var.»

«Tanrı bizi korusun,» dedi barmen. «Ama kasada üç sterlin bile yok. İşler hiç bu kadar kötü olmamıştı.»

Kızıl saçlı delikanlı barmene sert bir tokat atınca barmen sendeleyerek barın duvarındaki bardak dolu rafa çarptı ve birkaç tane bardak yere düştü.

«Yirmi beş sterlin,» dedi. «Yoksa burayı dağıtırız. Birinden birini seç.»

Binnie Gallagher bir gölge gibi hızla yanımdan geçti. Hiçbir şey söylemeden onlara arkalarından yaklaştı. Omuzlarını germiş, ellerini koyu renkli paltosunun cebine sokmuş halde orada öylece durdu.

Önce kızıl saçlı oğlan onu gördü ve yavaşça ona doğru döndü.

«Peki, sen kimsin bakalım, küçük adam?»

Binnie başını kaldırıp baktı. Aynadan o bembeyaz yüzündeki koyu renk gözlerinin ateş saçtığını gördüm. Delikanlılar ona saldırmak üzere çevresini sardılar. Ben de Jameson şişesine uzandım.

Norah Murphy elini kolumun üstüne koydu. «Sana ihtiyacı yok,» dedi yavaşça.

«Küçük hanım,» dedim sakın bir sesle. «Ben yalnızca biraz daha içmek istiyordum,» diyerek kadehimi doldurdum.

«IRA, öyle mi?» dedi Binnie.

Kızıl saçlı, arkadaşlarına bir göz attı. Bakışlarında ilk kez bir kararsızlık okunuyordu.

«Bunun seninle ilgisi ne?»

«Ben Kuzey Tyrone Tugayında teğmenim,» dedi Binnie. «Sizler kimsiniz, çocuklar?»

İçlerinden biri bunu duyar duymaz hemen koşarak kapıya doğru gitti. Binnie'nin sol elindeki 9 mm. **Browning** otomatik tabanca bana İngiliz ordusunun tabancalarından biri gibi gelmişti. Binnie tabancasıyla birlikte yepyeni bir insan oluvermişti. Şeytanı bile korkutabilecek bir adam görünümündeydi artık. Doğuştan bir katil gibiydi.

Dördü de korku içinde bara yaslandı. Binnie sakın bir şekilde konuştu.

«Partizanlar bu akşam İrlanda sokaklarında yaralanırken sizler gibi piçkuruları iyilik adı altında barlarda sürtüyorsunuz.»

«Tanrı aşkına,» dedi kızıl saçlısı. «Zarar vermek istememiştik.»

Binnie ona bir tekme savurdu, delikanlı dizlerinin üstüne çöktü, dönerek düşmemek için bir eliyle vargücüyü bar tezgâhını tuttu. Binnie tabancasının namlusuyla tezgâhı sıkıca tutan kızıl saçlı delikanlının eline vurdu ve delikanlı hızla yere düştü. Kemiklerinin sesini duydum. Delikanlı acıyla inledi ve yarı baygın bir şekilde kıvrılıp kaldı.

Binnie sağ ayağıyla yerde yatan kızıl saçlıya bir tekme savurdu. Norah Murphy kesin bir tavırla seslendi.

«Bu kadar yeter.»

Binnie çok iyi eğitilmiş bir köpek gibi hemen geri çekildi ve toparlanıp bekledi. Tabancasını sol cebine koymuştu. Norah Murphy hızla yanımdan geçip onların yanına gitti. Elinde yuvarlak ve yassı bir çanta vardı. Çantayı bar tezgâhının üstüne koydu.

«Onu yerden kaldır,» dedi.

Yaralı delikanlının arkadaşları söyleneni yerine getirirlerken Norah da delikanlının yaralı elini almış inceliyordu. Kendime bir kadeh daha viski koyduktan sonra onların yanına gittim. Norah bu arada çantasını açtı. İçindeki en ilginç aygıt steteskoptu.

Delikanlının elini çantasından çıkardığı üçgen bir sargıyla askıya aldı.

«Onu hastaneye götürün,» dedi Norah. «Elinin alçıya alınması gerek.»

«Ve sen de çeneni tut,» diye araya girdi Binnie.

Telaşla yola koyuldular. Kapı kapandıktan sonra ortalığı derin bir sessizlik kapladı.

Norah Murphy çantasına uzanırken, «Çantanın içindekiler göstermelik mi yoksa gerçek mi?» diye sordum.

«Harvard Tıp Fakültesi sana bir şeyler diyor mu?»

«Büyüleyici,» dedim. «Buradaki arkadaşımız adamın kemiklerini kırıyor sen de onları tedavi ediyorsun. Harika bir ekip çalışması doğrusu.»

Genç kadın bundan hiç hoşlanmamıştı, yüzü sarardı sonra da öfkeli bir şekilde çantasını kapattı. Ne var ki, öfkelenmemeye kararlı olduğu hissediliyordu.

«Pekâlâ, Binbaşı Vaughan,» dedi. «Ben de senden hoşlanmadım. Gidelim mi?»

Kapıya doğru yöneldi. Ben geri dönüp tedirgin bir şekilde bar tezgâhının arkasında duran barmene boş kadehimi uzattım.

«Hiçbir şey görmedin, hiçbir şey duymadın,» dedi Binnie. «Tamam mı?»

Barmeni tehdit etmenin aslında hiç gereği yoktu, zavallı adamcağız dudakları titreyerek başını salladı. Sonra da birdenbire bar tezgâhının üstüne yığıldı ve ağlamaya başladı. Binnie barmenin sırtını sıvazlayarak yumuşak bir sesle konuştu.

«İyi günler yakında gelecek, babacığım. Bekle ve gör.»

Barmenin ona inanacağını düşünmüyordum. Dokların karşısında kıyıda yürürken yağmur başlamış ve sis hafifçe dağılmaya yüz tutmuştu. Norah Murphy ve Binnie'nin arasında yürüyordum.

Yolun yarısına gelinceye dek kimse konuşmadı, daha sonra her iki tarafı evlerle dolu bir sokağa geldiğimizde Norah Murphy kısa bir an duraksadıktan sonra konuştu.

«Burada görmem gereken bir hastam var. Bu akşam ona bir reçete bırakacağıma söz vermiştim. Fazla sürmez beş dakika sonra burada olurum.»

Bana bakmadan yanımdan geçip karşı kaldırıma çıktı. Yolun başındaki üçüncü ya da

dördüncü evin kapısını çaldı. Kapı hemen açılınca içeri girdi. Binnie ile ben iki evin arasındaki boşlukta durup onu beklemeye koyulduk. Ona sigara uzattım ama almadı. Sigaramı yaktım ve duvara yaslandım. Kısa bir süre sonra Binnie, «Annen,» dedi. «Annemin genç kızlık soyadı neydi?» dedi.

«Fitzgerald,» diye karşılık verdim. «Nuala Fitzgerald.»

Başını çevirdi, yüzü loş ışıkta solgun bir gölge gibiydi.

«O bunalımlı günlerde Stradballa'da aynı isimde bir okul müdürü vardı.

«Annemin ağabeyi.»

Yüzümü görmeye çalışırcasına öne doğru eğildi.

«Sen bir İngiliz olarak Stradballa Okul Müdürü Michael Fitzgerald'ın yeğeni misin?»

«Galiba öyleyim. Buna inanmak neden bu denli zor?»

«Ama o gerçek bir kahramandı,» dedi Binnie. «Stradballa seyyar kıtasını kumanda ediyordu. Tan'lar onu almaya geldiğinde sınıfta dersteydi. Çocuklar yüzünden dışarı çıktı ve onu orada öldürdüler. On beş kişiye karşı tek başınaydı.»

«Biliyorum,» dedim. «Devrimin gerçek kahramanı. Onun tek sorunu bu işin hiçbir zaman bitmesini istememesiydi, Binnie. İç savaş sırasında Bağımsız ve Özgürlükçü hükümet tarafından yapılan infazları her zaman ironik bulmuşumdur. İrlandalılar, İngilizlerden kurtulduktan sonra İrlandalıların bu kez birbirlerini öldürdüklerini unuttun mu yoksa?»

Yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama aramızda bir gerginlik olduğu hissediliyordu.

«Boşuna uğraşma, evlat,» dedim. «Amerikalıların dediği gibi sen kendi liginin dışındasın. Seni kendimle kıyasladığımda çok amatör olduğumu görüyorum.»

«Bu söylediğiniz şimdi için de geçerli mi, binbaşı?» diye sordu alçak sesle.

«O başka,» dedim. «Dr. Murphy'nin bundan hoşlanmayacağını unutmayalım.»

Konunun kapanmasına yardımcı olmak istercesine Dr. Murphy yanımızda belirdi. Hemen bir şeylerin yolunda gitmediğini sezinlemişti. Kısa bir an duraksadıktan sonra, «Ne oldu?» dedi.

«Basit bir görüş ayrılığı, hepsi bu,» dedim. «Binnie az önce benim İrlanda tarihinin bir parçası olduğumu keşfetti ve pek şaşırıldı. Yoksa senin de mi bundan haberin yoktu.»

«Biliyordum,» dedi genç kadın soğuk bir sesle.

«Bildiğinden emindim,» dedim. «İşin ilginç yanı ona bundan hiç söz etmemen.»

Karşılık vermesine fırsat tanımadan Lurgan Caddesine doğru giden yola döndüm.

Otel gösterişli değildi ve bulunduğu cadde de pek hoş sayılmazdı. Bir iki evin dışında caddede birkaç tane pub ve bir iki tane de dükkân vardı.

Otel herhangi bir liman kentinde denizcilerle fahişelerin gidebileceği türden bir yere benziyordu, belki biraz daha kaliteliydi ama o kadar. Üç müstakil evin birleştirilmesinden oluşmuştu ve kapıların birine de levhasını asmışlardı.

Biz içeri girerken bir denizci dışarı çıkmaktaydı. Düşmemek için trabzana tutunuyordu. On sekiz yaşlarında genç bir kız arkasından denizcinin yanına yaklaşıp şapkasını düzeltti ve koluna girerek basamaklardan inmesine yardım etti. Yüzünde hiçbir utanç duygusu olmadan bizlere baktı. Ona gülümsedim.

«İyi akşamlar, küçük hanım. Tanrı iyi işleri korusun.»

Genç kız kahkahalarla güldü.

«Tanrı seni de korusun.»

Caddeye çıktılar, denizci yüksek sesle anlaşılmaz bir şarkı söylemeye başlamıştı. Başımı iki yana salladım.

«Katolik bir kızın bu hallere düşmesi ne acı,» dedim.

Binnie beni öldürmek istercesine baktı ama Norah Murphy, «Yolumuza devam edebilir miyiz, Binbaşı Vaughan? Zamanım kısıtlı benim,» demenin ötesinde hiçbir tepki göstermedi.

Basamakları çıkıp dar bir hole geldik. Basamakların ucunda bir masa vardı. Masanın başında da beyaz saçlı bir adam elini şakağına dayamış uyukluyordu.

Onu uyandırmanın hiçbir anlamı yoktu. Birinci kata çıkan basamaklara doğru gittim. Meyer holün ucundaki yedi numaralı odada kalıyordu. Kapıyı vurup vurmama konusunda biraz bocaladığımızda içerden gelen müziğin sesini duyduk. Norah Murphy kaşlarını çattı.

«Bu da neyin nesi oluyor?» «Al Bowlly,» dedim sıradan bir sesle.

«Al kim?»

«Al Bowlly'i duymadığımı mı söylüyorsun, doktor? Müzikten hoşlanan herkes bu adı bilir. 1941'de Londra'da bir saldırı sırasında öldü. Meyer ondan başka müzik dinlemez. Gittiği her yere onun kasetlerini de mutlaka yanında götürür.»

«Dalga geçiyor olmalısın.»

Başımı hayır dercesine iki yana salladım.

«Şu çalan *Moonlight On The Highway*. Bence yaptığı en iyi müzik bu. 21 Mart 1938'de Joe Loss orkestrasıyla yaptı bu kaseti. Görüyor musun, ben de bu konuda uzman olup çıktım işte.»

Meyer kapıyı açtı. «Ah, Simon.»

«Dr. Murphy,» dedim. «Bu da Bay Gallagher. Bu da Bay Meyer.»

Kapıyı kapattım. İstedığı zaman kusursuz İngilizce konuşan Meyer, şaşkın bir Orta Avrupalı gibi davranmaya başladı.

«Ama anlayamıyorum. Ben Kuzey İrlanda'daki yasal IRA güçlerinin komutanı Bay Cork'la karşılaşacağımı sanıyordum.»

Pencereye doğru gidip bir sigara yaktım. Binnie'nin sırtını duvara dayayıp ellerini ceplerine soktuğunu tahmin ediyordum. Yağmur olanca hızıyla yağmaya devam ediyordu.

«Ben, Michael Cork adına davranmaya yetkiliyim,» dedi Norah Murphy.

«Bize bir iyi niyet gösterisi olarak beş bin sterlin vermen gerekiyordu. Bu paralar nerede acaba?»

Doktor çantasını açıp içinden bir zarf çıkararak yatağın üstüne fırlattı.

«Lütfen say, Simon,» dedi Meyer.

Ben zarfa uzanırken Al Bowlly yeni bir şarkıya başlamıştı.

Norah Murphy telaşla konuştu.

«Boşuna zaman harcamayın, binbaşı zarfın içinde yalnızca bin sterlin var.»

Meyer uzanıp teybi kapatırken odanın içini derin bir sessizlik kaplamıştı.

«Peki geri kalanı nerede?»

«Biz yalnızca tam anlamıyla emin olmak istemiştik, hepsi bu. Para hazır ve buradan yalnızca on dakikalık bir mesafede sizleri bekliyor.»

Meyer bunu kısa bir an kafasında tarttı sonra da başını evet anlamında salladı.

«Tamam. Şimdi işimize dönelim. Lütfen oturun.»

Odanın içindeki tek sandalyeyi doktora uzattı, kendisi de yatağa oturdu.

«Bizim isteklerimizi yerine getirme konusunda herhangi bir güçlkle karşılaşabilecek misiniz?» dedi Norah Murphy.

«Silahlarda herhangi bir sorun çıkmayacak. Günümüzde belki de dünyanın en iyi silahlarından Çin yapımı AK 47'leri sizlere sunmakla gurur duyuyorum. Beş yüz adet verebilirim. Bu silahlar Vietnam'da Viet Cong tarafından başarıyla kullanılmıştır.»

«Bunları biliyorum,» dedi Norah Murphy sabırsızlıkla. «Peki ya diğerleri?»

«Elbombalarında da bir sorun yok. Ayrıca sizlere çok iyi durumda hafif makinalı tüfekler de sağlayabiliriz. Eski Thompson'lar hâlâ çok gürültü yapıyor ama ben sizlere İsrail yapımı Uzi'leri denemenizi öğütlerim. Bunlar kesinlikle birinci sınıf mal, öyle değil mi, Simon?»

«Evet, en iyileri,» dedim gülümseyerek. «Düştüğünde ateş almasını engelleyecek bir de emniyet mandalı var. İnanın bana çok memnun kalacaksınız.»

Norah Murphy bana bakmadı bile.

«Peki ya zırh delen silahlar?» diye sordu. «Özellikle onlardan istemiştik.»

«Korkarım ki, onlar biraz zor,» dedi Meyer.

«Ama mutlaka onları almalıyız,» dedi genç kadın sağ elini yumruk yapıp dizinin üstüne vurarak. «Eğer sokak savaşlarını kazanacaksak onlara kesinlikle gereksinimimiz var. Benzin bombaları renkli televizyonda çok hoş bir görüntü arz ediyorlar, Bay Meyer, ama çok ender olarak zırhlı araçları tahrip edebiliyorlar.»

Meyer derin bir şekilde içini çekti.

«Seksenle yüz yirmi **Lahti 20 mm.** yarı otomatik tanksavar topu sağlayabilirim. Bunlar Fin malı. Bildiğim kadarıyla hiçbir Batılı güç tarafından da kullanılmadı bugüne dek.»

«Etkili mi? Görevini yerine getirebilir mi?»

«Binbaşuya sor. Uzman o.»

Norah Murphy bana döndü. Ben de omuzlarımı silktim.

«Her silah onu kullanan kişinin yeteneği doğrultusunda iyidir ama söz hazır **Lahti**'lerden açılmışken 1965 yılında New York'ta bir bankanın bu silahlarla soyulduğunu söylemeliyim. Doğru yere yapılan bir atışla kocaman bir delik açabilirsin.»

Yumruğunu gevşetmeden başını salladı. Bakışlarında vahşi ce bir parıltı belirmişti.

«Onları kullandın mı? Yani onları savaşta kullandın mı?»

«Yemen ve Umman'da kullandım.»

Genç kadın Meyer'e döndü.

«Bu silahların kullanımlarında uzmanların talimatlarını da garanti etmelisiniz. Anlaştık mı?»

Başını çevirip bana bakmadı. Aslında buna hiç de gerek yoktu. Meyer kabul edercesine kafasını salladı.

«Binbaşı Vaughan bunları yerine getirmekten çok mutlu olacaktır ama yalnızca bir haftalığına ve bu iş için de ek olarak iki bin sterlin daha almak koşuluyla.»

«Hepsine iki bin yedi yüz, tamam mı?»

Meyer gözlüğünü çıkarıp camlarını mendiliyle temizledi. «Güzel, Londra'da sizin temsilcinizle şartlı olarak anlaşma yaparız. On beş metre boyunda bir tekne kiraladım, şu anda Oban'da. Binbaşı Vaughan önümüzdeki perşembe öğleden sonra denizin yükseldiği saatte yola çıkacak ve ilk sevkiyatla birlikte işe koyulacak.»

«Nereye gidilecek?» dedi Norah Murphy.

Bu beni ilgilendiren bir konu olduğu için konuşmaya karar verdim.

«Rathlin Adasının hemen güneyinde Stramore adında küçük bir balıkçı limanı bulunuyor. Yaklaşık beş mil doğuda geniş kumsalı olan bir koy var. Habercimiz son beş yıldan beri hiç yakalanmadan İrlanda'dan kaçıp durduğu için güvencede olacağız. Sizlerse elemanlarınızın güvenilir olmalarından ve malzemeleri herhangi bir terslik çıkarmadan alıp ortadan yok olmalarından sorumlu olacaksınız.»

«Peki, sen ne yapacaksın?»

«Denizde giderken verilen talimatlara harfiyen uyacağım ve Stramore'a ineceğim. Seninle oradan bağlantı kuracağım.»

Söylenenleri gözden geçirirmişcesine Norah Murphy hafifçe kaşlarını çattı. Meyer sakin bir sesle, «Bütün bunlar seni tatmin etti mi?» diye konuştu.

«Ah, evet. Sanırım etti.» Hafifçe başını salladı. «Tek bir şeyin dışında. Binnie ve ben de onunla gideceğiz.»

Meyer bana şaşkınlıkla baktı sonra da ellerini hayretle iki yana açtı. «Ama, sevgili küçük hanım, bu söylediklerin mümkün değil.»

«Neden?»

«Çünkü bu son derece tehlikeli bir iş de ondan. *İngiliz Kraliyet Deniz Kuvvetleri* diye anılan kurum bugünlerde Ulster kıyılarını sürekli olarak denetliyor. Eğer herhangi bir terslik sözkonusu olursa Binbaşı Vaughan paçayı kurtarabilir. Denizaltı çalışmaları konusunda uzmandır o. Bir dalgıcın tüm gereksinimleri yanında olacak. Oksijen tüpü de dâhil olmak üzere. Şansını zorlayabilir. Ama sizler yanında olursanız her şey çok farklı olur.»

«Binbaşı Vaughan'ın Kraliyet Kuvvetlerinin bizi yakalamasına izin vermeyeceğinden eminim.» Ayağa kalktı ve elini uzattı. «Önümüzdeki perşembe günü Oban'da görüşmek üzere, Bay Meyer.»

Meyer içini çekerek elini çaresizlikle salladı, sonra da kendisine uzatılan eli tuttu.

«Kararlı biri olduğunuz gözden kaçmıyor. Bununla birlikte bana olan dört bin sterlin borcunuzu lütfen unutmayın.»

«Nasıl unutabilirim ki?» Bana döndü. «Hazır mısınız, binbaşı?»

Binnie kapıyı açtı. Holde yürürken Al Bowlly'nin *Goodnight But Not Goodbye* diyen sesi duyuluyordu.

.dört.

Basamakları inip sokağa çıktığımızda yanımızdan hızla bir Land-Rover geçti. Bunu hemen arkasından bir diğeri izledi. Ciplerin içinde askerler vardı. Bunlar sert görümlü, kırmızı bereli ve her an ateş etmeye hazır paraşütcü askerleriydi. Bir anda sisin arasında gözden kayboldular. Binnie tiksintiyle yere tükürdü.

«Şu Allanın cezalarına bak hele. Onları öldürmek için her şeyimi verebilirdim.»

«Ama ölen sen olurdun,» dedim. «İnan bana onlar ne yaptıklarının çok iyi bilincinde. Bu şeffaflaşma yöntemini Aden'de mükemmelleştirdiler. Her arabanın içindeki elemanlar bir diğer arabanın içindeki elemanlardan sorumludur ve eğer ateş açılacak olursa her biri anında tetiği çekebilecek düzeydedir.»

«Lanet olası Naziler,» dedi.

Başımı iki yana salladım.

«Hayır, değil, Binnie. Onların büyük bir bölümü senin yaşında ve çok pis bir işi ellerinden geldiğince iyi yapmaya çalışıyorlar.»

Kaşlarını çattı. Açıklamam nedense onun susmasına neden olmuş gibiydi. Norah Murphy hiçbir şey söylemedi ve duraksamadan hızlı adımlarla yürümeyi sürdürdü. Birkaç dakika içinde ana caddeye gelmiştik. Caddenin karşısında Viktorya dönemini anımsatan sarı tuğladan inşa edilmiş bir kilise vardı. Kiliseden ışık geliyordu. Orgun sesi neredeyse tüm caddeyi kaplamıştı. İnsanlar ikişer üçer gruplar halinde kapıdan çıkıyorlardı. Ama her çıkan önce sağnak yağmura şöyle bir bakıyor, duraksıyor sonra da yoluna devam ediyordu. Karşı kaldırıma geçerken bir rahip kiliseden çıktı. Şemsiyesini açmaya çalışırken basamakların başında durdu. Cübbesinin üstüne siyah bir yağmurluk giymişti, uzun boyluydu ve yüzünün görünmesini zorlaştıran geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Şemsiyesini açıp basamakları inmeye başladı sonra da birden durdu.

«Dr. Murphy?» diye seslendi. «Siz misiniz?»

Norah Murphy hızla sesin geldiği yana döndü.

«Merhaba, Peder Mac,» dedikten sonra alçak bir sesle ekledi. «Fazla kalamayacağım. Az önce gördüğüm kadın onun cemiyetinin üyesi de,» dedi bizlere.

Binnie ve ben kapının kenarına doğru ilerledik ve doktor Murphy de rahibin şemsiyesinin altına girdi. Rahip bizlere bir bakış fırlatarak başını salladı. Altmış yaşlarında kibar birine benziyordu. Norah Murphy rahibin şemsiyesini tutarken gözlüğünü çıkarıp temizlemeye başladı. Norah da bu arada onunla konuşuyordu.

Rahip sonunda gözlüğünü taktı ve başını salladı.

«İyi, sevgili yavrum, çok iyi,» dedi ve yağmurluğunun cebinden bir paket çıkardı.

«Onu bir daha görmeye gittiğinde lütfen bu paketi ver ve sabaha onu görmeye gideceğimi söyle.»

Hafifçe şapkasına dokundu sonra da sisin içinde gözden kayboldu. Norah Murphy onu arkasından izledi ve sonra da dönerek paketi bana fırlattı. Bunu hiç beklemediğim için paketi az kalsın yere düşürüyordum.

«Dört bin sterlin, Binbaşı Vaughan.»

İki elimle paketi tarttım. «Kilisenin taraf tuttuğunu bilmiyordum,» dedim.

«Tutmuyor.»

«Peki öyleyse o adam kimdi?»

Binnie yüksek sesle gülünce Norah Murphy de gülümsedi.

«O, Michael Cork'tu, Binbaşı Vaughan,» dedi yumuşak bir sesle ve sonra da yürüdü.

Bu kesinlikle olağanüstü bir şeydi. Paket cebime sığamayacak kadar kalın olduğu için onu yağmurluğumun ön tarafına sıkıştırdım, yağmurluğumu ilikledim ve Norah Murphy'i izlemeye koyuldum. Binnie yanımda yürüyordu. Norah Murphy dört yolun küçük bir alanda birleştiği oldukça kalabalık bir köşede durup bizi bekledi. İnsanların büyük bir bölümü solumuzdaki süpermarketten çıkıyordu. Marketin içinden müzik sesi gelmekteydi.

Çoğu özel arabalardan oluşan yoğun sayılabilecek bir trafik de vardı. Sis lambalarını yakmış yolda ağır ağır ilerliyorlardı. Herhangi büyük bir sanayi kentindeki gibi sıradan bir caddeydi burası, bir tek şeyin dışında. Alanın hemen karşısında beton ve camdan yapılmış çağdaş görünümlü bir polis merkezi vardı. Polis merkezinin girişinde Kuzey İskoçyalı, uçaksavar ceketleri ve şapkaları giymiş makinalı tüfekli askerler duruyordu. Girişin hemen yanbaşıdaysa kum torbaları vardı.

Norah Murphy sırtını parmaklıklara dayayıp yüzünü avuçlarının arasına aldı.

«Belfast işgal altında, binbaşı. Nasıl, bu görünüm hoşunuza gitti mi?»

«Daha kötülerini de gördüm,» diye karşılık verdim. Telaşla yürüyen iki adam köşeden hızla dönünce Binnie'ye çarptılar. Binnie de adamları öfkeyle geri itti.

«Önünüze baksanıza,» dedi öfkeyle adamlardan birinin kolunu tutarak. Binnie'ye çarpan aşağı yukarı onun yaşlarında dar yüzlü, vahşi bakışlı bir delikanlıydı. Başında eski bir fötr şapka vardı. Sağ elinde bir evrak çantası tutuyordu. Binnie'ye karşı koymaya çalıştı. Kendisinden çok daha farklı bir görünümü olan arkadaşıyla uzun boylu, iri yapıydı. Yağmurluk giymiş, başına da bez bir şapka takmıştı. Kırk yaşlarında olmalıydı. Hırçın bir yüz ifadesi vardı.

Arkadaşını kenara çekti ve arkalarını dönerek geldikleri gibi yine aynı telaşla yollarına devam ettiler.

«Bir sorun mu var?» dedi Norah Murphy.

Binnie onu kolundan yakalayarak başını salladı.

«İriyarı olanı Gerry Lucas'dı. Öbürünü tanımıyorum. Brady'den ikisi de.»

IRA'nın Geçici Birlik bölümünün üyelerinin Belfast için kullandığı takma addı bu. Bu adı duyan herkes oradan telaşla uzaklaşırdı. Ne var ki, biz bunu yapmak için geç kalmıştık.

Birkaç araba yaya geçidinin hemen ilerisinde park etmişti. Beş altı yaşlarındaki küçük bir kızın elinden tutan eşarplı bir kadın çocuk arabasıyla karşı kaldırıma geçiyordu. Onun hemen arkasındaysa aynı şemsiyeyi paylaşan genç bir çift vardı.

Karşı kaldırıma geçmiş olan Lucas ve arkadaşı park etmiş bir arabanın arkasında kısa bir an duraksadılar. Lucas burada Schmeisser makinalı tüfeğini yağmurluğunun altından çıkardı ve yaylım ateşine başladı.

Aynı anda da genç arkadaşı koşarak caddeye çıktı ve elindeki evrak çantasını yağmurun altında polis merkezine doğru fırlattı.

İkisi de çılgınlar gibi koşarak yan sokaklarda gözden kayboldular. Caddede o denli yoğun bir panik yaşanıyordu ki, Kuzey İskoçyalı askerler bir türlü ateş açmaya cesaret edemiyordu.

Evrak çantası bir saniye sonra patladı. Aynı anda da binanın önünde nöbet tutan makinalı tüfekli askerler bir anda paramparça olup çevreye dağıldı. Binanın tüm camları bir kar fırtınası gibi caddeye yağıyordu:

İnsanlar bağıırıp çağırarak koşarken, bazılarının elleri, yüzleri ve dizleri kan içindeydi. Yaya geçidinin hemen yanındaki arabalardan biri ateş aldı.

Norah Murphy tamamiyle refleks diyebileceğim bir şekilde alana doğru koştu. Binnie ve ben de onu izledik. Camları paramparça olmuş bir pencereden yüzü kan içinde kalmış bir adam çıkmaya çalışıyordu. Dışarı çıkmasına yardım ettim, adam sırtüstü yuvarlanarak yere düştü.

Yaya geçidinden çocuk arabasıyla birlikte geçmekte olan kadın, park etmiş ikinci arabanın kaportasının üstünde üstü başı kan içinde yatıyordu. Görünüşünden ölmüş olduğu anlaşılıyordu. Onun arkasındaki şemsiyeli genç çiftse yolun diğer ucunda bir hendeğe yuvarlanmışlardı. İnsanlar çevrelerini sarmıştı. Çocuk arabasına mucizevi bir şekilde hiçbir şey olmamıştı. Ama arabaya yaklaşıp içine baktığımda bebeğin durumunu anlatacak bir sözcük bulamıyordum. Olanların içinde tek olumlu şey, ölümün bir anda gelmesiydi.

Norah Murphy hendeğin kenarında küçük kızın yanına diz çökmüştü. Küçük kız, kardeşinin arabasına doğru seğirtti. Her tarafı kan içindeydi ama hiç olmazsa yaşıyordu. Norah çantasını açarak bir şırınga çıkardı. Birlikler polis merkezinden birlikte yavaşça dışarı çıkarken o da küçük kıza iğne yapıyordu.

«Polis bölgeyi kordon altına almadan buradan uzaklaş, Binnie,» dedi sakin bir sesle.

«Binbaşıyı da yanına al. Artık o kaybedemeyeceğimiz kadar değerli. Kelly'nin Yerine git. Seninle sonra orada buluşuruz.»

Binnie kısa bir an çocuğa baktı. Sonra beni çok şaşırtan bir hareket yaparak uzanıp çocuğun elini avuçlarının içine alarak okşadı.

«Piçkuruları,» dedi alçak sesle.

Karşı taraftan gelen bir panzer alanı geçti ve caddeyi kapattı.

«Hadi uzaklaş buradan, Binnie,» dedi Norah Murphy.

Onu kolundan çekip ayağa kaldırdım. Binnie kısa bir an çocuğa baktıktan sonra arkasını dönerek tek bir şey söylemeden hızlı adımlarla karşıya geçip yürüdü. Ben de onu izledim. Hızla dar bir sokağa saptıktan sonra koşmaya başladı. Ben de koşarak onu izliyordum.

Koşarak birçok sokak ve cadde geçtikten sonra üzerinde bir köprü olan küçük ve dar bir kanala ulaştık. Köprünün sonunda tahta bir kapı vardı. Ve kapının üstünde de «Kelly'nin Yeri» yazıyordu. Binnie kapıyı açıp içeri girdi ben de onu izledim. Küçük bir avluya girmiştik. Binanın duvarında içerisini aydınlatan bir lamba vardı. Burası her haliyle gerçek bir sığınağa benziyordu.

Binnie arka kapıya vurdu. Kısa bir süre sonra da basamaklarda bir ayak sesi duyuldu ve Binnie yavaşça fısıldadı. «Benim, Binnie.»

Kilit çekilerek kapı açıldı. Gözleri görmeyen oldukça yaşlı bir kadın kapıda belirdi. Sırtına bir şal almıştı.

«Benim, Bayan Kelly,» dedi Binnie. «Yanımda da bir arkadaşım var.»

Bayan Kelly elini Binnie'nin yüzüne yaklaştırdı, kısa bir an delikanlının yüzünü avuçlarının arasına aldı, sonra da hiçbir şey söylemeden ama gülümseyerek arkasını dönüp içeri girdi. Mutfağa giden yolun sonundaki kapıyı açtığı anda Lucas ve bombayı atan delikanlı masanın yanında yan yana ayakta duruyordu. Lucas'ın elinde Schmeisser, arkadaşının elindeyse .45 Webley her an tetiği çekmeye hazır duruyordu.

«Eee, buna ne diyorsunuz bakalım?» dedi Binnie. «Eskilerin dediği gibi fareler sonunda saklanacak bir delik bulmuşlar.» Yere tükürdü. «Kadınları ve çocukları doğrusu çok güzel hallettiniz.»

Webley tabancalı delikanlının yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

«Sana söylemiştim,» dedi. Lucas gözlerini Binnie'den ayırmadan ona bir tokat attı.

«Kapa çeneni Riley ve Binnie'yi dinle. Aksi halde sana yine vurmak zorunda kalacağım. Yanındaki kim?»

«Seni hiç ilgilendirmez.»

«Ya ilgilendirdiğine karar verirsem?»

«Bana aldırmayın,» diyerek araya girdim.

İlk kez Lucas o çelik gibi sükûnetini bozup öfkeyle bana baktı.

«Allanın cezası bir İngiliz, değil mi?»

«Ya da Valera gibi bir İrlandalı,» dedi. «Bu senin görüş açına bağlı.»

«Buraya Küçük Adam'ın bazı işleri için geldi,» dedi Binnie. «Cork'un kendisi için, o yüzden bu işe burnunu sokmasan iyi edersin.»

Kısa bir an birbirlerini tedirginlikle süzdüler sonra da yaşlı kadın aralarına girerek masanın üstüne bir demlik koydu. Lucas masadan öfkeyle uzaklaştı. Ben de duvarın yanına oturup bir sigara yaktım. Binnie'ye de bir tane ikram ettim ama istemedi. Yaşlı kadın Binnie'yle bana bir fincan çay ikram ettikten sonra dönüp diğerlerine de çaylarını verdi.

«Galiba konuşacak fazla bir şeyi yok,» dedim.

«Konuşamaz,» diye karşılık verdi Binnie. «Hem kör, hem de dilsiz.»

Gözlerini boşluğa dikti, yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti. Yaralı çocuğu düşündüğünü tahmin ediyordum.

«Dayımın okul binasından dışarı çıkarken çocuklara zarar verilmemesi gerektiğini ve Tan'lara da erkek gibi savaşmaları gerektiğini söylediğini unuttun mu yoksa?» dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı.

«N'olmuş yani?»

Yumuşak bir sesle konuştum.

«Zaman değişti, öyle değil mi, Binnie?»

Ayağa kalkıp odanın diğer yanına doğru gitti ve sırtını bana dönerek oturdu.

Sanıyorum dış kapı vuruluncaya kadar aradan iki saat geçmişti. Binnie dahil olmak üzere hepsi tabancalarını çektiler ve yaşlı kadının kapıya doğru gitmesini beklediler. Norah Murphy içeri girince duraksadı. Gözlerini kısarak Lucas'a baktıktan sonra çantasını masanın üstüne koydu.

«Ben de bir çay içerim, anneciğim,» dedi arkasından gelen Bayan Kelly'e İrlanda dilinde.

İlk karşılaşmamızda olduğu gibi enerjikti. Sanki karşılaştığımızdan bu yana olağandışı hiçbir şey olmamış gibiydi ama yağmurluğunun etekleri kan içindeydi. Bu kadını gerçekten duygulandıran bir şeyin olup olmadığını düşündüm.

«Neler oldu?» dedi Binnie.

«Ambulans gelinceye dek yaralılara elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım.»

«Kaç ölü var?» dedi Lucas.

«Beş,» dedi ve bana döndü. «Şimdi bir sigara içerim, binbaşı.»

«Ya askerlerden?» Genç Riley gözlerini iri iri açmış masada öne doğru uzanmıştı. «Kaç asker ölmüş?»

Norah Murphy ona uzattığım kibritten başını çevirdi ve kibriti üfledi.

«Sen kimsin?» diye sordu.

«Dennis Riley, efendim,» dedi alçak bir sesle.

«Peki, Dennis Riley, bundan sonraki gösterini yapmadan önce biraz çalışsan iyi olacak. Bu akşamki skor bir anne, iki çocuk ve yeni nişanlanan on sekiz yaşında bir çiftten oluşuyordu. Ne yazık ki, hiçbir asker ölmedi.»

Riley sandalyesine çökercesine oturdu.

Binnie belli belirsiz bir sesle, «O küçük kız, öldü mü?» dedi.

«Ne yazık ki, evet.»

Lucas ve Riley'e döndü. Yüzüne barda gördüğüm aynı ifade gelmişti.

«Şimdi de kadınlar ve çocuklar, öyle mi?» Masayı tekmeledi.

Elindeki tabanca şans eseri ateş almamıştı.

«Piçkuruları, bunun hesabını ödeteceğim size.»

Tam ateş ederken Norah Murphy elini tutunca kurşun tavana isabet etti. Norah onu tokatladı. Binnie şaşkın ve garip bir ifadeyle döndü. Norah onu omuzlarından yakalayıp inatçı küçük bir çocuğu sarsıyormuşçasına sarstı.

«Olan oldu bir kere, Binnie. Bu şekilde kavga etmenin bizlere bir yararı olmaz.»

Lucas parmağı tetikte sırtını duvara dayamış duruyordu. Masa devrildiğinde yere düşen tabancasını almak için eğilmişti Riley.

«Buradan bir an önce gitmemizde yarar var,» dedi Norah Murphy. «Hiç zaman yitirmeden hepimiz gitmeliyiz. Mutlaka birileri silah sesini duymuştur.» Bayan Kelly'e döndü. «Afedersiniz, anneciğim.»

Yaşlı kadın gülümseyerek onun yüzünü okşadı. «Hep birlikte buradan nasıl çıkabileceğiz?» diye sordum.

Norah Murphy omuzlarını silkti. «Dağılıcağız. Doğal olarak bunu yapmak zorundayız. Sen de binbaşı kendi başının çaresine baksan iyi olacak. Buraya gelirken kanalın üstündeki küçük köprüyü gördün mü?»

«Evet.»

«Köprüyü geç, kanalın yanındaki dar yoldan birkaç yüz metre ilerle. Bu yol seni Delph Lane'e çıkaracaktır. Oradan yarım mil kadar gittikten sonra kendini kentin ortasında bulacaksınız.»

«Neden önce onun gitmesi gerekiyor?» dedi Lucas.

Norah Murphy adamı duymazdan geldi ve Binnie'ye döndü.

«Ayrı ayrı gitmek zorundayız.»

«Peki ama sana bir şey olursa bunu Michael Cork'a nasıl açıklayabilirim? Yeğenin başına bir şey gelsin istemez.»

Bu çok ilginç bir açıklamaydı doğrusu. Norah Murphy bu sözlere gülümsedikten sonra bana döndü.

«Hadi artık git, binbaşı.»

Yaşlı kadın yolu göstermek için önüme geçti, kapının eşiğinde durarak, «Yaşasın İrlanda,» dedim, sonra da kapıyı yavaşça kapayarak hole çıktım.

Bayan Kelly dış kapıyı açtı. Yağmur olanca hızıyla devam ediyordu.

Yağmurluğumun yakasını kaldırdım.

«Her şey için teşekkürler.»

Yaşlı kadının yüzünde sanki bir şeyleri anlamamış gibi garip, tedirgin ve belirsiz bir ifade oluştu. Görmeyen bakışlarını üstümde gezdirdi, eliyle hafifçe yüzüme dokundu, parmağını ağızımın çevresinde dolaştırdı.

Bir süre sonra da beni arkamdan hafifçe iteleyerek kapıyı kapattı.

Z

Köprü'nün kenarında beni saklayabilecek bir çalı yığını buldum. Sigara içemiyor dumanın beni ele vermesinden korkuyordum.

Bundan daha kötü yerlerde de bulunmuştum. Değişik ülkelerde, daha sıcak iklimlerde ama her zaman aynı durumda. Tedirgin ve dikkatli ayak seslerini duydum ve hemen ardından da karanlık yoldan iki kişi belirdi. Bunlar Binnie ve Norah'dı. Yaya geçidinin basamaklarını çıkarırken sokak lambasının sayesinde onları gayet net görebiliyordum. Ayak sesleri kısa bir an çevreye yayıldıktan sonra kayboldu. Beklememi sürdürüyordum. İnsan beyninin nasıl çalıştığı gerçekten de ilginçti. Bu sağnak yağmur bana muson yağmurlarını anımsatmıştı. Borneo ve Kota Baru'da yerle bir olmuş kasaba ve köyler, yanan insan etinin çıkardığı o korkunç koku, sağnak yağmur ve çocuk cesetleri. Onlar da bu akşam alanda öldürülen küçük kız ve kardeşi gibi bir nedenden ötürü öldürülmüşlerdi. Birçok yerde hep aynı hikâyeye yaşıyordu.

Birkaç dakika sonra yere bir taş atıldı ve ortaya çıktılar. Lucas onlardan önde gidiyordu. Sokak lambasının altında bir an için durdu sonra da büyük bir olasılıkla toprağı denemek için yaya geçidinin basamaklarını tırmandı. Riley karanlıkta kısa bir an duraksadı. Çok yakınımdaydı. Bağırmasına hiç olanak tanımadan ona arkadan saldırıp

yavaşça yere yatırdım. Cebindeki tabancasını, f6tr Şapkasını aldım ve tetiği çektim. Sonra da k6pruye doğru yurudum. Lucas k6prunun ortasına gelmişti.

«KıŐını kıpırdat, Dennis,» dedi.

Basamakları ıktım. Lucas igudusel bir Şekilde bazı Şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişti. Hızla başını çevirip bana baktı.

«Ee, kendini nasıl hissediyorsun, Lucas?» dedim.

Tam yağmurluğunun cebinden silahını çıkarmaya çalıştığı sırada sağ omzuna ateş ettim. İki el daha ateş ettikten sonra Lucas başı 6ne d6ŐmüŐ bir halde k6prunun kenarına yıđılmıŐtı. Yağmurluğu ateş almış alevler çıkmaya başlamıştı. Uzanarak cesedi doğrulttum ve başına f6tr Őapkayı taktım. Sonra da yurumeye koyuldum.

t

Rıhtıma indiğimde Oban'ın büyük bir bölümü sis altındaydı ve bir yandan da sağnak yağmur yağıyordu. Kerrera'nın ötesindeki sular kabarmıştı ve hava koşulları daha da kötüye gidecek gibiydi. Dalgakırandan yaklaşık elli metre uzaktaydım. Birden bir taksinin dalgakırana yaklaştığını ve içinden Meyer'in çıktığını gördüm.

Bana el sallamadı. Yalnızca suyun kenarına giden taş basamakları inip beklemekle yetindi. Lastik bota atladım ve onu almak için motoru çalıştırdım.

Siyah şapkası ve Burberry yağmurluğu, bir kolunun altına sıkıştırdığı paketi, diğer elindeki evrak çantasıyla içinde bulunduğumuz ortama hiç de uymuyordu.

«Şu şey, güvenilir mi?» dedi lastik bota endişeyle bakarak.

«Hiç kuşkun olmasın,» dedim elindeki evrak çantasını alırken.

Kolunun altındaki paketi sıkıca tutarak lastik bota atladı ve botun başına geçip oturdu. Tekneye doğru ilerlerken Meyer başını çevirip ona baktı.

«Memnun musun?»

«Bundan iyisi can sağlığı.»

«Adı Kathleen değil mi? Fena görünmediğini söylemeliyim.»

«Ben de bu yüzden seçtim ya zaten,» dedim.

Tekneye atladık, merdivene doğru gittim. Meyer'in tekneye binmesine yardım ederken yağmur iyice artmıştı. Islanmamak için kamara iskelesine sığınarak ilerledi. Ben de arkasından salona girdim.

«Kahvaltı ister misin?» dedim Meyer şapkasını ve yağmurluğunu çıkarırken.

«Kahvaltı mı?» Bana şaşkınlıkla baktı.

«Öğle olmak üzere.»

«Bu sabah geç kalktım.»

Omuzlarımı silktim.

«Peki, bari çay iç.»

Teknenin mutfağına giderek çaydanlığı ateşe koydum. Al Bowlly, *It's All Forgotten Now* adlı şarkıyı söylemeye başlamıştı bile. Salona geri döndüğümde Meyer masaya oturmuş en sevdiği Hollanda purolarından birini yakmış, önündeki teypten gelen Al Bowlly'nin sesini hayranlıkla dinliyordu.

«Dostlarımız ne zaman gelecekler?»

Saatime bir göz attım.

«Bir saat içinde burada olurlar. Sen geciktin. Ne oldu?»

«Tam çıkarken albay geldi, ben de zorunlu olarak bir sonraki uçağa bindim.»

«Ne istiyormuş?»

«Son bir bilgi vermek istemiş, hepsi bu. Kendisine herhangi bir gereksinimimiz olur diye düşündüğünden bugün öğleden sonra Kuzey İrlanda'ya gidiyor.»

Kaynayan suyun sesini duyunca mutfağa geri döndüm. Meyer de arkamdan gelerek mutfağın kapısına dayanıp beni izlemeye koyuldu.

«Belki yaşlandım, belki artık yorgunum, belki de dün gece iyi uyuyamadım ama içimde bir sıkıntı var.»

Fincanlarımıza biraz süt koyduktan sonra çayları doldurdum, çayın üstüne de bolca miktarda Jameson ekledim. Ve Meyer'e fincanını uzattım.

«Söylemeye çalıştığın ne, Meyer?»

«Bu konuda olumlu hissetmiyorum, Simon.»

«Söylediğin gibi aşırı yorgunsun, hepsi bu.»

Başını iki yana salladı. «Beni tanırsın. Bu tür şeylere karşı altıncı hissim her zaman haklı çıkar. Bugüne dek hiç yanılmadı. İlk kez on yedi yaşımdayken 1938 yılında yine böyle hissetmişim.»

«Biliyorum,» dedim. «Bunu anlatmıştın. Gestapo gelip seni tutuklamadan yarım saat önce Münih'ten ayrılmıştın. Eniştenle teyzen seni dinlemediği için de Dachau kampında ölmüşlerdi.»

Elini hızla havaya kaldırınca çayını döktü.

«Benimle dalga geçme, Simon. Casablanca'daki olaya ne dersin, peki? Eğer beni dinlemeyip bir sonraki uçağa kalsaydın ikimizi de tutuklayacaklardı.»

«Pekâlâ, altıncı hissinin çok iyi çalıştığını kabul ediyorum.»

Yanımdan geçerek salona doğru gittim.

«Albaya bu konuda hiç de iyi şeyler hissetmediğini söylemeye çalıştın mı?»

Çaresizlikle omuzlarını silkti. Masada karşıma geçip otururken, «Böylesi durumlarla neden karşı karşıya kalıyoruz, Simon? Bu çılgınlık.» dedi.

«Çünkü fazla bir seçeneğimiz yok. Her şey bu denli basit işte. Senden istediğim şeyi getirdin mi?»

«Paketin içinde,» diyerek beraberinde getirdiği paketi açmaya başladı.

«Mal nerede?»

«Lahti'ler kıçtaki kamarada. Şu andaysa Uzi'lerin üstünde oturuyorsun.»

Paketi açtıktan sonra yassı karton kutuyu açtım. Kutunun içinde çocukların plastik oyuncaklarına benzeyen **ARI 7** adında plastik patlayıcılar vardı. Bunların yanısıra patlama cihazları. Ayrıca aradaki bir başka kutunun içindeyse cephane ile **Mauser** otomatik tabancayla soğan şeklinde bir tüfek namlusu duruyordu.

«Şu lanet olasıca, tam müzelik bir parça,» dedi Meyer namluyu elime alıp incelerken. «Bunu bulmakta ne denli güçlük çektiğimi asla tahmin edemezsin.»

«Biliyorum,» dedim. «Ama bu bugüne dek imal edilen susturuculu tüfeklerin en iyisi.»

Kutuyu alıp ayağa kalktım.

«Hadi yukarıya çıkalım. Sana bir şey göstermek istiyorum.»

Güverteye çıktığımızda yağmur daha da artmıştı. Dümen köşküne doğru gidip kutuyu harita masasının üstüne koydum. Masanın altına uzandım ve küçük düğmeye bastım. Bir kapak açıldı ve içinde **Mark IIS Sten** tüfeği ortaya çıktı. Beraberinde de tüfek şarjörü vardı.

«Bu da bir tür ilerleme sayılır,» dedim. «Dün akşam bununla uğraştığım için o kadar geç yattım.»

ARI 7'yi cephane ve patlama cihazlarıyla birlikte arkadaki rafa koydum. **Mauser**'i doldurdum, onu da yerleştirdim ve düğmeye basıp kapağı kapattım.

«Çok güzel,» dedi Meyer.

«Hazırlıklı olmak kadar güzel bir şey yoktur.»

Meyer saatine bir göz attı. «Az sonra gitmeliyim. Bir araba kiraladım. **Abbotsinch**'ten akşam uçağıyla **Belfast**'a geçeceğim.»

«Sonra ne yapacaksın?»

Omuzlarını silkti. «Doğruca kiraladığım eve gidip senden bir haber bekleyeceğim.»

«Evin nerede olduğunu göstersen iyi edersin » Haritamı çıkardım.

«İşte burada,» dedi Meyer. «Tam bu yolda, **Stramore**'dan yaklaşık on mil ötede. **Randall Cottage**. Küçük bir ormanın hemen yanbaşındaki çiftliğin orada. Biraz yıkık dökük ama yine de fena sayılmaz. Al işte bu da telefon numarası.»

Kolay ezberlenebilecek bir numaraydı. Kâğıdı küçük bir top haline getirip pencereden dışarı attım.

«Emlakçıya ne dedin?»

«Yazar olduğumu. **Belfast**'ın beni artık yormaya başladığını, sessiz ve sakin bir yer aradığımı. Ha, aklında olsun adım **Berger**.»

Başımı salladım. «Bence her şey yolunda gibi.»

Bir süre önümüzde uzanan denize baktı. «Gerçekten de bu akşam karşıya geçebilecek misin? Hava pek iyi değil.»

«Tahminlere göre akşam saatlerinde hava düzelecekmiş, düzelmese bile merak etme, başaracağız. Bu tekne oldukça sağlam bir tekne. Her şeye göğüs gerebilecek bir yapıya sahip.»

Birden sesler duyuldu.

«Kathleen, hey.»

Norah Murphy ile Binnie Gallagher dalgakıranda taksinin hemen yanibaşında duruyordu.

«Beni kıyıya götür,» dedi Meyer. «Sonra da yoluma koyulsam iyi olacak. Zorunlu olmadıkça artık o kızla konuşmak istemiyorum.»

Paltosunu ve şapkasını almak için aşağı indi, döndüğündeyse Al Bowlly'i evrak çantasına yerleştiriyordu. Güverteye çıkmasına yardım ettim. Takma motoru çalıştırdım. Meyer'in yüzü solmuştu.

«Bak. Her şey yolunda gidecek, tasalanma. Sana söz veriyorum.»

«Öyle mi?» dedi. «öyleyse neden kendimi bir tabutun içinde gibi hissediyorum, dersin?»

Onu rahatlatabilecek herhangi bir şey aklıma gelmiyordu. Artık, dalgakıranın sonundaki basamaklara iyice yaklaşmıştık. Lastik botu bağlarken Meyer, taksinin yanında bekleyen Norah Murphy ve Binnie'nin yanına gitti. Delikanlının üstünde geçen gece Belfast'ta giydiği aynı giysi vardı oysa Norah Murphy mavi bir kazak, pantolon ve lastik çizmeler giymişti.

Ben onların yanına yaklaşırken Meyer bana döndü.

«Simon, ben de Dr. Murphy'den sizlerle birlikte olamayacağım için özür diliyordum. Acele etmek zorundayım yoksa uçağımı kaçıracağım.»

«Yakında görüşmek üzere,» dedim ve elini sıktım.

Meyer hiç zaman yitirmeden taksiye atladı. Şoför Binnie'ye çantasını uzattıktan sonra araba yola koyuldu.

Norah Murphy tasasız bir sesle, «Yine buluştuk, binbaşı,» dedi.

«Öyle anlaşılıyor.»

Lastik bota binmek için taş basamakları indim. Binnie de elinde çantası arkamdan geliyordu. Çok mutlu görünmüyorsa da anlık bir duraksamadan sonra bota bindi ve geçip arka tarafa oturdu.

Norah Murphy de yanıma gelip oturdu. Yola koyulduğumuzda kadın sıradan bir

tavırla konuşmaya başlamıştı.

«Kötü bir akşam yaşayacağız. Tekne dayanıklı mı?»

«Hiç tekne yolculuğu yaptın mı?»

«Teyzelerimden biri emekli bir deniz kaptanıya evliydi. Cape Cod yakınlarında bir evde otururlardı.»

«O zaman başka şeyleri bilmen gerek. Kathleen oldukça iyi bir tekne.»

«Peki gücü, ne kadar?»

«Penta benzin motoruna sahip. İki pervanesi var. Tam hızla yaklaşık yirmi beş deniz mili yapabiliyor. Radarı, otomatik dümeni, derinlik göstergesi var.»

Motoru durdurdum. Norah Murphy ipe tutunarak bottan tekneye çıktı. Binnie hiç de çevik biri gibi davranmıyordu. Yüzündeki ifadedense iyi bir gece geçirmediği anlaşılıyordu. Sudan çıkmış bir balık gibiydi. Aslında onun daha önce hiç tekneye binmediğini düşünüyordum. Siyah paltosunu çıkardığında yaşından daha da genç görünmüştü. Binnie'nin giyimi her zaman tuhaftı, gömleği bir beden büyük olur, kravatınıysa hiçbir zaman iyi bağlayamazdı.

Norah Murphy, Binnie'nin paltosunu asmak için salondaki dolaplardan birini açtı ve dolabın içinde neopren giysiyi, paletleri ve oksijen tüpünü gördü.

Bir kaşını kaldırarak bana doğru döndü. «İşler sarpa sararsa dalacağını sakın söyleme.»

«Başarabilirsem seni de yanıma alırım. Söz veriyorum.»

El çantasını masanın üstüne koyarak açtı ve içinden Binnie'nin **Browning** otomatik tabancasını çıkardı. Gözlerini hafifçe kısarak bana baktı. Tabancayı bir süre elinde tutuktan sonra da bankın üstünde oturan Binnie'ye uzattı.

«Lanet olsun, Vaughan,» dedi huysuzlukla. «Seni ne zaman ciddiye alacağımı bir türlü kestiremiyorum. Sürekli gülümsüyorsun. Doğrusu, bu normal değil.»

«Dünyanın çok komik olduğunu kabul etmek zorundasın, hayatım,» dedim. «İnsan her an gülecek bir şey bulabiliyor.»

Geminin mutfağına gidip Jameson şişesiyle üç bardak aldım. Geri döndüğümde Norah Murphy sigara içen Binnie'nin karşısına geçmiş oturuyordu.

«Viski ister misiniz?» dedim. «Ne yazık ki, sizlere bundan başka ikram edeceğim bir şey yok.»

Norah başını evet anlamında sallarken Binnie viski istemedi.

Tekne biraz sallıyordu. Binnie'nin yüzü iyice sararmıştı. Açık denize çıktığımızda kendini nasıl hissedeceğiniyse ancak Tanrı bilirdi.

«Mal nerede?» diye sordu Norah Murphy. Söyledim. Başını salladı. «Peki ne

taşıyoruz?»

«Elli adet tanksavar topu ve elli adet hafif makinalı tüfek.»

Yerinde doğruldu. Kaşlarını çatmıştı.

«Neler oluyor burada. Ben daha fazlasını bekliyordum. Hem de çok daha fazlasını.»

«Bu boydaki bir tekne için söylediklerin olanaksız,» dedim. «Şu Lahti'ler 20 metre uzunluğunda neredeyse. Kıçtaki kamaradalar. Git de kendi gözlerinle gör. Senin birinci sınıf siparişlerini yerine getirmek için iki üç kez karşıya gidip gelmek gerekir.»

Kıçtaki kamaraya gitti. Bir süre sonra geri geldi, yerine oturdu ve viski bardağını eline aldı.

«Başka bir şey daha var,» dedim. «Eğer kışkırtılırsak ya da bu tekne aranırsa kaçmayacaksınız. Gemiyle birlikte batmaktan yana olan kaptanlardanım ben. Tüm bunları şurada oturan delikanlıya da anlatırsan çok sevinirim. Kimsenin kahramanlık taslamasını istemiyorum.»

Zavallı Binnie'nin söylediklerime tepki gösterecek hali bile kalmamıştı. Birden yerinden kalktı ve dümen köşküne doğru gitti.

«Ne yazık ki, deniz ona göre değil,» dedi Norah Murphy. «Yola ne zaman koyulacağız.»

«Düşündüğümde biraz daha geç yola çıkmaya karar verdim. Beşte ya da altıda. Havanın biraz düzelmesini bekleyelim.»

«Kaptan sensin. Dostun Meyer'e ne oldu? Onu bir daha göreceğiz miyiz?»

«Zamanı geldiğinde sanırım görürsünüz.»

Binnie sendeleyerek içeri girdi, düşmemek için duvara dayanıyordu.

«Aldırma, Binnie,» dedim. «Kaptan Nelson'un da her denize çıkışında midesinin bulandığını söylerler. Bunun seni rahatlatmadığını biliyorum ama idare ediver işte.»

Beni duymazlıktan gelerek kıçtaki kamaraya doğru yürüdü. Dümen köşküne gitmek üzere yerimden kalktı. Norah Murphy yolunu kesti. Çok öfkeli görünüyordu.

«Gerçek bir piçkurusu olarak mı doğdun, Vaughan yoksa böyle olabilmek için çok mu çalıştın?»

Tekne birden kuvvetlice sallanınca Norah dengesini yitirerek kollarımın arasına düştü. Ben de herkesin o sırada yapabileceği şeyi yaparak onu öptüm. Bu çok kusursuz bir öpüşme olmamıştı ama ben daha kötülerine de tanık olmuşum doğrusu.

Onu bıraktığımda, omuzlarını silkti sonra da dudaklarını alaycı bir tavırla büzdü.

«Orta karar, binbaşı,» diyerek görüşünü belirtti.

«Söyle bakalım bana, kim şimdi bir piçkurusu gibi davranıyor, ha?» diyerek dümen

köşküne doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

Z

Akşamüstü saat altı civarında kıyıda ayrıldık. Hava düzelmemesine karşın daha da kötülememişti. Motoru çalıştırdığımda dümen köşkünün kapısı açıldı ve Norah Murphy içeri girdi.

Yanıma gelerek, «Hava raporunu aldın mı?» dedi.

«Endişelenecek bir şey yok. Yağmurla birlikte biraz da rüzgâr olacak. Rathlin Adasında hafif sis varmış.»

«Bu işimize yarayabilir,» dedi. «Dümene geçebilir miyim?»

«Daha sonra. Binnie nasıl?»

«Yatıyor. Gidip baksam iyi olacak. Sonra yine gelirim.»

Kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Tekneyi liman girişinden çıkararak Firth yönüne çevirdim.

Tekne dalga yüzünden sallanırken direk ucunun ışığı da ritmik bir şekilde bir sağa bir sola sallanıyordu. Hızı on iki deniz miline indirdim ve alacakaranlıkta yol almaya başladık. Motorların homurtusu gecenin sessizliğini bozuyordu. Norah Murphy geri döndüğünde saat on bire yaklaşmıştı. Kapı yavaşça açıldı ve Norah elinde bir tepsiyle içeri süzüldü. Kahvenin ve bir şeyin daha kokusunu alabiliyordum. Bu kızarmış beykının o nefis kokuşuydu.

«Özür dilerim, Vaughan,» dedi. «Uyuyakalmışım. Sana kahve ve beykınlı sandviç getirdim. Neredeyiz?»

«Doğu tarafında Islay var. Yağmurun arasından ışıkları görülüyor.»

«İstersen nöbeti ben alırım.»

«Gerek yok. Otomatik pilota bağlarım.»

Rotayı kontrol ettim, sonra da dümeni kilitledim. Sandviçimi almak için arkaya döndüğümdeyse onu beni izler buldum.

Kaşlarını nedense hafifçe çatmıştı.

«Seni bir türlü anlayamıyorum, Vaughan. Tek bir dakika bile, ah işte şimdi tamam, anladım diyemiyorum.»

«Ne gibi?»

Bir sigara yakarak bakışlarını gecenin karanlığına çevirdi.

«Selengar Canavarı'nı demek istiyorum.»

«Ah, o benim en güzel rolümdü,» dedim. «İnan bana, MGM bile bundan iyisini yapamazdı.»

Onu bir kez daha öfkelen-dirmiş-tim.

«Tanrı aşkına, hiç ciddi olamaz mısın sen?»

«Pekâlâ. Söyle bakalım ne öğrenmek istiyorsun? Kanlı ayrıntıları mı?»

«Tatsız ya da can sıkıcı olması önemli değil, önemli olan gerçekler. Gerçekleri öğrenmek istiyorum.»

«Gerçek nedir ki?» diye sordum ve birden hiçbir nedeni olmadan boğazımın kuruduğunu farket-tim. Hemen birkaç yudum kahve içtim. Ağzım yanmıştı ama aldırmadım. Sonra da fincanımı masanın üstüne bıraktım. «Tamam, ama bunu sen istedin.»

Dümenin önündeki yüksek tabureye oturdum, otomatik dümen mekanizmasını kestim ve yeniden dümeni aldım.

«Kota Baru civarında Borneo denen bir yer 1963 yıllarında tümüyle teröristlerin elindeydi ve bunların birçoğu da Çinli komünistlerdi, yani yerel halk değildi sözkonusu olan. Tüm bölgede korkunç bir terör estiriyorlardı. Köyleri kasabaları yakıp yıkıyorlar, diğerlerine gözdağı vermek için her iki kişiden birini hunharca herkesin önünde öldürüyorlardı.»

«Ve seni de bu işe karıştırdılar... »

«Bu tür olaylarda uzman olmam gerektiği için bölgeyi teröristlerden kurtarmadan ve denetim altına almadan geri dönmememi söylediler.»

«Emrettiler, öyle mi?»

«Yazılı olarak değil sözle. Başlangıçta şansımız yaver gitmedi. İki ya da üç köyü yerle bir etmişler ve ellinin üstünde kadın, erkek ve çocuğu katletmişlerdi. Sonunda da Kota Baru'daki bir kiliseyi yakıp içindeki dört rahibeyle on sekiz genç kıza tecavüz ettikten sonra onları da öldürdüler. Bunlar benim öğrenebildiklerimdi.»

«Peki, sen ne yaptın?»

«Şanslıydım. Aralarındaki muhbirlerden biri Selengar'da Hui Li adındaki bir tüccarın komünist ajanı olduğunu söyledi. Ben de onu tutukladım. Konuşmamakta direnince de onu Dyak'lara gönderdim.»

Norah Murphy'nin yüzünde herhangi bir korku ifadesi yoktu. Konuştuğundaysa sesi oldukça sakindi.

«İşkence etmeleri için onu Dyak'lara verdin, değil mi?»

«Dyak'lar genellikle çok ikna edici kişilerdir. Ancak birkaç saat dayanabildi sonra da örgütün nerede saklandığını bülbül gibi söyledi bana.»

«Sen de gidip onları yakaladın, değil mi?»

«Hemen değil ama zaman içerisinde evet. İki kişilik gruplara ayrılmışlardı, ancak sonunda onların tümünü yakalamayı başardık.»

«Tutukladığın kişileri vurduğun söylentileri ortaya çıkmıştı, doğru muydu bu?»

«Yalnızca son takip sırasında, ikinci grupta başım derde girdiğinde. Tutuklulara süre tanırdım.»

«Anlıyorum,» dedi başını hafifçe sallayarak. «Peki, ya Bay Hui Li'ye ne oldu?»

«Kaçmaya çalışırken vuruldu.»

«Buna inanmamı mı bekliyorsun?»

Güldüm. «İşin acı ve ironik yanı da bu söylediğimin tamamıyla gerçek olması. Onu kıyıya götürüp yargılamaya hazırlanıyordum ve bir gece önce kaçmayı başardı.»

Kısa bir sessizlik oldu. Camlardan birini açarak temiz deniz havasını içime çektim.

«Bak, benim ona yaptıklarımı o da bana yapabilirdi. Terörizmin amacı terör yaratmaktır, bu Michael Collins'in ağzından düşürmediği bir cümleydi, ama ne ki bunu ilk kez Lenin söylemiş olduğu için bu cümle tüm komünist elkitaplarının birinci sayfasında yer almaktadır. İnsan ancak aynı tür ateşle ateşe karşılık verebilir.»

«Kendini mahvettin,» dedi o ana dek hiç duymadığım sevecen ve ilgili bir sesle. «Çok aptalsın, her şeyi bir kenara attın. Mesleğini, şerefini, her şeyi ve ne için, Tanrı aşkına?»

«Ben yalnızca yapılması gereken şeyi yaptım,» dedim. «Malaya, Kenya, Kıbrıs ve Aden'de. Oralardaki her şeyi gördüm. Devrim adına masum insanların öldürülmesinden bıkmıştım. İşim bittiğinde, Kota Baru'da terör de bitmişti. Artık hiç kimse hiçbir zaman küçük kızları hunharca öldürmeyecek. Bunun elbette bir bedeli olacaktı.»

Sesimdeki duygusallık ve ellerimin hafifçe titremesine ben bile şaşırmıştım. Ayağa kalktım ve onu kaba bir tavırla kendime doğru çektim.

«Dümene geçmek istiyordun. Tamam, al işte hepsi senin. Bu rotadan sapma ve beni üç saat sonra uyandır. Hava değişmeden önce.»

Kolumu tuttu. «Çok üzüldüm, Vaughan, gerçekten çok üzüldüm.»

«Her şeyin üstesinden geldiğini öğrenmesi için insanın uzun yaşaması gerekiyormuş,» dedim. «Bunu öğrendim.»

Ya da söylediğimi sandım aşağıya inerken. Belki de yeterince tekrarlarsam bu söylediklerime kendim de inanabilirim bir gün.

Salondaki sandalyelerden birinin üstünde uyumuşum ve uyandığım da saat sabahın üçü olmuştu. Binnie kış taraftaki kamarada horluyordu. Başımı kamaradan içeri uzattığımda onun sırtüstü yattığını gördüm. Kravatını çözmüş, ağzınıysa neredeyse bir karış açmıştı. Onu orada öylece bırakarak dümen köşüne gittim.

Güvertede yürürken soğuk deniz havası yağmurla birlikte yüzüme çarptı. Dümen köşkünün kapısını açtım. Norah Murphy dümenin başında ayakta duruyordu. Yüzü pusulanın ışığında aydınlanmaktaydı.

«Nasıl gidiyor?» dedim.

«İyi. Yarım saat içinde denizin sığlaşacağını sanıyorum.»

«Dümene ben geçeyim.»

Geçmem için yana çekildi. Geçerken bedeni benimkine değmişti.

«İstesem de uyuyabileceğimi sanmıyorum.»

«Peki,» dedim. «O zaman biraz çay yap ve buraya gel. İlginç bir şeyler olabilir. Ayrıca radyodan hava durumunu da dinle.»

Hızı arttırdım, doğudan gelen kötü hava koşullarıyla sanki yarış ediyor gibiydik. Dalgalar yükseldiğinden Kathleen bir ceviz kabuğu gibi sallıyordu. Görüş alanı daralmıştı. Norah Murphy aşağıda mutfakta oyalanıyor olmalıydı. Ama geri döndüğünde çayın yanısıra beykınlı sandviçler de getirmişti.

«Hava raporu o kadar kötü değil,» dedi. «Rüzgâr hafifleyecek, yağmursa belli aralıklarla yağacakmış.»

«Başka?»

«Gün ağarırken biraz sis görülecekmiş ama endişe edilecek bir şey yok.»

Tepsiden bir sandviç aldım.

«Sence endişe edilecek bir şey yok, Binnie'yi düşünmüyorsun.»

Bu söylediklerimden hoşlanmadığını farketmiştim ama öfkesine hakim oldu ve tepsideki çay fincanlarından birini uzattı.

«Artık uyanmış salonda oturuyor. Ona yiyecek bir şeylerle çay verdim. Yakında düzeleceğinden eminim.»

«Umarım düzelir. Ona ihtiyacımız olacak.»

«Sana Binnie Gallagher'den biraz söz edeyim, Binbaşı Vaughan,» dedi Norah Murphy. «1969 Ağustosunda Belfast'ta gerçekleşen ayaklanma sırasında Falls Sokağı ateşe verilmiş ve o bölgede yaşayan her Katolik ailenin peşine düşülmüştü. Bu aileler Michael Cork'un yönetimindeki küçük bir IRA grubu tarafından korunmuştu.»

«Küçük Adam burada da mı devreye girmişti? Ve Binnie de onun grubundaki elemanlardan biriydi?»

«Müthiş etkilendiğini sakın söylemeye kalkma.»

«Ah, ama etkilendim,» dedim. «O adamlar o akşam çok iyi bir iş yapmışlardı. Annem olsaydı harika bir işti derdi. Binnie onlardan biriydi, öyle mi? O zamanlar on altı yaşında falan olmalı.»

«O günlerde o bölgede yaşayan teyzesinin yanında kalıyordu Binnie. Teyzesi ona rahmetli kocasının savaş hatırası olan eski tabancasını vermiş ve Binnie de Küçük Adam'ı aramak için yollara koyulmuş. O korkunç gecede de Küçük Adam'ın sağ kolu olmuş, hâlâ da öyledir. Onun en çok güvendiği adamıdır Binnie.»

«Tüm bu anlattıkların da Binnie'nin neden o büyük adamın yeğenine eşlik ettiğini açıklıyor.»

Norah Murphy iki sigara yakarak birini bana uzattı.

«Peki, Amerikalı nasıl oldu da bu işlerin içine karıştı?»

«Çok basit. Babam yaklaşık on yedi yıl İngiliz hapislerinde yattı. Serbest bırakıldığında ben on üç yaşındaydım. Amerika'daki Michael Amcamın yanına gidip Amerika'ya iltica ettik. Yeni bir hayat, yeni bir başlangıç diye düşünüyorduk ama ne ki, babam için artık çok geç kalınmıştı. Serbest bırakıldığında artık iyice hasta bir adam olmuştu. Üç yıl sonra da öldü.»

«Ve sen de onları asla bağışlamadın?»

«Babamı asabilirdi.»

«Babanın bıraktığı yerden devam etmeye karar verdin?»

«Bizlerin de özgür olmaya hakkı var,» dedi. «Ulster halkı uzun yıllar önce milliyetçiliklerini unuttu.»

Bu ilk iki cümle kötü bir siyasi broşürden alınmış gibiydi ama kimbilir belki de gerçekten öyleydi.

«Dinle,» dedim. «1969 Ağustosunda olanlar çok kötü şeylerdi, zaten bu yüzden ordu işe karıştı. Katolik azınlığın haklarını korumak için yani. IRA eski numaralarını yapmaya başlayınca kadar da ordu görevini başarıyla yerine getiriyordu.»

«Bu söylediklerini dayın duysaydı acaba ne derdi, inan bana çok merak ediyorum.»

«Stradballa'nın okul müdürü mü?» dedim. «Binnie'nin vazgeçemediği kahramanı mı? Hiçbir şekilde çocukların zarar görmesine dayanamayan şu aziz mi? Böyle biri yok. O bir efsane. Hiçbir devrimci lider onun yaptığı gibi yapıp da hayatta kalamaz.»

«Ne söylemeye çalışıyorsun?»

«Diğer birçok şeyin yanısıra ahlaki açıdan da bence biraz karanlık bir davranış sözkonusu. Birçok İngiliz askerinin yanında en azından kırk kişinin öldürülmesine ne diyeceksin? Polise bilgi sızdırdığı varsayılan yetmiş sekiz yaşındaki bir kadının öldürülmesinden sorumlu. Bazı şeyleri aşırı abartıyorsunuz.»

Pusula dolabının ışığında genç kadının sağ elini yumruk yapıp iyice sıktığını gördüm.

«Devrimsel içerikli savaşlarda bu tür şeyler olur,» dedi. «Başka seçenek yoktur.»

«Binnie'ye bunları anlatmayı denedin mi?» dedim. «Yoksa onun tüm kalbiyle devrimin tertemiz ellerle gerçekleşeceğine olan inancından haberin yok mu senin? Ben onu Kelly'nin Yerinde gördüm, unuttun mu? Eğer sen onu durdurmasaydın o iki adamı öldürecekti. Çünkü onların yaptıklarını midesi kaldırmamıştı.»

«Binnie bir idealistin» dedi. «Bunun da kötü bir yanı yok. Hiç düşünmeden İrlanda için canını verebilir.»

«İrlanda için yaşayabilirse bence çok daha hoş bir şey olur,» dedim. «Tabii bu yalnızca benim kişisel görüşüm,» diye de ekledim.

«O zaman neden senin görüşlerine kulak versin ki?» dedi öfkeyle. «Tanrı aşkına, sen kendini ne sanıyorsun, Vaughan? Sen bir iki sterlin uğruna Binnie'yi kendi saflarına çekmeye çalışan bir hainsin, başarısız adamın tekisin.»

«Bu benim işte,» dedim. «Simon Vaughan. Dostunuz ve silah satıcınız.»

Kendimi zorlayarak gülümsedim. Norah Murphy'nin buna dayanamayacağını biliyordum.

«Seni küstah seni,» dedi öfkeyle. «Hiç olmazsa Binnie ve benim gibi insanlar bu uğurda bir şeyler yapmaya uğraşıyor, bir savaş veriyoruz.»

«Biliyorum,» dedim. «Ülkede cesetten geçilmiyor.»

Gözleri öfkeyle parlayarak yanıma iyice yaklaştı ve boğuk bir şekilde fısıldadı.

«Hiçbir şey yapmamaktan iyidir. Eskiye dönmektense Belfast'ın alevler içinde yanmasını görmeyi yeğlerim.»

Geçerli hiçbir nedenim olmamakla birlikte birden Norah' ın kalbinin derinliklerinde onu tedirgin eden bir şeylerin olduğunu hissettim.

Yavaşça, «Eski neydi, Norah?» dedim. «Anlat bana.»

Yüzünde yumuşak ama boş bir anlam oluştu. Sesi değişti. Artık bir Amerikalıdan çok bir Belfast'lı gibi konuşmaya başlamıştı.

«Babamı son olarak serbest bıraktıklarında artık başına bela açmak istemediği için Amerika'ya gitmeye hazır oluncaya dek ortadan yok olmuştu. Defalarca evimize gelip onu aradılar.»

«Kimler?»

«B. uzmanları. Bir akşam annemi sorguya çekerlerken içlerinden biri beni arka bahçeye götürdü. Barakada silah bulunduğundan emin olduğunu söyledi.»

Birden sanki biri mideme yumruk atmış gibi hissettim kendimi.

«Silah var mıydı?» diye sordum.

«On üç yaşında olduğumu unutma,» dedi. «Eski bir çuvalın üzerine beni zorla yatırdı. İşini bitirdiğinde de kimse bana inanmayacağı için bu olup bitenleri başkalarına anlatmamın bir yararı olmayacağını söyledi. Bununla da yetinmeyip ailemi tehdit etti. Olacıklardan sorumlu olamayacağını söyledi... »

Uzun bir sessizlik oldu, sadece cama çarpan yağmurun sesi duyuluyordu.

«Bütün bunları ilk kez sana anlattım, Vaughan. Artık her şeyi biliyorsun. Üstelik rahip bile değilsin. Garip değil mi?» dedi.

Boğuk bir sesle konuştum.

«Çok üzüldüm.»

«Üzüldün mü?» dedi öfkeyle haykırarak. «Tanrının yardımıyla onların tümünü cehenneme yollayacağım, Vaughan. Bana yapılanı ancak böyle ödeyebilecekler, anlıyor musun?»

Sendeleyerek dışarı çıkarken kapıyı hızla çarptı. Bir kez daha insanlık adına ümitsizliğe kapılmıştım. Ama öte yandan da yıllarca önce bir gece Belfast'ta evinin arka bahçesinde ırzına geçilen küçük bir kız çocuğunun görüntüsü beni kişisel olarak ilgilendirmiyor ve üzmüyordu.

Bir sigara yaktım. Kibriti tam sol taraftaki açık camdan dışarı fırlatmak üzere hafifçe döndüğümde Binnie'nin bir hayalet gibi orada durduğunu gördüm. Yüzünde ve bakışlarında acı dolu bir ifade vardı. Bakışları beni o denli tedirgin etmişti ki, böylesi acıyı bir daha görmemeyi diledim içimden. Yanına yaklaşarak onu yeniden hayata getirmeyi ümit edercesine elimi omzuna koydum. Başını kaldırıp bana boş gözlerle baktıktan sonra dönüp güvertede gözden kayboldu.

Z

Rathlin Adasına saat sabahın dördünde vardık. Kötü hava koşulları ve görüş alanının daralması yüzünden fenerin yanıp sönen ışığını güçlükle görebiliyordum. Buradan itibaren artık düşman sularında sayılırdık. Norah Murphy ve Binnie'ye son bilgileri vermek zorundaydım.

İkisi de kendini tamamiyle toparlamış gibiydi. Binnie'nin ona tüm konuşmamızı dinlediğini söylediğini hiç sanmıyordum. Rotamızı kurşun kalemle işaret ettim.

«Şimdi buradayız. On dakika sonra Grag Adasının çevresini dolaşacağız ve sonra da kıyıya yaklaşmaya başlayacağız. Kayalıkların arasındaki kanal açık bir şekilde belirtilmiştir ve sular orada bir hayli derindir.»

«Lanetli Geçit,» dedi Norah Murphy. «Öyle değil mi?»

Başımı evet anlamında salladım.

«İspanyol bandıralı büyük gemilerden birinin bu geçitten geçtiği söylentisi herkesçe bilinmekte. Eski kayıtlara göre de cesetler suda haftalarca yüzmüş.» Saatime baktım. «Saat dördü yirmi geçiyor. Beşte orada olmalıyız. Günün ilk ışıkları beş on beş civarında atıyor, bu da bize oraya gitmek için bir hayli zaman veriyor. Sizinkilerin zamanında orada olacağını ümit etmekten başka bir işimiz kalmadı artık,» dedim.

«Olacaklar,» dedi Norah Murphy.

«Geçite girdiğimizde güvertenin ışıklarını söndüreceğim, dolayısıyla ikinizin de sinyalleri görebilmeniz için pruvada olmanızı istiyorum. İki saniyelik aralarla göreceğiniz kırmızı ışık ya da sis düdüğünün üç kez çalınması görüş alanının çok kötü olduğu anlamındadır.»

Görüş uzaklığının kötü olduğu şimdiden belli oluyordu. Güverteyle birlikte diğer ışıkları da söndürsem o kadar büyük bir tehlikeyle karşılaşacağımızı sanmıyordum. Artık iyice yaklaşmıştık. Gecenin karanlığında bir ışık görebilme umuduyla baktım ama sis ve yağmurdan bir şey görebilmek olanaksızdı. Yan pencerelerden birinden başımı dışarı uzattığımda uzaklardan gelen sis düdüğünün üç kez çalındığını duydum.

Binnie kapıda belirdi.

«Duydun mu, binbaşı?»

Başımı evet anlamında salladım ve kendi sis düdüğümüzle aynı sinyali yineledim. Binnie'ye pruvaya geri dönmesini söyledim. Sis düdüğü bir kez daha duyuldu. Bu kez iyice yaklaşmıştı. Çeyrek mil daha gitmemiz gerektiğini bildiğim için bu yakından gelen düdüğü sesine doğrusu çok şaşırmıştım. Kararlaştırıldığı gibi sis düdüğümüzle bir kez daha karşılık verdim. Ama aynı anda belki de uzun yıllar çok kötü koşullarda yaşamamanın verdiği deneyimle ya da tamamiyle içgüdüsel bir şekilde bazı şeylerin yolunda gitmediğini hissettim. Elbette artık çok geç kalınmıştı. Kısa bir an sonra bir projektör bizi aydınlattı ve birkaç motor sesi duyuldu. Ve bir askeri tekne yolumuzu kesti.

Solgun ışıkta beyaz bir bayrağın dalgalandığını gördüm ve hemen ardından da başlarımızın üstünde kurşunlar uçuşmaya başladı.

İçgüdüsel bir şekilde yere çömelirken tekne bize çarptı. Köprüde duran bir subay megafonla bağırıyordu.

«Sizin tekneye geliyorum. Teknenizi durdurun yoksa sizi batırırım.»

Aynı anda da Norah Murphy kapıda belirdi. «Ne yapacağız?» dedi.

«Bunun böyle olacağını tahmin etmeliydim.»

Motoru durdurdum, güvertenin ışıklarını yaktım ve bir sigara aldım. Binnie de güverteye çıkmış, açık pencerenin önünde duruyordu.

«Kahramanlık gösterileri istemiyoruz, delikanlı. Bunu sakın aklından çıkarma. Hiçbir şey kazanılmadı.»

Subay tekneye geldi. Kraliyet Donanmasına ait bir makinalı tüfek yerine elinde ateş

etmeye hazır 1921 model bir Thompson tabancası vardı. Yanında görevli biri daha duruyordu.

Norah Murphy, «Aman Tanrım,» diye tısladı. «Bu Frank Barry.»

Bu adı daha önce de duymuştum. Skarthos'daki hücremde albay bana IRA'yla ilgili bilgiler verdiğinde duymuştum. Bunlar fanatik gruplar olup Frank Barry'nin Erin'in Oğulları adlı terör örgütüne mensuptular.

Güverteye dayandı ve sırtarak Norah Murphy'e baktı.

«Hem de her zamankinden daha da yakışıklı. Sana iyi akşamlar dilerim, Norah Murphy.»

Binnie birden ani bir hareket yapınca Barry sakin bir sesle ona döndü.

«Senin yerinde olsam bir daha yerimden kıpırdamazdım, sevgili Binnie. Aksi halde Tim Pat senin icabına bakar.»

«Dostların mı, Binnie?» dedim.

«Dostlar mı?» diye karşılık verdi Binnie acı dolu bir sesle. «Onları bir elime geçirebilsem, binbaşı inan bana hiç gözlerinin yaşına bakmadan öldürürdüm.»

t

.alti.

Barry'nin Tim Pat dediği, Thompson tabancalı adam bizleri rahatlatmak için güverteye geldi. Tek gözü vardı ve ünlü Victor McLagen'e çok benziyordu. Barry onun yanına gitti.

«İyi iş becerdin, Norah.» Şapkasını çıkarıp genç kadına döndü.

«Bana bir öpücük verecek misin?»

Binnie ona doğru bir yumruk savurmaya çalıştı ama Barry yumruğu havada tuttu ve Tim Pat iki eliyle Binnie'nin boğazını sıktı.

«Sana daha önce de söylemiştim, Norah,» dedi Barry başını iki yana sallayarak. «Erkek gerektiği zaman küçük çocukları kullanmamalısın.»

Norah Murphy'nin onu öldürebileceğini düşünüyordum. Elbette bunu gerçekleştirebilecek durumdaydı ama denetimini elden bırakmaya niyeti yok gibiydi. Onun bu kararlığını neyin bozabileceğini ancak Tanrı bilirdi ama Barry'nin bunu değiştirebileceğinden kuşkuluydum doğrusu. Omuzlarını silkti. Ardından bir sigara yaktıktan sonra bana döndü.

«Ve sen, binbaşı,» dedi. «Bana mantıklı biri gibi geldin.»

«Peki, bu bizi nereye götürür?»

«Bana malların nerede olduğunu söyleyeceksin. İşte bizleri buraya götürecek senin mantıklı oluşun. Nasıl olsa bulacağız ama bizler uğraşmadan söyleyen iyi olur, çünkü Tim Pat bekletilmekten hiç hoşlanmaz. Dünyanın en sabırsız insanıdır o.»

Söylediğinden daha da kararlı göründüğü için gerekli bilgiyi vermekte kararlıydım.

«İngilizlerin işte bu yanından çok hoşlanıyorum,» dedi. «Her zaman kararlı bir kişilik sergilerler.»

Tim Pat'e dönerek başını salladı.

«Şimdilik bunları kıçtaki kabineye koyalım ve bir an önce buradan uzaklaşalım. Malların bizim gemiye taşınmasını ve on beş dakika içinde de buradan uzaklaşmayı istiyorum.»

Parmaklarını şıklattı. Üzerlerinde İngiliz donanması üniformaları olan yarım düzine adam güvertede belirivermişti. Bu arada Tim Pat de bizleri dümen köşküne doğru sürüklüyordu. Bizleri aşağı indirip, kıçtaki kabineye itti ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

Salondan gelen konuşmaları dinlemek için kulağımı kapıya dayadım sonra da arkadaşlarıma döndüm.

«Bu adamlar kimler?»

«Yürüyen şempanze Tim Pat Keogh,» dedi Binnie öfkeyle. «Ve bugünlerde de... »

«Sakin ol, Binnie,» diyerek sözünü kesti Norah Murphy. «Bu tür konuşmanın bizlere bir yararı yok.»

Sonra da bana döndü. «Patron gibi davranan Frank Barry. Altı yedi ay öncesine kadar amcamın sağ koluydu, sonra da kendi yoluna gitmeye karar verdi.»

«Kışkırtıcılardan mı?»,

Norah Murphy başını iki yana salladı.

«Hayır, hiçbir örgüte bağlı değil. Kendi işini kendi hallediyor. Erin'in Oğulları diyorlar kendilerine. Eskiden Fenian Örgütü dönemlerinde bu adda bir devrimci örgüt olduğunu duymuştum.»

«Her konuda bilgi sahibi olduğu anlaşılıyor,» dedim. «Bu tür işlerin yanısıra o ve adamları başka ne yapıyorlar?»

«Gerekli olduğuna inanırlarsa Papa'yı bile öldürebilirler,» dedi Binnie.

Şaşkınlıkla Norah Murphy'e bir göz attım, genç kadın omuzlarını silkti. «Barry'nin dışında hepsi de dini bütün Katoliktir. Filistin'deki Sten çetesini hatırlıyor musun? Erin'in Oğulları işte o çetenin bir eşidir. Gerektiğinde şiddetin iffetine inanırlar.»

«Şiddet demekle neyi kastediyorsun? Lokantalara bomba atmak mı? Yoksa kadınları çocukları öldürmek mi?»

«Evet işlerinin özü bu.»

«Sanırım bu da bir görüş açısı.»

«Ama benim değil,» dedi Binnie yavaşça. «Mutlaka bir başka yolu olmalı, yoksa hiçbir şeyin anlamı kalmaz.»

Binnie'nin bu sözleri üzerine sanki tokat yemişim gibi birden irkildim. Albay beni en son romantiklerden biri olarak suçlamıştı ama Binnie söz konuşuyken benim adımın anılması son derece gereksiz olurdu.

Kapı açıldı ve Frank Barry içeri girdi. Bir elinde benim Jameson viski şişem diğerinde de kulplarını parmaklarının arasına geçirmiş dört bardak vardı. Arkasında holdeyse, Lahti'leri kamaradan çıkarmışlar ve dümen köşüne doğru yukarıya taşıyorlardı.

«Binbaşı Vaughan, malların çok iyi. Viskiden söz etmiyorum,» dedi. «Şu Lahti'ler uzun zamandan beri gördüğüm en iyi mallar. Onları zırhlı bir arabada denemek için nasıl sabırsızlandığımı bilemezsin.»

«Amacımız insanları hoşnut etmektir,» dedim. «Firmanın sloganı bu.»

Viskiyi bardaklara doldurdu. Norah ve Binnie yerinden kıpırdamadı, ben gideceğimiz yerde havanın iyice soğuk olabileceğini düşünerek viskimi bir yudumda içtim ve

bardağımı yeniden doldurdum.

«Küçük Adam, bu akşamki işten hiç de hoşnut kalmayacak,» dedi Barry, Norah'a. Kadehini Norah'inkiyle tokuşturmak isterken yüzüne sahte bir gülümseme yayılmıştı. Tim Pat eşikte belirdi.

«Gitmeye hazırız, Frank.»

Barry viskisini bitirdikten sonra da sıradan bir tavırla kapıya doğru yöneldi.

«Onları da getir,» dedi kapıdan çıkarken. Norah arkasından gitti. Binnie'nin önümden gitmesi için bekledim. Dümen köşkünün basamaklarını tırmanırken ayağım kaymış gibi ona doğru yaslandım ve hızlı bir şekilde mırıldandım.

«Bunlar yanlarına kalmayacak, hazırlıklı olsan iyi olur.»

Güverteye çıkarken başını çevirip arkasına bile bakmadı. Tim Pat beni itti. Barry güverteye yaslanmış sağnak yağmurun altında sigarasını yakmaya çalışıyordu. Tim Pat'e bakarak başını salladı.

«Norah'ı gemiye bindir. Fazla zamanımız kalmadı.»

Norah sanki tartışacakmış gibi öne doğru atıldı. Tim Pat, Thompson tabancasını adamlarından birine uzattı, Norah'ı bileğinden yakaladığı gibi kucaklayarak kendi gemilerine attı. Hemen arkasından da kendisi gemiye bindi. Sağnak yağmurun altında Binnie ve ben cezamızı bekliyorduk. Bizim tekneden yalnızca Barry ve iki adamı kalmıştı. Adamlarından biriye Thompson'luydu.

«Şimdi ne olacak?» dedim.

Barry omuzlarını silkti. «Belli olmaz.» Binnie'ye döndü. «Seni kullanabilirim, delikanlı. İyi bir hedef olabilirsin.»

Binnie'nin saçları yağmurdan alnına yapışmıştı ve çok genç bir görünümü vardı. Sakin bir sesle ama diğer teknedeki herkesin duyabileceği bir şekilde konuştu.

«Ölüm döşeginde yanında olmak istemem.»

Barry gülümsemesini bir an için daha sürdürdü. Sonra da omuzlarını silkti.

«Pekâlâ, binbaşı, dümenin başına geç, motoru çalıştır ve tekneni yeniden yola çıkar. Seni izleyeceğiz ve ben işaret verdiğimde motoru kapatacak ve valfları açacaksın.»

Kendi teknesine tırmandı. Adamlarından biri beni tabancasıyla dürtünce vermek istediği mesajı alarak dümenin başına geçtim. Askeri teknenin motorlarının sesi duyuldu. Bir kez daha sırtımda tabancanın namlusunu hissettim ve motoru çalıştırma düğmesine bastım. Camdan dışarı baktığımda Barry küçük merdivenden yukarı çıkmış güvertede yürüyordu. Norah arkasından koşarak yanına geldi ve adamın kolunu yakaladı. Onun bağırmasını duyabiliyordum.

«Hayır, yapamazsın. Buna izin vermeyeceğim.»

Barry genç kadını kollarından yakaladı ve o kurtulmak için çırpırırken de yavaşça güldü.

«Tanrım, Norah, ne kadar da yüreklisin. Peki, seni hoşnut etmek için,» dedi Tim Pat'e dönerek. «Binnie konusunda fikrimi değiştirdim. Onu gemiye bağlayın.»

Başımı camdan uzatarak seslendim.

«Peki ya ben, beni ne yapacaksınız?»

Birden durdu ve sonra da gülümseyerek bana baktı.

«Hay Allah, tabii, binbaşı. Her gerçek kaptanın son isteğinin gemisiyle birlikte batmak olduğunu düşünmüştüm oysa.»

«Aynı frekansta olduğumuz kesinlikle ortada. Böyle söyleyeceğinden adım gibi emindim,» diye seslendim sonra da gülümseyerek ekledim. «Büyük ve önemli an geliyor, Binnie.»

Sol elimle dümeni tuttum, sağ elimiyse harita masasının altına uzattım ve gizli düğmeme bastım. Kapak açıldı ve **Mauser** tabancam ortaya çıktı.

Tabancamın susturucusu gerçekten de çok etkiliydi. Barry'nin adamlarından biri Binnie'yi güverteye çıkarırken bir yandan da tabancasının namlusuyla delikanlıyı itekliyordu. Alçak sesle, «Binnie.» diye seslendim. Sonra da arkasındaki adamı ensesinden vurdum. Adam yere bir taş gibi ses çıkararak düştü.

Aynı anda Binnie adamın tabancasını almış, Norah Murphy'nin yanibaşında duran adama ateş etmeye başlamıştı.

Sonra da Barry'e ateş etmeye başladı. Norah Murphy koşarak güverteye yaklaştı ve bizim tekneye atladı. Norah sağ salim tekneye atlar atlamaz Binnie ateşine devam etti. Bu arada Barry en üst basamağa ulaşmış ve dümen köşküne sığınabilmişti. Bunun hemen ardından da askeri teknenin motorları hızla çalışmaya başladı ve tekne karanlığın içinde gözden kayboldu.

Karşı taraftan yaylım ateşi başlamıştı, dümen köşkünün camlarından biri tuzla buz oldu. Tabancası boşalınca dek Binnie ateş etmeyi sürdürdü. Küfrederek tabancasını güverteye fırlattı ve derin sessizliğin içerisinde askeri teknenin gittikçe uzaklaşan sesine kulak kabarttı.

Mauser'i yerine yerleştirip kapağı kapattım ve güverteye çıktım. Norah Murphy yerde yatıyordu, yüzünü koluyla örtmüştü. Yavaşça omzuna dokundum, başını kaldırıp bana baktı, yorgun olduğu anlaşılıyordu.

«Demek tabancan vardı?» Başımı salladım. «Ama anlayamıyorum. Aramadılar mı?»

«Aradılar.»

Ayağa kalkmasına yardım ettim.

Binnie, «Binbaşı ben hiçbir ses duyamamıştım ama,» dedi.

«Duyamazsın.»

«Tabancam tutukluk yapmasaydı ben onların işini bitirecektim.»

Tabancasını ayağıyla bana doğru itti, eğilip yerden aldım ve denize fırlattım.

«Hadi şimdi tüm delilleri yok edelim,» diyerek Norah Murphy'e döndüm.

«Biraz su bul ve güverteyi temizle. Tüm kan izlerinin iyice silinmesini istiyorum.»

«Aman Tanrım,» dedi Norah Murphy korku dolu bir yüzle. «Dünyadaki en soğukkanlı katil sen olmalısın.»

«Evet, benim,» dedim. «Dümen köşkündeki kırık camı da unutma sakın. Süpürge mutfakta.»

Genç kadının duygularının ne olduğunu bilmiyordum ama söylediklerimi yerine getirmek için yanımdan hemen ayrıldı. Binnie ile ben de iki adamın cesedini sürükleyerek denize attık. Ben daha sonra dümen köşküne gittim ve haritaya bir göz attım.

Norah son cam parçasını süpürürken, «Şimdi ne olacak?» dedi.

«Birkaç saatliğine saklanabileceğimiz bir yer bulmamız gerekiyor,» dedim. «Stramore'a gitmeden önce biraz soluklanabileceğimiz ve bundan sonraki adımımızı planlayabileceğimiz bir yere gereksinimimiz var.»

Kısa bir süre sonra aradığımı bulmuştum haritada.

«Burası tam aradığımız gibi bir yer. On mil ötede Magil adında bir ada var. Kimse yaşamıyor. Oradaki Horseshoe Körfezine demir atabiliriz bir süre için.»

Binnie iki cesedi denize attığımız yerde duruyordu hâlâ. Bulduğum yerden onun dua eder gibi durduğunu gördüm. Aslında bu mümkün değil gibi geliyordu bana ama olabilirdi de, öyle değil mi?

Başımı camdan uzatarak seslendim.

«Buradan gidiyoruz artık.»

Döndü ve başını salladı. Güvertenin ışıklarını söndürdüm ve Kathleen'i çevirerek yeniden açık denize çıktık. Düşündüğüm her şey vardı Magil'de. Horseshoe Körfezi de karayla kuşatılmış güvenilir bir yerdi. Oraya ulaştığımızda hava hâlâ karanlıktı ama gün doğumuna fazla bir zaman kalmamıştı. Güverteye çıktığımda yağmura karşılık hava soğuk değildi. Aşağıya inince Norah Murphy'le Binnie'yi baş başa vermiş salondaki masanın başında oturur buldum.

«Benden gizli neler konuşuyorsunuz bakalım,» dedim neşeli bir sesle.

Jameson şişesiyle bir bardak aldım. Norah boğuk bir sesle konuştu.

«Bundan başka bir şey içmez misin? İçkiye erken başlamak diye bir kavram duymuştum ama bu kadar erkeni de biraz saçma olmuyor mu? Hiç olmazsa bırak da sana

yiyecek bir şeyler hazırlayayım.»

«Daha sonra,» dedim. «Dört saatlik bir uyku çektikten sonra beni yine o muhteşem beykınlı sandviçlerinin kokusuyla uyandırırısın.»

Kıçtaki kamaraya doğru gittim. Norah öfkeyle arkamdan seslendi.

«Tanrı aşkına Vaughan, bırak bu saçmalıkları. Ne yapacağımıza ilişkin bir karar vermek zorundayız.»

«Ne hakkında karar vereceğiz? Neyi ne yapacağız?» diyerek bardağımı viskiyle doldurdum.

Belki de Norah'ın da dediği gibi o saatte içki içmek çok saçma olduğundan viskinin tadını hiç beğenmedim.

«Tabancaları,» dedi Murphy. «Başka ne olabilir ki? Gördüğüm en çılgın insanlardan birisin.»

«Peki,» dedim. «Konuşmak istiyorsan konuşalım ama ben bunun sorun olduğunu hiç sanmıyorum. Diğer sevkiyat için Küçük Adam'la bağlantı kurmak istiyorsun ama az önceki kıyametten sonra fiyatların arttığından emin olmalısın. Kraliyet Donanması ve hapiste on yıl bir şey, dostun Barry ve onun lanet olasıca Erin'in Oğulları başka bir şey.»

Bembeyaz bir yüzle bana baktı.

«Ne kadar?»

«Tartışılabilir,» diyerek bardağımı yeniden doldurdum. «Ama belki de yeterince paranız yoktur,» dedim.

«Var,» dedi buz gibi sesle.

Bir önceki kadehimde de yaptığım gibi yine aynı şekilde viskimin büyük bir bölümünü bir dikişte bitirdim ve sesimin alaycı çıkmamasına çalışarak güldüm.

«Olduğundan eminim.» Bardağımı biraz daha doldurdum. Viskimi bu kez yudumlamaya başladım. «Belki de bu kez altın istesek daha iyi olur. Bizlerin bu değişken dünyasında somut ve elle tutulur bir madenin insanın elinin altında bulunmasında yarar var.»

Binnie'nin eli tabancasının bulunduğu paltosunun cebine doğru gitti. Norah Murphy öfkeyle konuştu.

«Söylemeye çalıştığın ne?»

«Ah, heyecanlanma, meleğim,» dedim. «Glasgow posta gemisindeki altın ve gümüş olayının arkasında Küçük Adam'ın olduğunu biliyorum. Söylentiler ortalıkta dolaşıyor. Malın ne kadarını alabildi? Yarım milyonunu mu, yoksa insanlar olayı biraz abarttılar mı?»

Her ikisi de oturmuş bana bakıyordu, ayağa kalktım.

«Her neyse, karaya çıktığımızda git ve amcanı gör. Benim Meyer'le konuşmam gerekecek. Merak etme bir şekilde anlaşırız nasılsa. Şimdi gidip yatabilir miyim acaba?»

Norah Murphy orada oturmuş bana bakıyordu. Kendi kendime gülerek kıştaki kamaraya doğru gittim. Kamaranın kapısına ulaştığımdaysa, «Konuya neresinden bakarsanız bakın çok komik,» dedim. «Frank Barry'nin yüzünü görmek istiyorum, makinalı tüfeklerle Lahti'lerin ateş alma mekanizmasının olmadığını görünce yüzü ne hal alacak merak ediyorum doğrusu.»

Norah Murphy elleriyle masaya tutundu ve şaşkınlıkla baktı.

«Ne demek istiyorsun?» diye mırıldandı.

«Ah, sana söylememiş miydin?» dedim.

«Onlar Meyer'de. İnsan hayatının bu gibi olaylarda nasıl pamuk ipliğine bağlı olduğunu bildiğimizden bu oyunu oynamak zorunda kaldık.»

Binnie'nin yüzünde neşe dolu bir anlam belirdi ve masaya eliyle bir yumruk attı.

«Aman Tanrım, Binbaşı Vaughan. Sen tam bana göre birisin. Tanrı aşkına yemin et ve bize katıl, altı ay içinde tüm sorunları çözümlerim.»

«Üzgünüm, delikanlı,» dedim. «Ama ben taraf tutmam. Artık bir daha asla taraf tutmam. Doktora sor, o sana anlatsın.»

Tam o sırada Norah Murphy inanılmayacak bir şey yaparak kahkahalarla gülmeye başladı. Doğrusu bunu hiç beklemiyordum. Kamaranın kapısını kapadım, bardağımı bir kez daha doldurdum ve içkimi zevkle yudumlamaya başladım. Yataklardan birine uzanınca hemen derin bir uykuya daldım.

t

.yedi.

Oğleden sonranın ilk saatlerinde Stramore'a vardık. Yağmur hâlâ yağıyordu ama sis dağılmıştı ve hava raporuna göre yağmur dinecek, hava açacaktı. Stramore kasabadan daha farklı bir yere benziyordu. Buradaki halk yıllarca balıkçılıkla hayatını kazanmıştı ama şimdilerde yat turizmi önem kazanmaktaydı. Dümen köşkündeki camsız pencereyle pencerenin tahta çerçevesindeki kurşun izinin dışında Barry ve adamlarıyla savaştığımızı ilişkin herhangi bir ipucu yoktu. Ana dalgakırana tekneyi demirledik ve lastik bota binerek kıyıya çıktık. Çok önemli bir işim olduğundan Norah Murphy ile Binnie'ye liman müdürlüğüne gidip rapor vermem gerektiği bahanesini ileri sürerek onlarla rıhtımdaki bir barda buluşmak üzere yanlarından ayrıldım.

Arka sokakların birinde bir telefon kulübesi bularak Meyer'in bana verdiği numarayı çevirdim. Telefonun neredeyse zil çalmadan hemen açılıp karşı taraftan Al Bowlly'nin *Everything I Have Is Yours* adlı şarkısını söyleyen sesini duymak oldukça şaşırtıcıydı doğrusu.

«Randall'ların evi. Ben Bay Berger.»

«Bay Berger?» dedim. «Sizin için taşıdığım malı sevketmek üzereyken bana sizinle bağlantı kurmam gerektiğini söylemişsiniz.»

«Ah, evet,» dedi. «Her şey yolunda mı?»

«Ne yazık ki değil. Başka bir tekne malları bizden aldı.»

Sesinde en küçük bir öfke ya da düşkünlüğü olmamıştı.

«Gerçekten de çok yazık olmuş. Bu konuda patronumla bağlantı kurmalıyım. Beni görmeye gelebilir misin?»

«Ne zaman isterseniz.»

«Tamam. Birkaç saatlik bir işim var. Üç buçukta seni bekleyeceğim.»

Ahize Al Bowlly'nin sesini keserek kapandı. Telefon kulübesinden çıkarak rıhtıma geri döndüm. Onun bulunduğu yere gittiğimde albayın orada olup olamayacağını düşündüm. Böylelikle oldukça ilginç bir toplantı gerçekleştirilebilirdi. Norah Murphy ve Binnie'yle buluşmak üzere bara giderken aklımdan bunları geçiriyordum.

Z

Şöminenin yanındaki küçük masalardan birine oturmuşlardı. Masanın üstünde bir tabak sandviç, bir kavanoz turşu ve iki büyük bardak bira vardı.

«Peki, benim ne yapmam gerekiyor? Açlıktan ölmem mi?» diyerek masaya oturdum.

Norah masanın üstünde duran küçük çingırağı alarak çaldı ve kısa bir an sonra da orta yaşlarında hoş görünümlü bir kadın garson elinde bir tabak sandviçle yanımıza geldi.

«Siz de onlar gibi bira mı içmek istersiniz, bayım?»

«Evet,» dedim.

Birayı da getirdikten sonra yanımızdan çekip gitti. Norah Murphy, «Memnun musun?» diye sordu.

«Şimdilik evet.»

«Meyer neler anlattı bakalım?»

Şaşırmış gibi bir tavır takınmaya çalıştım. Norah Murphy bıkkınlıkla kaşlarını çattı.

«Ah, hadi Vaughan. Ben dünkü çocuk değilim.»

«Olmadığını biliyorum,» diyerek ellerimi pes edercesine havaya kaldırdım. «Tamam yakalandım, kabul ediyorum.»

«Onu ne zaman göreceksin?» dedi, ben de bunu ona söyledikten sonra Norah kaşlarını çattı. «Niye o kadar geç?»

«Bilmiyorum. Yapacak bazı işleri varmış. Aslında birkaç saat sonra göreceğim onu, bu o kadar da geç sayılmaz. Çok geç olmadan ona ulaşabileceğiz. Kiraladığı yer buradan yalnızca on mil ötede. Sizin tarafta işler nasıl?»

«Oh, her şey yolunda. Ben de birkaç telefon ettim.» Saatine bir göz attı. «Doğrusunu istersen, şimdi gitmem gerekiyor. On beş dakika sonra bir albay beni okulun önünden alacak. Dün akşam karşımıza çıkanlar onun adamlarıydı. Buna çok sinirlendi.»

«Tahmin edebiliyorum. Amcanı görebilecek misin?»

«Emin değilim. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Ama sanıyorum onunla hiç olmazsa telefonda konuşmamı sağlarlar.»

Bardağımı boşalttım, Binnie hiçbir şey söylemeden bardağımı alıp bara gitti ve yeniden doldurdu.

Norah Murphy bir sigara aldı. Sigarasını yakarken konuştum.

«Doğrusu bir doktor olarak sigara içmen beni şaşırtıyor.»

Şaşırmış gibi bakarken, hafifçe kaşlarını çatmıştı. Ardından o ender ve boğuk kahkahalarından birini patlattı.

«Amaan, Vaughan, eninde sonunda hepimiz ölmeyecek miyiz?»

Bir an için onun iç dünyasının derinliklerine inmek istedim ama içinde bulunduğumuz koşullar buna hiç de elverişli değildi, hem ayrıca benim çok dikkatli davranmam gerekiyordu.

«Her şey bittikten sonra ne yapacaksın?» diye sordum.

«Bittikten sonra mı?» Boş gözlerle bana baktı. «Sen neden söz ediyorsun, Tanrı aşkına?»

«Ama sizler kazanacaksınız, sen ve arkadaşların, yoksa kazanmayacak mısınız? Buna mutlaka inanmalısınız aksi halde savaşmanın hiçbir anlamı olmaz ki. Ben yalnızca her şey bitip normale döndükten sonra ne yapacağını öğrenmek istemiştim.»

Orada öylece oturmuş bana bakıyor ve yanıt veremiyordu. Yavaşça başımı salladım.

«Bana dayımı hatırlatıyorsun,» dedim.

Binnie bira şişesini masanın üstüne koydu.

«Ona ne diyorlardı, Binnie? Stradballa okul müdürüne?»

«Stradballa Okul Müdürü, binbaşı.»

Norah Murphy'e baktım ve yumuşak bir sesle konuştum.

«O da işin hiçbir zaman bitmesini istememişti. İş onun tüm hayatıydı. Koyu renk yağmurluklar, Thompson'lar, gece yarısı saldırıları ve vahşet oyunu. Tüm bunlardan çok hoşlanıyordu, Norah, inan bana. Bu onun, hayatını yaşamak istediği tek yoldu, aynen senin gibi.»

Yüzü kireç gibi olmuştu. Elleri titriyordu. Bakışlarında acı dolu bir ifade vardı. Yüzünü bana çevirdi.

«Ben bir nedenden ötürü savaşıyorum, binbaşı. Gerekirse bu uğurda ölürüm ve bununla da gurur duyarım.» Ellerini masanın üstüne koyarak bana doğru uzandı. «Hayatında hiçbir şeye inandın mı, lanet olasıca, binbaşı? Ne için öldürdün?»

«Yani kendimi kandırarak bahanem mi neydi demek istiyorsun?» Başımı salladım. «Ah, evet, doktor, hepimizin o tür bahanelerden birine gereksinimi var.»

Arkasına yaslandı, elleri hâlâ titriyordu.

«Randevuna geç kalacaksın,» dedim. «Gitsen iyi olur.»

Kendini toparlamak istercesine derin bir soluk aldı ve ayağa kalktı.

«Binnie'nin seninle gelmesini istiyorum.»

«Bana güvenmiyor musun?»

«Hayır güvenmiyorum. Ayrıca arkadaşın Meyer'in kaldığı yerin adresini ve telefon numarasını da istiyorum. Saat dörtte seni arayacağım. Ne olursa olsun, benden bir haber almadan sakın oradan ayrılalım deme,» diyerek Binnie'ye döndü. «Söylenenleri yapmasını sağlayacağından eminim, Binnie.»

İkimizin arasında kaldığı için Binnie'nin sıkıntılı bir hali vardı. Bir gece önceki olaylardan sonra bana saygı duymaya başlamıştı. Ama öte yandan da Norah Murphy'i

kendi saf duygularıyla seviyordu. Küçük Adam onu Norah'ı korumakla görevlendirmişti ve genç kadını korumak uğruna seve seve canını bile verebilirdi. Her şey bu denli basit ya da bu denli karmaşıktı. Norah Murphy onun yaşadığı çelişkilerin büyük bir bölümünü hissetmişti. Dudaklarını gerdi. Bir kâğıt parçasına Meyer'in adresini ve telefon numarasını yazıp uzattım.

«Bay Berger'i iste,» dedim. «Eğer herhangi bir terslik olursa teknede buluşuruz.»

Karşılık vermedi. Kâğıda bir göz attıktan sonra şömineye fırlattı ve odadan dışarı çıktı.

«Çocukluğumda babamın çiftliğinde harika kızıl bir köpeğim vardı,» dedi Binnie.

Bardağıma biraz daha bira koydum.

«Öyle mi?»

«Yandaki çiftlikteyse çok kötü bir dişi köpek vardı. Benimki ne zaman oraya gitse bu dişi köpek onu yara bere içinde bırakırdı. Böylesine vahşi bir köpek görmediğinden eminim.»

Uzun bir sessizlikten sonra konuşmasını sürdürdü.

«Öldüğü sabah süt kamyonu babam onu çiftlikten uzaklaştırırken bu dişi köpek bizim çiftliğin köşesinde yatıyordu. Orada bir haftadan fazla neredeyse hemen hemen hiç kıpırdamadan yattı durdu. Ağzına bir lokma yemek bile koymadı. Su da içmedi. Garip değil mi?»

«Pek sayılmaz,» diye karşılık verdim. «Aslında çok basit. Nereden bakarsan bak sonuçta bir dişi işte. Hadi şimdi bu saçmasapan felsefi içerikli konuşmana bir son ver de git bize bir araba kirala bakalım. Seni burada bekleyeceğim.»

«Merak etme, binbaşı,» dedi ifadesiz bir yüzle ve dışarı çıktı.

Dışardan gelen rüzgârla birlikte masanın üstündeki kâğıt parçası yere uçtu ve şöminenin alevleri hafifçe dalgalandı.

Z

Adam öldürme nedenim neydi? Böyle demişti. Kota Baru'yu, cesetleri ve alevler içindeki insanları düşündüm. O günlerde her şey sıradan geliyordu ama artık öyle değildi. Sanki çok eski bir düştten gelen yankı gibiydi her şey. Sanki tüm onların hiçbiri olmamıştı.

Şöminenin üstündeki saatin tıkrırtılarını duyuyordum. Hiçbir nedeni olmadan birden midemin kasıldığını hissettim. Sanki öldürdüğüm o cesetlerin elleri midemin içinde dolaşıyordu. Birden Meyer'in kötü duygular derken neyi amaçladığını hissettim. Kasabanın garajında kiralık araba kalmamıştı ama Binnie eski bir Ford kamyoneti kiralamayı başarmıştı. Bunu büyük bir olasılıkla örgütün adını kullanarak

gerçekleştirmişti ama ona sormadım.

Kamyoneti o kullandı, ben de arkaya geçerek sigaramı içtim, bir yandan da dışarda yağın yağmura bakıyordum. Yeşil tarlalar, çiçekli güzel bahçeler, şirin küçük çiftlik evleriyle dolu bir yoldan geçiyorduk.

Bana yol haritasını verdi. Randall'ların evini haritada buldum. Eve giden yol bir mil uzunluğundaydı ve yolun her iki yanı da ağaçlarla kaplıydı. Meyer gibi eski bir tilkinin saklanabileceği türden bir yerdi.

Eve yaklaştığımızda Binnie'ye haber verdim. Yavaşladı. Eve giden yolun hemen yanındaki köşeye yeşil bir Vauxhall park etmişti. İçinde hiç kimse yoktu.

Tanrı bilir neden ama içimde yine aynı tedirginlik duygusunu hissettim. Belki de başından sonuna dek hep yanlış bir hayat yaşamamanın verdiği bir alışkanlıktı ama bir şeylerin yolunda gitmediğinden emindim. Elimi Binnie'nin omzuna koydum ve durmasını söyledim.

Arabadan inip Vauxhall'ın yanına gittim. İçeriye baktım. Aracın kapıları kilitliydi ve içerde de her şey olağan görünüyordu. Civardaki ormandan kuş cıvıltıları duyuluyordu. Yağmurun altında kamyonetin yanına geri döndüm.

«Ne oldu?» dedi Binnie.

«Şu araba,» dedim. «Beni endişelendiriyor. Arabanın bozulmuş olabileceğini ve sahibinin de yardım çağırmaya gitmiş olabileceğini nedense hiç düşünemiyorum.»

«Ama öte yandan,» dedi Binnie. «Eğer biri Meyer'in bulunduğu yere gitmek istiyorsa ve bunu çok sessiz yapmak... »

«Doğru.»

«Peki ne yapacağız?»

Biraz düşündükten sonra ona ne yapacağımızı söyledim. Kamyonete bindim ve yoğun yağmurun altında çok yavaş bir şekilde ilerledim. Yüksek ağaçlardan ortalık kararmıştı. Sağa döndüm ve geniş balkonuyla Randall'ların evi karşıma çıktı. Ev, tahmin ettiğimden de büyüktü ama bakımsızlıktan da dökülüyordu.

Kamyonetten inerken gök gürlledi ve gökyüzü birden simsiyah oldu. Ortalık sanki gece yarısıymışçasına karar vermişti. Basamakları çıktım. Hafifçe aralık olan ön kapıya vurdum.

«Hey Meyer, orada mısınız?» diye seslendim neşeli bir sesle.

Bir karşılık gelmedi ama kapıyı açtığımda evin içinden bir yerden gelen Al Bowlly'nin sesini duyar gibi oldum. Söylediği şarkı *When That Man Is Dead And Gone* adında Adolf Hitler'e ithaf ettiği şarkıydı. Bu Al Bowlly'nin son yaptığı plaktı. Birkaç hafta sonra Londra'daki bombalı saldırıda ölmüştü.

Müziğin geldiği yöne doğru yürürken bu düşüncelerimin hiçbiri içimin rahatlamasına

neden olmamıştı. Müziğin sesini izliyordum.

Holün ucundaki kapı ardına kadar açıktı. Kapının eşiğinde duraksadım. Odanın perdeleri kapalı olduğundan içerisi karanlıktı. Meyer teybin bulunduğu masanın yanındaki sandalyede oturuyordu. «Hey, Meyer,» dedim. «Ne yapıyorsun?»

Yanına iyice yaklaştığımda onun sandalyeye sıkıca bağlı olduğunu farkettim. Yüzünü hafifçe kaldırdığımdaysa bomboş gözlerinin bana baktığını gördüm. Ölmüştü. Yanakları yanmıştı. Büyük bir olasılıkla çakmak ateşiyle yanmıştı. Dudaklarında köpük vardı. Uzunca bir zamandan beri kalbinden rahatsızdı. Neyin olup bittiği açıkça ortadaydı.

Zavallı Meyer. Delikanlılığında Gestapo'dan kaçmış oysa şimdi de aynı kabalık ve acımasızlıkla öldürülmüştü. Ama bununla birlikte nedense öfkelenmemiştim, öç alma duygusunu hissetmiyordum.

Tahmin ettiğim gibi birden odanın kapısı hızla kapandı. Dönüp baktığımda Tim Pat Keogh'u gördüm. Yanıbaşında ellerinde tabanca olan iki adam vardı.

«Sürpriz, sürpriz!» dedi Tim Pat ve sonra da güldü. «Bugün şanslı gününde değilsin, binbaşı.»

«Bunu ona yapmak zorunda mıydın?» dedim.

«İnatçı keçi. Ateşleme pimlerinin nerede olduğunu bir türlü söylemedi.»

Dostlarından biri yanıma gelip üstümü acemi bir şekilde aradı. İstesem bir çırpıda elindeki tabancayı alırdım ama buna hiç gerek yoktu.

Geri çekilip, tabancasını cebine koydu ve üçü birden bana bakmaya başladı.

«Binnie nerede, binbaşı?» diye sordu Tim Pat. «Yoksa gelirken onu kayıp mı ettin?»

Birden odanın camları yerle bir olurken perdeler de hızla kenara çekildi. Binnie sol elinde tetiği çekmeye hazır **Browning**'iyle ortaya çıkmıştı.

Odada yağmurun ve rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Birden olanca gücüyle gök gürledi. Binnie soğuk bir sesle konuşuyordu.

«Buradayım işte, orospu çocuğu.»

Tim Pat derin bir soluk aldı.

«Vay vay vay, şuna bakın hele.»

Adamlardan diğeri hâlâ tabancasını elinde tutuyordu. Binnie birden tabancasını bıraktı ve ellerini kaldırdı.

«Bay Meyer'e ne olmuş?»

«Gel de bak,» dedim Meyer'in başını kaldırarak.

Bir bakış yeterliydi. Delikanlının gözleri Belfast'taki akşam olduğu gibi birden öfkeyle parladı ve yüzünde vahşi bir ifade belirdi.

«Bunu sen yaptın, öyle mi?» dedi boğuk bir sesle. «Hem de İrlanda için?»

«Tanrı aşkına, Binnie,» diye karşı çıktı Tim Pat. «İnatçı keçi ağzını açmadı. Başka ne yapabilirdim ki?»

Binnie bir kez daha bakışlarını Meyer'e çevirdi. Sonra yere çömelerek tabancasını aldı. Tam o sırada Tim Pat ve adamları da tabancalarına davrandılar.

Dünyanın en iyi atışlarından biri bir zamanlar yarım saniye içinde .38'le yapılan atıştı. Bu atışı yapan kişiyle Binnie Gallagher arasında müthiş bir benzerlik olmalıydı. İlk kurşunu adamlardan birinin iki kaşı arasına, diğerini de başına sıkmıştı. Tim Pat yağmurluğunun cebinden ateş etti. Bir kurşun sağ kolunu paramparça ediverdi. Duvara doğru sendeledi, ağzını açtı ve öne doğru sendeleyerek kendini balkon kapısından dışarı attı.

Binnie onun basamakların sonuna ulaşmasını ve çimlerin üstünde yürümesini bekledikten sonra insanın tek bir el ateş gibi hissedebileceği hızla üç el arka arkaya ateş etti. Bu arada Al Bowlly, *Moonlight On The Highway* adlı şarkısına geçmişti. Teybi kapattıktan sonra Binnie'nin yanından geçerek basamakları indim. Tim Pat yüzükoyun yerde yatıyordu. Onu çevirdim. Cebindeki tabancayı aldım. Bu Smith Wesson otomatik tabancasıydı. Tabancayı çıkardığımda bir kumaş parçası da beraberinde gelmişti.

Binnie yanıma gelmiş **Browning**'ini dolduruyordu.

«Bu sana bir ders olsun,» dedim. «Asla otomatik bir tabancayla cebinden ateş etme. Tabancanın kayıcı bölümü kumaşa takılacağından buradaki dostumuz gibi yalnızca tek bir kez ateş edebilirsin.»

«İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor,» dedi.

Telefon çalmaya başladı. Hemen eve döndüm ve karanlıkta holdeki küçük masanın üstündeki telefonu buldum. Ahizeyi kaldırdım.

«Randall'ların evi,» dedim.

Karşı taraftan Norah Murphy'nin boğuk sesi duyuldu. «Kimsiniz?»

«Vaughan.»

«Meyer orada mı?»

«Öyle sayılabilir. Ne yazık ki, karşı taraf bizden önce buraya gelmiş. Üç kişi birden.»

Kısa bir an sessizlik oldu sonra Norah Murphy yeniden konuştu.

«Sen iyi misin, yani ikiniz iyi misiniz?»

«Evet,» dedim. «Binnie her zamanki etkileyici davranışlarıyla olayı çözümleyiverdi. Dostlarımızın umarım ölüm sigortaları vardır. Bu gerçekten de pahalıya patlayacak. Nerede buluşuyoruz?»

«Teknede,» dedi. «On beş dakika içerisinde orada olacağım. Görüşmek üzere.»

Telefonu kapattıktan sonra Binnie'ye döndüm.

«Hadi Binnie. Stramore'a geri dönüyoruz.»

Yağmurun altında ilerledik. Kamyonetin yanına vardığımızda duraksadım.

«İyi misin? İstersen ben kullanayım.»

«Ben kullanabilirim, binbaşı. Kendimi gayet iyi hissediyorum. Sen geç arkaya otur ve bir sigara yakıp keyfine bak.»

Çiftlik evinden uzaklaşırken Binnie'nin direksiyonu tutan elleri kesinlikle titremiyordu.

Yeşil Vauxhall park ettiği yerde duruyordu. Büyük bir olasılıkla birileri farkedinceye dek de orada öylece bekleyecekti. Stramore'a yaklaşmak üzereyken arka tekerlekte bir şey oldu. Binnie arabayı kenara çekti. Dışarı fırladık, lastik patlamıştı. Arabada kriko olmadığından lastiği nasıl değiştirebileceğimizi bilemiyorduk.

Binnie patlak lastiğe öfkeyle bir tekme savurdu.

«Şuna bir baksana. Arabayı veren adamı mahvedeceğim. Onu perişan edeceğim.»

Sağnak yağmurun altında yan yana yürümeye başladık. Aslında arabanın lastiğinin patlaması beni pek üzmemişti. Düşünmek için zamana gereksinmem vardı. Çok önemli bir sorunla karşı karşıyaydım. Meyer, albaya bilgi sızdırıyordu. Tim Pat Keogh ve arkadaşları ona biraz zaman tanısalardı Meyer benimle konuşur konuşmaz hemen albayla bağlantı kuracaktı.

Şimdi ben tek başıma kalmıştım. Albay koşullar ne olursa olsun benim orduyla kesinlikle bağlantı kurmamı istememişti. Olaya ne yönden bakarsam bakayım albayın bu koşullarda benimle bağlantı kurması gerekiyordu. Ben de bana verilen emirlerin bir kısmını gözardı etmek zorunda kalacaktım. Bir araba bizi alıncaya dek yanılmıyorsam yarım saat kadar yürümüştük. Bizi arabasına alan adam da Stramore'a gidiyormuş. Ama yolda birkaç çiftlikte işi gereği duracağını, dolayısıyla yolun biraz uzayacağını söyledi.

Sonunda yaklaşık iki saat gecikerek Stramore'a vardık, arabadan indiğimizde saat altıyı geçiyordu. Limana gitmeden önce garaja gitmek zorundaydık. Binnie garajdan içeri girdi, ben onu dışarda bekledim. Beş dakika sonra yanıma geldiğinde sırtıyordu.

«Ne oldu?» dedim.

İki sterlini gururla gösterdi. «Anlayışlı adammış,» dedi. «Gerçekleri görebilen biriymiş.»

Adamın gerçekleri görebilmesinde **Browning**'in ne denli yardımcı olduğunu doğrusu düşünmeden edemedim ama beni ilgilendirmedeği için de ağzımı açıp bir şey söylemedim. Dar ve taşlı yolda ilerledik. Rıhtıma yaklaşmıştık. Binnie telaşla kolumdan çekti.

«Tekne yok.»

Haklıydı ama dalgakıranın ucuna gittiğimizde Kathleen'in en uçtaki geniş taş basamakların yanında olduğunu gördük.

«Neden böyle yaptı ki?» dedi Binnie.

Karşılık beklemeden hızla basamakları indi. Orada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, bunu hissediyordum ama içgüdülerim bunun Frank Barry ve adamlarıyla bir ilgisi olmadığını söylüyordu.

Beton iskelenin ucuna geldik.

«Norah?» diye seslendim. «Orada mısınız?»

Aşağıdaki kamaradan sesi geliyordu.

«Buradan kaç, Vaughan, kaç,» diye haykırdı.

Ne var ki, kaçmak için çok geç kalmıştık. Çünkü tam o sırada birkaç tane Land-Rover dalgakıranda belirdi ve kısa bir an sonra da paraşütçü askerleri silahlarını bulduğumuz tarafa çevirmiş arabadan iniyordu. Binnie'nin eli anında yağmurluğunun altına uzandı. Tabancasını çıkarmadan hemen uzanıp elini tuttum.

«Sana daha önce de söylemiştim, kahramanlık gösterileri yok. Kimse kimsenin hesabını tutmuyor. Başka zaman tabancanı çekersin.»

Bir kez daha yüzündeki o garip ifadeyle gözlerini kısarak bana baktı. Bu arada diğerleri de basamakları inmiş ve yanımıza gelmişlerdi bile.

Bizi duvara dayayıp, bacaklarımızı hiç de kibar olmayan bir şekilde iki yana ayırdılar ve aramaya koyuldular. Görevli olan çavuş elbette **Browning**'i buldu ama ben temiz çıktım. Sonra da içlerinden biri konuşuncaya dek bekledik.

«Pekâlâ, çavuş. Şimdi de onları bu yana çevir.»

Genç bir paraşütçü yüzbaşı başında kırmızı beresi ve üstündeki kamuflaj üniformasıyla dümen köşkünün yanında duruyordu. Bir eliyle de **Browning**'i tutmaktaydı. Adamları da onun gibi giyinmişti. Norah kireç gibi bembeyaz bir yüzle onun yanındaydı.

Yüzbaşı yumuşak görünümlü ama öfkelenildiğinde ortalığı yerle bir eden insanlara benziyordu. Beni belli belirsiz bir merakla süzdü.

«Siz Binbaşı Simon Vaughan'sınız değil mi?»

«Evet, yüzbaşı.»

«Dümen köşkünüz savaştan çıkmış gibi, binbaşı. Bir pencerenin camı tuzla buz olmuş, duvarda da bazı delikler var Bunları açıklayabilir misiniz?»

«Çok yorucu ve güç bir yolculuktu,» dedim. «Hava raporunu dinlemediniz mi yoksa?»

Omuzlarını silkti. «Bu koşullarda sizleri gözaltına almaktan başka yapacak bir şey yok.»

Norah Murphy konuştu.

«Ben Amerikan vatandaşıyım. Konsolosluktan birilerini görmek istiyorum.»

«En kısa zamanda efendim,» dedi.

Dalgakıranda bir başka araç daha belirdi. Aracın kapısının kapandığını duydum. Neşeli ve bana hiç de yabancı gelmeyen bir sesteki işittiğim.

«Neler oluyor, Stacey?»

Yüzbaşı tüm ciddiyetini toplayarak hazırola geçip kendileri gibi giyinmiş albayı selamladı. Adamları da aynı şeyi yaptılar. Sol kalçasının üstünde tabancası duruyordu. Sol eline de albayların süs için taşıdıkları kamçıdan almıştı.

t

.sekiz.

Mutlu günlerde Stramore'da yalnızca tek bir polise ihtiyaç olurdu, bu da yerel polisin görevinin hiç de ağır olmadığı anlamına geliyordu. Sıradan bir bürodan daha büyükçe bir salonla içinde tek bir hücrenin bulunduğu polis merkezine yalnızca bayram günlerinde içkiyi fazla kaçıranlar getirilir ve kısa bir süre orada tutuklu olarak kalırlardı. Binanın içi oldukça temiz, duvarları yeşil badanalıydı. Hücrenin içinde dört tane yatak ve bir de pencere vardı.

Kapıyı görevli polis memuru açtı ve Yüzbaşı Stacey içeri girdi.

«Size ayrı bir hücre veremediğimiz için özür dilerim, Dr., Murphy,» dedi. «Ama bu yalnızca bu gecelik. Yarın sabah ilk işim sizi buradan çıkarmak olacak.»

Norah Murphy sakin bir şekilde karşılık verdi.

«Amerikan Konsoloslüğundan bir haber almadıkça bir yere gitmeyeceğim.»

Stacey bir selam çakarak arkasını dönüp çıktı. Binnie'yle ben kelepçelenmiştik. Ellerimi uzattım.

«Bunları çıkarmayacak mısınız?»

«Özür dilerim,» dedi yüzbaşı. «Ben yalnızca emirleri yerine getiriyorum.»

Kapı kapatılıp kilitlendi. Pencereye yaklaştım, başımı uzatıp dışarıya bakmaya çalıştım ama hem hava karardığından, hem yağmur olanca hızıyla yağdığından ve hem de camlar iyice buğulandığından dışarıyı görmek olanaksızdı. Norah Murphy alçak bir sesle konuştu.

«Acaba konuşmalarımızı banda alıyorlar mı?»

«Burada mı?» Kahkahalarla gülmeye başladım. «Burada böyle bir şeyin olabileceğinden nasıl kuşkulunabilirsin. Hadi bana bir sigara ver. Sol cebimde.»

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirdi. Yaktı sonra da kendisi bir tane yaktı.

«Peki, yolunda gitmeyen neydi?»

«Tim Pat Keogh ve Barry'nin adamları bizi bekliyordu.»

«Ne oldu?»

«Yaşlı adamı öldürdüler,» dedi Binnie. «Ateşleme pimlerinin nerede olduğunu söyletme için zavallı adamcağızın yüzünü çakmakla yakmışlardı. Ve o piçkurusu lanet olasıca Tim Pat kendini vargücüyle temize çıkarmaya çalıştı.» Yere tükürdü.

«Umarım cehennemde cayır cayır yanar.»

Norah Murphy bana döndü. «Ateşleme pimlerine ne oldu, peki? Onlar hâlâ Meyer'in

kaldığı evde mi?»

«İskoçya'da hayatım,» dedim. «İşin hicivsel yanı bu işte. Meyer'in Oban'da kiraladığı eski bir garajın içinde. Her şey yolunda gitmiş olsaydı onları malların geri kalanıyla birlikte buraya getirecektik. Böyle planlamıştık.»

Norah'ın gözleri dehşetle açıldı.

«Öyleyse Meyer bir hiç uğruna öldü.»

«Evet.»

Bir kez daha pencereye yaklaşarak dışarıya bakmaya çalıştım. Dışarısı karanlıktı.

«En ilginç soru onun orada olduğunu nereden öğrenmiş oldukları.»

Başımı çevirdiğimde Norah'ın kaşlarını hafifçe çatmış bana baktığını gördüm.

«Ya da şöyle diyelim onlara Meyer'in orada olduğunu kim söyledi?»

Binnie yatakların birinin üstünde oturuyordu. Telaşla ayağa fırladı.

«Sen, ne demek istiyorsun, binbaşı?»

Norah Murphy bir el işaretiyle onu durdurdu.

«Hayır, Binnie. Bırak söyleyeceklerini söylesin.»

«Peki,» dedim. «Yeterince dürüst davranıldı. Meyer'in adresini barda sana bir parça kâğıdın üzerine yazıp verinceye dek benden başka kimse bilmiyordu. Binnie kâğıdı görmedi bile. Eve gelinceye dek de nereye gittiğimizi bilmiyordu. Şu ana kadar Barry'nin dört adamını yere serdiğine göre Barry'nin yanında çalışmadığı açıkça ortada.»

«Demek geriye bir ben kalıyorum,» dedi Norah Murphy sakin bir sesle.

«Evet tek olasılık bu. Üç buçuktan önce Meyer beni görmek istemediği için eyleme epeyce zaman olduğunu sen önceden biliyordun. Yapacağın tek şey kısa bir telefon görüşmesinden başka bir şey değildi. Geçen akşam Lanetli Geçit'de onlarla karşılaşmamızı da açıklayabiliyor bu görüşüm. Yolculuğa çıkacağımızı etrafa yaymamıştık, değil mi?»

Elbette, tüm kuşkularımı kusmuştum. Söylediklerimin mantıklı olduğu açıkça ortadaydı. Norah Murphy'nin bir tepki göstermesini bekliyordum.

Karşılık verdiğinde sesindeki öfkeye hazırlıklı değildim doğrusu. Bembeyaz bir yüzle üstüme atılıp beni yumruklamaya başladı.

«Böyle söylediğin için seni öldürebilirim,» dedi öfkeyle, «Seni öldüreceğim, Vaughan.»

Gömleğimin yakasını tutarak beni öfkeyle sarsmaya başladı.

Ne var ki, kendimi savunamıyordum. Hem kelepçeler, hem de bu hiç beklemediğim saldırı beni savunmasız yakalamıştı ama Norah Murphy yüzümü tırmalamaya

başladığında Binnie yavaşça arkasından yaklaşarak onu tuttu ve aramıza girdi. Bana baktı.

«O şekilde konuşmamalıydın, binbaşı. Bunları söylemekle çok kötü bir iş yaptın.»

Norah Murphy kendini yataklardan birinin üstüne atarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Yüzünü ellerinin arasına almıştı. Binnie kelepçeli elleriyle sadık bir köpek gibi yanına gitmiş, ellerini genç kadının kucağına koymuştu. Norah Murphy, Binnie'nin saçlarını okşadı. Bir süre sonra da başını kaldırdı. Yüzüne sakin bir ifade gelmişti ama bakışları farklıydı ve sesi oldukça yorgun çıkıyordu.

«Bugün öğleden sonra IRA'nın Kuzey Antrim Bölüğü'nün kumandanıyla konuştum. Dün gece kumsalda bizi bekleyen adamların başı o. Dün arkadaşın Meyer'in Randall'ların evine varışını haber vermiş ve o bölgede yabancıların görülmemesi için önlem almış. Ne yazık ki, Frank Barry ve örgütü o bölgeyi yönetiyormuş.»

«Peki ya dün gece?»

«Evet,» diye başını salladı. «Bir sızıntı olduğu doğru ama kumsalda yirmi kişi vardı. İçlerinden herhangi biri olabilir. Eğer Barry'i gerçekten tanıyorsam kaçtığında yasal IRA alanı içerisinde bir ya da iki sempatizan bırakacak kadar uyanık biridir.»

Oldukça mantıklıydı. Aslında işin başından beri yanıldığım ortaya çıkıyordu.

«Pekâlâ,» dedim. «Amcanla konuştun mu?»

«Evet.»

«Nerede?»

Başını kaldırıp bana baktığında bakışlarındaki nefreti görmemek olası değildi.

«Bunu sana söylemektense ölmeye yeğlerim.»

Konuşmanın bundan sonra nereye gideceğini tam olarak kestiremiyordum ama neyse ki tam o sırada kapı açıldı ve görevli polis memuru içeri girdi.

«Lütfen zorluk çıkarmadan benimle gelir misiniz, hanımefendi?» dedi.

«Beni nereye götürüyorsunuz,» dedi Norah.

«Sizin için hazırlanan bir partiye. Bildiğiniz gibi İngiliz Ordusunun kötü bir alışkanlığı vardır. Ne o yoksa kendi propagandanıza inanmıyor musunuz?»

Norah Murphy ok gibi yerinden fırlayıp dışarı çıkınca, polis memuru kapıyı ardından kapattı. Başımı çevirdiğimde Binnie'nin yataklardan birinin üstüne oturmuş beni izlediğini gördüm.

«Böylesi bir olay karşısında nasıl davranırsın, binbaşı?»

«Bilmiyorum, gerçekten de bilmiyorum,» dedim omuzlarımı silkerek.

«Mutlaka bir açıklaması olmalı.»

«Bu açıklamayı yaptı ama değil mi?» dedi öfkeyle. «Artık bunları bir daha duymak istemiyorum.»

Ayağa fırladı, kelepçeli elleri önünde duruyordu. Bir an için bana saldıracağını sandım. Tam o sırada kapı açıldı ve polis memuru bir kez daha içeri girdi. Ama bu kez yanında paraşütçü teğmeni de vardı.

«Binbaşı Vaughan, efendim. Lütfen gelir misiniz?»

Herkes aşırı kibar davranıyordu. Binnie'ye göz kırptım ve önde polis memuru arkada ben ve en arkada çavuş olmak üzere dışarı çıktık.

Doğruca ön kapıya gittik, sağnak yağmurun altında avluyu geçip bir kilisenin holüne benzeyen bir yere geldik. Giriş kum torbalarıyla doluydu ve nöbetçi bir subay elindeki tüfekte kapının önünde duruyordu. Onun yanından geçerek kısa koridorda ilerledik ve holün ucundaki kapının önünde durduk. Çavuş kapıyı vurduktan sonra açtı. İçeri girdiğimde albayın küçük bir çalışma masasının başında oturduğunu gördüm.

«Binbaşı Vaughan, efendim,» dedi.

Albay başını kaldırıp baktı.

«Teşekkür ederim, Grey. Binbaşığı içeri al, sen de dışarda bekle ve kimsenin bizi rahatsız etmesine sakın izin verme.»

Odada ilerledim, kapı arkamdan kapandı. Albay koltuğuna yaslanarak başını kaldırıp bana baktı.

«Paçayı şimdiye kadar kurtardın.»

«Eh, öyle sayılır.»

Ayağa kalktı, köşedeki sandalyeyi alıp oturmamı söyledi.

«Kelepçeler için özür dilerim ama görünüşü kurtarmak için şimdilik bunlara gereksinimimiz var.»

«Anlıyorum.»

«Ama istersen sana sigara ve viski ikram edebilirim.»

Masanın yanındaki büfeden White Horse şişesiyle iki kadeh çıkardı.

«Burası yeterince sıcak.»

Kadehlerden birini bana doğru itti ve doldurdu.

«Burası eskiden kilisenin pazar okuluydu. Bu büro da okul müdürününmüş.»

«Evet.»

Bana sigara vermek için uzandı. «İskoçya'dan bu yana nelerin olup bittiğini bana anlat.»

Ona her şeyi anlatmak çok uzun sürmedi. Konuşmamı bitirdiğimde, «Bu sabah Meyer'e telefon ettin mi?» diye sordu.

«Evet. Bana hemen seninle bağlantı kuracağını söyledi. Saat üç buçukta evinde olmamı istedi benden.»

«Oraya gittiğinde ölmüş müydü?»

Başımı evet anlamında salladım.

«Sen de oraya gittin mi?»

White Horse şişesini açarak kadehimi yeniden doldurdu.

«Saat tam dördü yirmi geçe Randall'ların evine gittim. Ben oraya gelinceye kadar Meyer'e seni bir yere bırakmamasını söylemiştim.»

«Ve ortalığın kan gölüne döndüğünü gördün?»

«Evet. Bir yandan da senin tekneye sağsalim geri dönmüş olman için dua ediyordum.»

«Artık arada kimse olmadığına göre yapılacak fazla bir şey kalmamıştı.»

«İşte bu yüzden ben de Yüzbaşı Stacey'e telefon edip hem senin, hem de arkadaşların için burada bir parti düzenlemesini rica ettim. Bizleri biraraya getirmek için bundan başka uygun bir yol yoktu doğrusu. Meyer'in evindeki diğer üç kişi kimdi, Tanrı aşkına?»

«Barry'nin adamları. Ateşleme piminin peşindeydiler.»

«Bu da zavallı Meyer'in yüzünün içler acısı durumunu açıklıyor.» Başını salladı. «Şimdi daha iyi anlıyorum. Onları öldürdün mü?»

«Hayır, o konuyla delikanlı ilgilendi. Meyer'e yapılanlardan hiç hoşlanmadı.»

«O bu denli iyi biri mi?»

«Tabancalıların arasında gördüğüm en iyi insan. Tam bir idealist. Böylesi bir savaşta insanın ellerini kirletmeden savaşabileceğine yürekten inanıyor.»

Viskimi yudumladım ve başımı iki yana salladım.

«Tanrı yardımcısı olsun, ama işini tamamlamadan önce çok büyük bir şok yaşayacak.»

«Ondan hoşlanıyor gibi bir halin var.»

«Ah, evet ondan hoşlanıyorum. Bu olaylar bitmeden önce ikimizden birinin diğerini büyük bir olasılıkla öldürmesi gerekecek. Beni üzen nokta bu.»

«Bugün öğleden sonra Belfast'ta büyük kamu binalarından birinde büyük bir patlama olmuş.»

«Yaralı çok mu?»

«Otuz ya da biraz daha fazla. Çoğunluğunu genç daktilo kızlar oluşturuyor ve bunların yarısı da Katolikmiş. İşin ilginç yanı da bu zaten. Geçici Birlik sorumluluğu üstlenmiş bile. İğrenç bir iş.»

«Binnie Gallagher'ın seninle aynı fikirde olduğundan eminim.»

Bütün bunlardan pek etkilenmiş benzemiyordu. Yavaşça ıslık çalarak önündeki not defterine bir şeyler karaladı.

«Bak, olayın Güvenlik Bölümü diyeceğin kısmından hoşlanmadığımı söylemeliyim,» dedim. «Lanetli Geçit'te Barry'le adamlarının bizi beklediği gerçeğini unutmamalıyız. Bu insanların kafası kızdığında neler yapabileceğini Meyer örneğinde gördük.»

Başını kaldırıp baktı. «Konu hakkında bir bilgin var mı?»

Ona Norah Murphy'le olan yüzleşmeyi anlattım. Bitirince başını iki yana salladı.

«Michael Cork'un yeğenine mi inanıyorsun? Bunun hiçbir anlamı yok.»

«O zaman neyin anlamı var.»

«Kızın kendi açıklamalarının. Sana Londra'da verdiğim bilgilerde IRA hizipçilerine ilişkin anlattıklarımın tümü gerçektir. Onlar yalnızca İngilizlere karşı değil kendi aralarında da savaşıyorlar. Her grubun kendi casusu var, inan bana. Üstelik herhangi bir güvenlik sistemini kurmak da olanak dışı gibi. Sempatizanları olmayan bir postane, dükkân ya da telefon santralı bulmak sözkonusu bile değil. Bölgede yaşayan insanların çoğu büyük bir olasılıkla şiddetten nefret eden basit ve sıradan insanlar ama onlar bile bilgi iletmekten kesinlikle kaçınmıyorlar. Ve her zaman da gözdağı söz konusudur.»

Kadehimi bir kez daha doldurduktan sonra arkasına yaslandı. Gözlüğünü çıkarıp ışığa doğru tuttu.

«Genelde, her şeyin yolunda gittiğini söyleyebilirim. Frank Barry'i ele geçirdin, İrlanda'nın en çok aranan terörist grubunun kokusunu aldın ve kızın yanından ayrılmadıkça da Küçük Adam'ın kendisiyle doğrudan bir bağlantı içinde sayılabilirsin. Külçe altınlarla gümüşlerin nerede olduğunu biliyor mu dersin?»

«İçgüdülerim hayır diyor ama bu aşamada artık hiçbir şeyden emin olmamayı öğrendim.»

«Simon, babana çok benziyorsun. Onu Hindistan'da tanıdığımı sana söylemiş miydin?»

«Defalarca.»

«Öyle mi?»

Sabırla konuştum.

«Evet efendim, şimdi ne olacak?»

Gözlüğünün camlarını temizledikten sonra kadehindeki son yudumu içti.

«Çok önemli değil,» dedi. Saatine baktı. «Yedi buçuğu bir iki dakika geçiyor. Saat tam dokuzda sizleri Yüzbaşı Stacey ve Teğmen Grey'le birlikte Belfast'a götüreceğim.»

«Bizler oraya gerçekten de gidecek miyiz?»

«Elbette gitmeyeceksiniz. Ballymena yolunun yaklaşık on mil dışında arabada bir arıza olacak.»

«Bunun ne anlama geldiğini Stacey ile Teğmen Grey biliyor, değil mi?»

«Evet, tabii ki biliyorlar. Ben de kelepçelerinizi kontrol etmek için yanınıza geleceğim. Böylelikle benim Browning tabancamı almak için bir fırsat vereceğim. Yalnız tabancayı kesinlikle sen al, bu işi delikanlıya bırakma.»

«Sonra ne olacak?»

«Sonra da oyunu kurallarına göre oynayacaksın. Beni görmek istersen Belfast'taki telefon numarası aracılığıyla bağlantı kurabilirsin. Telefon gece ve gündüz devrede olacak.»

Numarayı verdi. Hemen ezberledim.

«Altın ve gümüş külçeler hâlâ listemizin birinci maddesini oluşturuyorlar, değil mi?»

«Bunu Michael Cork, Frank Barry ve adamları izliyor.»

Ayağa kalktım. «Tamam öyleyse.»

Kendi kendine gülümsedi. «Erin'in Oğulları. İnsan nasıl böyle aptal bir ad seçebilir?»

«Bu işleri bilirsin,» dedim. «Gizemli olmak için ne yapacaklarını şaşırırdılar.»

«Beni yanlış tanıdığının farkında mısın, evlat. İrlandalılardan hoşlanırım ben. Evet gerçekten de onları severim. Onlar dünyanın en iyi askerleridir.»

«Ama sonra İngilizler gelir, değil mi?»

«Şey, doğrusunu istersen ikinci sırayı Almanlara vermeyi düşünüyordum. Bunun kesinlikle vatanseverlikle bir ilgisi olmadığını biliyorum ama gerçeği söylemek gerek her zaman.»

Şaşırmış bir halde odadan çıktım. Teğmen Grey beni hücreme geri götürdü.

İçeri girdiğimde Norah Murphy pencereden gecenin karanlığına bakıyordu. Binnie ortalıkta yoktu.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Albayla biraz sohbet ettim. Adı Ferguson. Hoş bir adam. Senden ne haber?»

«Yüzbaşı Stacey beni sorguya çekti. Bir yandan da sigara ve kahve ikram edip durdu. Ben de sürekli olarak Amerikan Konsolosunun buraya gelmesini istedim. Adam

sonunda pes etti. Şimdi Binnie'yle konuşuyor.»

«O zaman Binnie de birazdan burada olur.»

Yatağa oturup bağdaş kurdu. Başını kaldırıp bana baktı.

«Albaya neler söyledin?»

«Kathleen adlı tekneyi Oban'dan kiraladığımı, kurşun deliklerinin bizden önce olduğunu söyledim. Ona ayrıca seninle benim birbirimize çılgınlar gibi âşık olduğumuzu, Stramore'daki o geçite de düğün öncesi bir tür balayı yapmaya gittiğimizi, böylelikle fiziksel açıdan da birbirimize uyduğumuzu kanıtlamaya çalıştığımızı söyledim.»

Yüzünde belli belirsiz bir öfke belirdi ama bununla birlikte bakışlarında tanımlanamayan bir şeyler vardı.

«Ne dedin?»

Yere oturarak ellerimi dizlerinin üstüne koydum.

«Doğrusunu istersen albaya söylediklerimi düşünsek hiç de fena olmayacak.»

Boğuk bir sesle güldü. Sonra da yüzümü ellerinin arasına aldı.

«Seninle nasıl başa çıkayım, Vaughan?»

«Beni öpmeyi deneyebilirsin.»

Öptü ama daha önce kilidin içinde dönen anahtarın sesiyle irkildim. Kapı açılır açılmaz hemen ayağa kalktım. Binnie ile Yüzbaşı Stacey içeri girerken arkalarından da albay geliyordu. Binnie'nin hemen yanımıza gelmesi ve Norah'ın ayağa kalkmasıyla üçümüz küçük bir grup oluşturmuştuk. Albay işaret parmağının tersiyle bıyığını sıvazladı.

«Ne yazık ki, üçünüzün de verdiği yanıtlar beni tatmin etmedi. Hem de hiç. Bu koşullarda sizleri doğru dürüst sorguya çekileceğiniz Belfast'ın dışındaki Askeri Haberalma Merkezine götürmeye karar verdim. Saat tam dokuzda yola çıkıyoruz. Yola çıkmadan önce sizlere yiyecek bir şeyler verilecektir.»

Dönüp kapıdan çıktı. Arkasından da uygun adımlarla Stacey gidiyordu. Kapı gürültüyle kapandı. Norah Murphy bana bakınca yüzünde o güne dek ilk kez gördüğüm yoğun bir endişe vardı.

Z

Saat tam dokuzda askeri ciple yola koyulduk. Cipi Yüzbaşı Stacey kullanıyordu, yanında da albay oturmaktaydı. Biz üçümüzse ellerimiz kelepçeli arkada oturuyorduk. Teğmen Grey ise, yanda elindeki tabancasıyla bizimle birlikteydi. Yağmur olanca gücüyle yağarken farların altında yol parlıyordu. Stramore'dan yaklaşık iki mil kadar uzaklaştıktan sonra Grey heyecanla takip edildiğimizi söyledi. Başımı hafifçe çevirip

baktım. Arkamızdan gelen bir arabanın ışıkları görülüyordu. Grey tam tabancasına davrandığı sırada bizi takip ettiğini sandığı o araba ara sokaklardan birine sapıp gözden kayboldu.

«Boşver, aldırma, teğmen,» dedi Yüzbaşı Stacey. «Yine aynı şekilde gözünü sakın yoldan ayırma. Hayat hiç belli olmaz.»

Karanlıkta oturmuş o büyük anı bekliyordum. Norah'ın dizleri dizlerime değiyordu. Dizimle onun dizine hafifçe dokundum. Kısa bir anlık kararsızlıktan sonra Norah karşılık verdi. Kelepçeli ellerimi onunkilerin üstüne koydum. Her şey çok romantikti.

Yolun ilerisindeki bir yerlerden gelen turuncu alevler gecenin karanlığını aydınlatıyordu. Köşeyi döndüğümüzde bir Ford'un bir ağacın yanında durduğunu gördük. Benzini akıyordu. Alevler içerisinde bir adam yolun ortasında yatmış acıyla bağırıyordu. Bir an için ne olduğunu tam olarak algılayamadım, ama Stacey ve teğmen arabadan fırlamış yaralı adamın yanına gidiyordu. Sağımızdaki ormanlık alandan arka arkaya birkaç el ateş edildi, teğmen yere düştü. Stacey tabancasını çıkarmayı ve ateş etmeyi başardı, sonra da başını eğip koşarak bana doğru geldi.

Ormanlık alandakiler yalnızca ona ateş ediyorlardı. Kurşunlar bedenine isabet etti. Beresi uçtu, yüzü bir an içinde kan içinde kalmıştı. Sendeleyerek yere düştü.

Albay dışarıya fırladı. **Browning**'ini sıkıca tutuyordu. Birden oluşan derin sessizliğin içinde bekledi. Ormanlık alandan kahkaha sesleri duyuldu ve tabancalar yeniden yolu taramaya başladı.

Albayın kahramanlık gösterisi yapmasına izin vermenin hiçbir anlamı olmadığından yapılabilecek en mantıklı şeyi yaparak arka kapıyı açtım ve kelepçeli ellerimle albayın ensesine bir yumruk indirdim.

Acıyla haykırarak yüzükoyun yere düştü. Eğilerek albayın tabancasını aldım ve ayağa kalktı.

«Kimsen ortaya çık,» dedim.

«Tabancayı yere at ve arabaya yaslan,» dedi bir ses.

Söyleneni yaptım. Çalıkların arasında bir kıpırtı oldu ve Frank Barry ortaya çıktı.

Ağaçların yanına park etmiş Ford arabanın artık bir şeyi yoktu. Trafik polislerini şaşırtacak bir gösteriydi yaptıkları. Barry ve arkadaşlarının hiç aceleleri yok gibiydi. İçlerinden biri cebindeki telsizi çıkararak bir şeyler mırıldandı. Sanki bizlere diğer arkadaşlarının uzakta olmadığını belirtmek ister gibi bir hali vardı.

Telsizi cebine koyarken bana baktı.

«Bu telsizler harika aletler, binbaşı. İnsanı rahatlatıyor. Stramore'dan ayrıldığınız an bizim bundan haberimiz vardı.»

Bir sigara yakıp konuşmasını sürdürdü.

«Ateşleme pimlerim nerede? Yaptığınız hiç de hoş bir şey değildi doğrusu.»

«Vaktini boşa harcıyorsun,» dedim. «Onlar Oban'da.»

«Doğru mu?» Yanıbaşımdaya duran Binnie'ye baktı. «Sen artık kötü bir çocuk oldun, Binnie. Bir yumrukta öbür dünyaya yollayabilirim seni.»

«Doğrusu çok korktum,» dedi Binnie.

«Korkacaksın, Binnie,» dedi, tam bu sırada albay acıyla kıvranarak yerinden kalkmaya çalışıyordu.

«Neler oluyor?»

Paltosunun cebinden bir tabanca çıkardı. Hemen konuştum.

«Bana sorarsan zamanını boşa harcıyorsun, Barry. Albay bunu asla senin yanına bırakmaz.»

Tabancasının namlusunu aşağı indirdi.

«Öyle mi? Tanrım, galiba haklısın.» Doğruldu adamlarına işaret etti. «Şu yaşlı çuvalı ayağa kaldırın. Bizimle gelecek. Ondan yararlanmanın yollarını bulacağız.»

Stacey'nin üstünde buldukları kelepçelerin anahtarını Barry'e getirdiler. Barry anahtarları cebine attı. Sonra da Norah Murphy'nin oturduğu cipin yanına yaklaştı.

«Orada mısınız, Norah, hayatım? Benim canım, senin hiç vazgeçemediğin erkeğin.»

Büyükçe bir kamyonet köşeyi döndü ve yanımıza gelip durdu. Barry, Norah Murphy'i cipten çıkardı ve elini omzuna attı.

«Ben hiç de kaba biri değilim, Norah. Senin eve gitmeni bile sağlayacağım, hayatım ama tabii ki benim evime.»

Norah Murphy öfkeyle silkinmeye çalıştı ama Barry ona sıkıca sarılarak dudaklarından öptü.

«Konuşacak çok şeyimiz var, Norah. Eski günlerden, senden benden, Küçük Adam'dan, lahanalardan, krallardan, gemilerden, denizcilikten, külçe altınlardan falan.»

Barry yavaşça gülerken Norah gözlerini ondan ayırmamıştı.

«Ah, evet, evet, Norah. Külçe altınlardan da konuşmamız gerekecek.»

Sonra da genç kadını kucaklayarak kamyonete doğru gitti.

t

.dokuz.

Daha sonra öğrendiğim kadarıyla gideceğimiz yer Stramore kıyısından yalnızca birkaç mil ötedeydi ama biz ara sokakları kullandığımız için oraya varmamız bir saat sürmüştü. Kamyonetin yan tarafında birkaç tane küçük plastik pencere vardı. Yolda görmeye değer fazla bir şey yoktu. Yağmur durmuştu. Kıyı şeridine yaklaştığımızda da gökyüzündeki bulutlar dağılmış ve mehtap ortaya çıkmıştı. Kayalık bir yerden geçiyorduk. Solumuzdaysa otuz metre derinliğinde olduğunu varsaydığım bir uçurum vardı. Sonunda sola dönerek dar bir yoldan geçtik. Şoför arabayı durdurunca adamlardan biri inerek önümüzdeki kapıyı açtı. Kapının bir kenarında bir tabela vardı.

a İspanyol Kalesi

yazısını güçlükle okuyabildim. Kapı açıldı ve içeri girdik.

«İspanyol Kalesi,» diye fısıldadım Norah'ın kulağına. «Sende bir çağrışım yaptı mı?»

«Barry'nin dayısının.»

Adamlardan biri bana doğru uzanarak omzuma vurdu.

«Kapa çeneni.»

Uyarı kibar olmasa da söyleneni yapmak zorunda kaldım. Dışardaki manzarayı izlemekle yetindim. Küçük bir tepeden geçtik, yol dağlık burundan aşağıya doğru uzanıyordu. İlerde çocuklarının vazgeçemediği peri masallarındaki gibi bir şato karanlığın içinde yükseliyordu. Ne var ki, şatoya yaklaştığımızda onun hiç de görüldüğü gibi olmadığını farkettim. Burası Gotik süslemelerin son derece gözde olduğu Viktorya döneminde inşa edilmiş büyükçe bir binaydı yalnızca.

Kamyonet durdu ve kapı açıldı. Kendimi dışarda bulduğumda ana binanın arkasındaki avludaydım. Barry, Norah Murphy'nin arabadan inmesi için yardım etti ve sonra da genç kadının kelepçelerini açtı.

«Hadi artık şimdi uslu bir kız ol ve büyükannemin eskiden söylediği gibi kimselere zarar verme.»

Norah'ın koluna girerek birlikte kapıya doğru gittiler.

«Diğerlerini bodruma tık,» diye seslendi Barry başını bile çevirmeden.

«Gerektiğinde gelip onları görürüm.»

O gittikten sonra adamlarından birkaçı bizi aynı kapıdan içeri soktu. Karanlık ve uzun bir koridordan sonra mutfığa giden bölüm olabileceğini varsaydığım bir yere geldik. Evin bu ucundaki basamaklar diğer bölümlere açılıyordu. Basamakların

yanıbaşında sağlam görünümlü meşe bir kapı vardı. Adamlardan biri kapıyı açtı. Güçlkle karanlığın içinde uzanan basamakları gördüm. Işığı yaktı ve hep birlikte aşağı indik. Aşağıda yan yana birçok hücre, ayrıca şarapların durduğu birçok raf vardı ama rafların büyük bir kısmı boştu. Sonunda demir bir kapısı olan ve nöbetçinin bile ancak iki eliyle açabileceği ağırlıkta bir hücre kapısının önüne geldik. Hiç penceresi olmayan hücrenin içi boştu. Demir bir yatak vardı ama şilte yoktu. Hücrenin orta yerindeyse tahta bir masayla iki tabure duruyordu.

Kapı kapanıp sürgüsü çekildi. İki nöbetçinin karanlık holde gittikçe uzaklaşan ayak seslerini duyuyordum. Bir kenarda büyük bir olasılıkla doğal gereksinmelerimiz için kullanacağımız boş bir kova duruyordu. Öfkeyle tekmeledim.

«İhtiyacımız olan her şey var.»

Binnie yatağın kenarına oturdu. Albay taburelerden birine oturarak ensesini ovdu.

«İyi misiniz, efendim,» diye sordum kibarca.

«Sayende hiç de iyi değilim.»

Başını kaldırıp bana baktı.

«Eğer bu yaptıklarımı yapmasaydım çoktan ölmüştünüz,» dedim. «Lütfen biraz anlayışlı olun.»

Hâlâ kelepçeli olduğumdan güçlkle sigara paketimi çıkardım ve ona uzattım.

«Cehenneme kadar yolun var,» dedi.

Binnie'ye dönüp sıırıttım. «Hiçbir şeyden hoşlanmıyor ki.»

Binnie hiçbir şey söylemeden somyanın üstüne uzanmış, gözlerini tavana dikmiş duruyordu. Büyük bir olasılıkla Norah Murphy'i düşünüyordu.

Sigaramı yakmayı başardım sonra da sırtımı duvara dayayarak oturdum. Birden kendimi çok yorgun hissetmiştim. Albaya baktığımda gözkapaklarının kırırdadığını gördüm. Aradan yaklaşık bir saat geçmiş olmalıydı. Birden kapının sürgüsü açıldı birkaç kişi içeri girdi. İkisinin elinde Sten makinalı tüfek vardı. İçlerinden biri hiçbir şey söylemeden beni işaret etti. Dışarı çıktım, kapı arkamdan kapandı ve yeniden sürgülendi. Hücrelerin arasında yürürken kel kafalı olanı bize yol gösteriyordu.

Mutfak bölümüne geldiğimizde sağı izledik, önümüze çıkan basamakları çıktık. Büyük ana holdeki yeşil çuhayla kaplı kapıdan geçtik. Burada Yunan heykelleri ve büyük sütunlar vardı. Yerler ve basamaklar mermerdi. Bu basamaklardan çıktık. Geniş bir holde ilerledikten sonra ancak bir kişinin geçebileceği kadar dar olan iki basamağı da çıktık. Son kapı açıldığında kendimi evin önündeki kulede buldum. Kulenin ucundaki demir masanın başında Frank Barry oturuyordu. İçeriden burnuma bir puro kokusu geldi. Frank Barry'nin elinde bir kadeh vardı.

Mehtabın ışığında onu rahatlıkla görebiliyordum. Gülümsedi.

«Evet, ne düşünüyorsun bakalım, binbaşı? Her zaman söylerim, İrlanda buradan harika görünür. Buradan tüm kuzey kıyı şeridini rahatlıkla görebilirsin.»

Gerçekten de olağanüstüydü ve gümüşümsü bir renge bürünmüş olan mehtap denizin üzerinde parılıyordu. Yerde duran buz kovanının içindeki şişeyi aldı.

«Bir kadeh şarap içer misin, binbaşı? Sancerre. En sevdiğilerimden biridir. Bodrumda iki ya da üç düzine daha var.»

Kelepçeli ellerimi kaldırdım, bana o çekici gülümsemelerinden biriyle baktı.

«Yine saçmaladım işte. Nasıl oldu da sana kibar davranmayı unuttum, binbaşı!»

Cebinden anahtarları çıkarınca ellerimi uzattım, kelepçeleri açtı. İki nöbetçiden ikincisi gözden kaybolmuştu ama dostum kel kafalı elindeki Sten tabancasıyla hazır bir vaziyette duruyordu. Yüz metre ötedeki buruna bir tekne yanaştı. Motorun sesi gecenin içinde bir fısıltı gibiydi. Aşağıdaki kayaların arasından geçip gözden kayboldu.

«Bu senin Kathleen olmalı,» dedi Barry. «Hava kararır kararmaz senin tekneyi alıp buraya getirmeleri için adamlarımı göndermiştim.»

«Her zaman böyle her şeyi düşünür müsün?»

«Hayatta kalmanın başka çaresi yok.» Kadehimi doldurdu. «Dostum, her şeyi çağdaş bir şekilde sürdürelim. Dooley, Kore'de de benimle birlikteydi. Çin havan topuyla yaralandığından bu yana sağır, dilsiz ve kel. Yalnızca gözlerini kullanabiliyor.»

«Bunu unutmam. Kore'de neredeydin?»

«Ulster Birliğindeydim. İkinci teğmendim.»

Şarabımı yudumladım. Soğuk ve sertti. Bir yudum daha aldım.

«Bu gerçekten harika bir şarap.»

«Beğendiğine sevindim.» Kadehimi bir kez daha doldurdu. «Gitmene izin verirsem ne düşünürsün?»

«Karşılığında ne istiyorsun?»

«Oban'da sakladığın ateşleme pimleriyle silahların geri kalanını.» Şarabını yudumladı. «Malların tesliminde elbette işinin karşılığını alacaksınız.»

Yüksek sesle güldüm.

«Alacağımından eminim. Senin bedel ödeme yönteminin ne olabileceğini kolaylıkla tahmin edebiliyorum. Alnımın ortasında sekiz milimetrelilik bir kurşun deliği.»

«Hayır, yanıyorsun. Bir beyefendiye karşılık bir başka beyefendi.»

İlginç biriydi. Bir kez daha güldüm.

«Dalga geçiyor olmalısın.»

İçini çekti.

«Kimse ama hiç kimse beni ciddiye almıyor. Sorun burada işte.»

Kadehini bir dikişte bitirdi sonra da ayağa kalktı.

«Hadi gel aşağı inelim. Sana her şeyi göstermek istiyorum.»

Oynadığı oyunun ne olduğuna ilişkin en küçük bir fikrim bile yoktu ama öte yandan yanıbaşımdaya duran makinalı tüfekli Dooley'nin yanında başka bir seçeneğim olmadığını da görüyordum.

Büyük basamaklara giden ana hole geldik.

«Saygıdeğer dayım, bu yeri ordu için yaptırdı ama gelip burada yaşama koşuluyla. Mayıs-Eylül arası burası halka açık. Geri kalan günlerde de insan burada hiç kimseyi görmeden sessizlik içinde yaşayabilir.»

«Çok güzel de, ordunun bu işi başka türlü değerlendirebileceği hiç aklına gelmedi mi?»

«Dayımla birlikte mi çalışacaklar? O öyle biri değil.»

«Peki o zaman canın istediği zaman buraya gelip gitmene nasıl izin veriyor?»

«Bunu sana gösterebilirim.»

Çift kapının önünde durduk. Kapıya vurdu, kilidin içinde bir anahtar döndü. Gri ceketli kısa boylu bir adam kapıyı açınca hemen yana çekilerek hazırolda durdu.

«Bu akşam keyfin nasıl, Sean?» dedi Barry.

«Çok iyi, efendim, çok iyi.»

Köşesinde geniş bir yatak olan büyük bir odaya girdik. Mermer bir şöminede odunlar kütür kütür yanıyordu. Yaşlı bir adam salıncaklı bir sandalyede oturmaktaydı. Bacaklarını da bir battaniyeyle örtmüştü. Üzerinde sabahlığı vardı.

«Merhaba dayı,» diye seslendi Barry. «Bu akşam nasılız bakalım?»

Yaşlı adam dönüp ona baktı. Kırış kırış olmuş yüzündeki gözleri boş boş bakıyordu. Dudakları ıslaktı.

«Hadi, bir konyak daha iç. Uyumana yardımcı olur.»

Barry dayısının kadehine dört parmak konyak doldurdu ve yaşlı adam içkisini bir dikişte bitirdi.

Arkasına yaslandı. Barry neşeli bir sesle konuşmaya başladı.

«Evet, Vaughan. İşte Bay İnmeli karşında.»

O ana dek her şeye karşın ondan fazla tedirgin olmamıştım ama bu sözleri yenilir yutulur gibi değildi. Köşedeki büfede içinde yarım düzine mum olan bir şamdan

duruyordu. Kibrit kutusunu çıkararak mumları teker teker yakmaya başladı, sonra da kapıya doğru gitti. Alpaka ceketli adam saygıyla kapıyı açtı.

Barry eşikte başını çevirip dayısına baktı.

«Öldüğünde mirasın kime kalacağını bir tahmin et bakalım, Vaughan,» dedi alaycı bir kahkaha savurarak. «Beni Lordlar Kamarasında düşünebiliyor musun? Her şey olabilir, değil mi?»

Karşılık vermeden onu izledim ve hole inen merdivenlerden yap yana indik. Barry'nin elindeki şamdanın ışığı altında gümüşler, camlar ve cilalı mobilyalar parılıyordu. Dooley hemen arkamızdan gelmekteydi. Barry durmaksızın konuşuyordu. Üzerinde on sekizinci yüzyıl giysileri olan bir adamın portresinin önünde durdu.

«Her şeyi başlatan bu adam işte. Ben ona Birinci Francis derim. Hayatının ilk yirmi yılını bir çiftlikte esir olarak geçirmiş ve bunu da hiçbir zaman aklından çıkaramamış. Sonra da bu koruluğu satın almış ve buraya İspanyol Kalesi adını vermiş. Yeterince para kazandıktan sonra da ülkesine geri dönmüş. Din değiştirmiş, asilzadeler sınıfına girerek geri kalan hayatını İrlandalı Protestan bir centilmen olarak sürdürmüş.»

«Peki ya babanın tarafı?»

«İşte ben onlara çekmişim,» dedi. «Yeteneği yarım mil öteden belli olan bir aktörmüş babam. Çok da içki içermiş.»

«Katolik miymiş?»

«İster inan ister inanma, Vaughan ama birleşik bir İrlanda isteyen tek Protestan ben değilim.»

Şamdanı bir yağlı boya resme doğru kaldırdı.

«Bu da bir diğeri. Birinci Francis'ten sonra en sevdiğim akrabam, Dördüncü Francis. Yirmi üç yaşında üç kişiyi düelloda öldürmüş ve ülkenin tüm güzel kadınlarıyla ilişki kurmuş. Sonra da Amerika'ya kaçmak zorunda kalmış.»

Barry'e çok benziyordu.

«Sonra ne oldu?»

«Amerikan İç Savaşı sırasında Shilol denen bir yerde öldürüldü.»

«Hangi tarafta savaşıyormuş?»

«Sence ne olabilir? Gözlerinin rengini gri ortaya çıkarmış. Bunu annesine yazdığı mektupta okumuştum.»

Geri döndük. Girişteki hole doğru ağır adımlarla ilerliyorduk.

«Sana baktığımda hiçbir şey anlayamıyorum.»

«Neden?»

«Şu son davranışların anlaşılır gibi değil de ondan.»

«Savaşmayı seviyorum.»

Omuzlarını silkti.

«Hava o denli soğuk olmasaydı Kore o kadar kötü olmayacaktı. Ayrıca hayat çok sıkıcı, sence de öyle değil mi?»

«Bazı insanlar bunun hiç de geçerli bir bahane olmadığını düşünebilir.»

«Benim bahanelerimin hiç de önemi yok, Vaughan. Ben tüm bunları bir nedenden ötürü yapıyorum ve benim için de önemli olan bu.»

Hole gelmiştik. Şamdanı masanın üstüne koydu. Kelepçeleri çıkardı. Ellerimi uzattım.

«Otuz yıl önce şimdi yaptıklarımı Fransa ya da Norveç için yapmış olsaydım bugün adıma efsaneler yazılan bir kahraman olurdu. Görüş açılarının, değerlerin nasıl bu denli değişebildiği oldukça garip,» dedi.

«Benimkiler değişmiyor.»

Dikkatle bana baktı.

«Neye inanıyorsun, Vaughan.»

«Hiçbir şeye. Bir şeye inanmaya gücüm yetmiyor.»

Dooley'e döndü ve eliyle aşağısını gösterdi.

«Şimdilik bunu da diğerlerinin yanına götür.»

Şamdanı alarak üst kata çıktı. Kısa bir an durup arkasından baktım sonra da Dooley tabancasının kabzasını enseme dayadı ve beni kapıya doğru iteledi. Hücreye geri döndüğümde Binnie'yi somyalardan birinin üstünde kıvrılmış ağzı açık bir şekilde uyurken buldum. Kapı hızla kapandığında hafifçe kıyırdandı ama uyanmadı. Albay, delikanlının iyice uyuduğundan emin olmak için yanına yaklaşıp baktı ve sonra da masanın yanına geldi.

«Neler oldu?»

Barry'nin anlattıklarının önemli olabileceğini düşünerek her şeyi ayrıntılarıyla anlattım.

Bitirdiğimdeyse albay başını salladı.

«Oban'a gitmeni istemesi mantıklı. Çünkü onun bildiği kadarıyla en yüksek teklifi veren kişi sensin ve ayrıca polise gitmeyeceğinden emin.»

«Benimle daha sonra yine görüşeceğini söyledi. Büyük bir olasılıkla biraz daha pazarlık yapacaktır. Ona ne söyleyeyim?»

«Pazarlığı kabul edeceksin, elbette ki.»

«Peki ya siz?»

«Tanrı bilir. Merkeze benim nerede olduğumu ve Kraliyet Donanma Komandolarının beni yakalamak için yollandığını ona söylersen sence nasıl davranır?»

«O zaman sanırım sizi bir rehine olarak değerlendirir. Pazarlık yapmaya çalışır.»

«Peki ya başarısız olursa, hükümet bu tür bir şantajı kabul ettiği anda bir başarısızlık sözkonusu olursa o zaman nasıl davranır dersin?»

«Herhalde kafanıza bir kurşun sıkar.»

«Doğru.»

Sürgü bir kez daha çekildi ve kapı hızla açıldı. Binnie bu gürültüden fırlayarak uyandı. Sersem bir şekilde hemen ayağa kalktı ve elinin tersiyle gözlerini ovuşturmaya koyuldu. Dooley yanında birkaç adamla birlikte geri gelmişti.

«Dışarı, hepiniz dışarı,» diye emretti içlerinden biri kaba bir tavırla.

Z

Yeşil çuhayla kaplı kapının önünden, mermer basamaklardan ana merdivenlere, sonra da uzun koridora çıktık. Çift kapının önünde kısa bir an durduk. Dooley uzanıp kapıyı açtı. İçeri girdik.

Burası da yaşlı adamın odasına benziyordu ama yatak yoktu. Zevkli döşenmişti. Norah Murphy şöminenin yanbaşıda bir sandalyede oturuyordu. Ellerini dizlerinin üstüne koymuştu. Barry elini genç kadının sandalyesine koymuş ayakta duruyordu.

«Güzeel. Hepimiz burada olduğumuza göre artık başlayabiliriz. Dr. Murphy'nin biraz inatçı davrandığını sizlere söylemeliyim, baylar istediğim bazı bilgilere sahip olmasına karşın aptalca bir inatla onları kendine saklamakta direndi.»

Elini genç kadının omzuna koydu.

«Bir kez daha deneyelim mi? Gümüş ve altın külçelere ne oldu, Norah? Onları nerede saklıyor?»

«Defol git başımdan,» dedi Norah öfkeyle. «Bilseydim bile bunu asla sana söylemezdim.»

«Çok yazık.» Başıyla Dooley'e işaret etti sonra da onun dudaklarını okuyabilmesi için çok yavaş bir şekilde konuştu. «Onu tut.»

Dooley, **Sterling**'ini omzuna astı ve sandalyenin arkasına yaklaştı. Norah ayağa kalkmaya çalıştıysa da Dooley onu yerine oturttu ve kaba bir şekilde genç kadının kollarını arkada kıvırarak kıvırdamasını engelledi. Barry şömineye doğru uzandı. Doğrulduğunda elinde ucu korlanmış bir kömür vardı. Binnie çılgılık attı. Genç kadına yaklaşmak isteyince de böğrüne bir yumruk yedi. Dizinin üstüne yere düşmüştü.

Barry soğuk bir sesle, «Eğer İcinizden biri yerinden kıpırdayacak olursa ölür,» dedi.

Norah'ın yanına yaklaşarak genç kadının saçlarını kavradı ve kömürü yüzüne yaklaştırdı.

«Bir kez daha soruyorum. Gümüş ve altın külçeler nerede, Norah?»

«Bilmiyorum,» dedi. «Boşa zaman harcıyorsun. Böylelikle hiçbir yere ulaşamayacaksın.»

Kömürün ucuyla genç kadının yanağına dokundu. Ortalığı hafif bir duman ve yanık et kokusu kapladı. Norah Murphy bir çığlık attıktan sonra bayıldı.

Binnie güçlükle ayağa kalktı.

«Norah gerçeği söylüyor. Küçük Adam'ın dışında kimse altının nerede olduğunu bilmiyor. Çünkü o böyle istedi.»

Barry kaşlarını çatıp bir süre ona baktı ve sonra başını salladı.

«Pekâlâ, buna inanacağım. Küçük Adam nerede şimdi?»

Binnie eliyle belini ovuşturdu. Karşılık vermedi. Barry kendinden geçmiş Norah'ı saçlarından yakaladı.

«Söyle lanet olasıca yoksa öbür yanağına da bir işaret çıkarırım.»

«Peki,» dedi Binnie. «Ama bunun sana bir yararı olacağını sanmıyorum. Sperrin'lerde saklanıyor. Adamlarının ve senin gidip onu yakalamaya çalışmanızdan çok hoşnut olacaktır.»

Barry her zamanki gibi yine birden kimlik değiştirdi. Şimdi gülümsüyordu. Az önce bana şarap ikram eden o kibar adam oluvermişti. Kömürü şömineye fırlattı ve Dooley'e bakıp başını salladı.

«Onu odasına götür.»

Dooley genç kadını kucakladı ve kapıyı tekmeleyerek açıp dışarı çıktı. Barry büfeye giderek kendisine bir kadeh viski doldurdu. Bizlere döndüğünde gülümsüyordu.

«O çiftlik evine on milden fazla yaklaşamam.»

«Haklısın,» dedi Binnie.

«Bunu biliyorum,» dedi Barry başını sallayarak. «Ama seni Binnie, onlar seni kollarını açarak karşılarlar, değil mi?»

Binnie ona hayretle baktı.

«Aklını kaçırmış olmalısın.»

«Hayır kaçırmadım. Aklım gereğinden fazla başımda. Eski dostum Michael'ı benim için gidip göreceksin ve ona o çok sevdiği yeğenin elimde olduğunu söyleyeceksin. Eğer altını alırsam ya da altının nerede olduğuna ilişkin ayrıntıları öğrenirsem o zaman

yeğenini tek bir parça halinde geri alabilir. Ama eğer... »

«Tanrı seni yaratırken mutlaka işe şeytan karışmış olmalı,» dedi Binnie. «Seni öldüreceğim, Barry. Ölümün ecelinle değil, benim elimden olacak.»

Barry içini çekti ve hafifçe delikanlının yüzünü okşadı.

«Binnie, Michael Cork'un ılımlı tutumu ve *'hadi oturup şu konuyu konuşalım'* anlayışıyla bu savaş kazanılmaz. Bu savaş benim gibi her şeyi göze alan kişiler tarafından kazanılır ancak.»

«Peki ya bedeli?» diye araya girdi albay. «Yeni baştan tüm masum insanları öldüreceksin, demek.»

Barry başını çevirip ona baktığında insanın kanını donduran bir çılgınlık vardı bakışlarında.

«Eğer bu gerekiyorsa, evet,» dedi. «Bedel ne olursa olsun onu ödemekten asla kaçınmayız. Çünkü bizler güçlü, sizlerse güçsüzsünüz.»

Binnie'ye döndü. «O altınlarla tüm İngiliz Ordusunu satın alabilirim. Küçük Adam o altınla ne yapabilir ki?»

Binnie ona hayretle baktı. Barry şimdi biraz daha sakinleşmişti. Binnie'nin omzuna hafifçe vurdu.

«Gün ağarır ağarmaz yola çıkıyorsun, Binnie. Bu saatlerde ara yollar çok güzeldir. Sessiz ve sakin olur. Birkaç saat içinde orada olursun. Sana çok iyi bir araba vereceğim.»

Binnie omuzlarını hafifçe silkip, «Peki,» dedi fısıltıyla.

«Akıllı çocuk.» Barry bir kez daha onun omzuna hafifçe vurdu. «Sana arkadaşlık etmesi için binbaşyı da yanına vereceğiz. Onun bu aksanı sayesinde kapalı yollardan bile kolaylıkla geçebilirsiniz. Tabii binbaşya gerekli evrakı da vereceğim. Anlaştık mı, Binbaşı Vaughan?»

«Başka seçeneğim var mı?»

«Bence de yok.»

Yukardaki holde duran Dördüncü Francis gibi gülümseyerek bana baktı. Gülümsemesine karşılık vermedim, çünkü o sırada Norah'ı, yanık yüzünü, et kokusunu düşünüyordum.

Zamanı geldiğinde ben de Frank Barry'e aynı şekilde davranacaktım.

Frank Barry odadan çıktıktan sonra bana birçok şey olmuş gibi geldi. Albay hücrelerine geri gönderildi, Binnie ve benim resimlerimi de Barry'nin adamlarından biri flaşla çekti.

Daha sonra üst kattaki bir yatak odasına götürüldük. Burası oldukça rahat görünümlü bir odaydı. Mobilyalar koyu renk maundan yapılmıştı. Yatak pirinçti. Yerdeyse renkleri solmuş bir Kızılderili halısı vardı. Yatağın üstünde bana hiç de yabancı gelmeyen bir valiz duruyordu. Yaklaştığımda Barry içeri girdi.

«Tekneden eşyalarını aldırttım, ahbap. Şu üstündekilerin bu iş için uygun olduklarını sanmıyorum doğrusu. Kravat ve takım elbise. Ve de yağmurluk ya da bunlara benzer bir başka şey. Ne dersin?»

«Yağmurluğun dışında diğerleri olur.»

«Anlaştık.»

«Ya Binnie?»

Barry dönüp ona baktı.

«Her zamanki gibi saf olacak. Sanki birinin cenazesine gidiyormuş gibi giyinecek.»

«Senin cenazen olabilir mi?» dedi Binnie. Alnının ter içinde kaldığını farkettim.

Barry kıkırdadı.

«Her zaman insanı rahatlatan bir tarafın vardır, Binnie.» Bana döndü. «Banyo şurada. Sıcak su akıyor. Pencerede demir yok ama aşağıda, avluda elli kişi ve şu kapının önünde de iki nöbetçi bekliyor. Onun için bir saçmalık yapmaya kalkışmayın. Daha sonra görüşmek üzere.»

Kapı arkasından kapandıktan sonra Binnie pencereye yaklaşıp açtı. Kendini toparlamak istercesine soğuk havayı içine çekiyordu.

«İyi misin?» dedim.

Yüzündeki o insanı tedirgin eden bakışıyla dönüp baktı.

«Norah Murphy'e yaptıklarından sonra artık onun işi bitik, binbaşı. Zamanı geldiğinde onu ben halledeceğim. Bunu hiçbir şey değiştiremez.»

İçimde garip bir duygu belirdi. Sanıyorum korkuydu. Binnie'nin yaşadığı nefretin boyutu olmadığını hissetmişim. Bu çocuğun içinde onu alıp bir yerlere götüren garip bir güç vardı. Onun işi bitti, demişti Frank Barry için. Acaba benimle ilgili gerçekleri öğrendiğinde tepkisi ne olacaktı? Bu düşünceler beni tedirgin ettiğinden onu orada, pencerenin önünde bıraktım. Doğruca banyoya girip sıcak suyu açtım.

Kahverengi balıkçı bir kazak, tüvit takım elbise ve kahverengi ayakkabılarımı giydim. Duş yaptıktan ve traş olduktan sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Öfkesi biraz yatışan Binnie yatağın kenarına oturmuş beni izliyordu. Ceketimi sırtıma geçirip kendimi aynada süzerken hafif bir ıslık çaldı.

«Aman Tanrım! Binbaşı harika görünüyorsun. Dergilerin viski reklamlarındaki erkeklere benzedin.»

Kahkahalarla gülecekmiş gibi bir hali vardı. Tam bu sırada kapı açıldı ve nöbetçiler dışarı çıkmamızı söylediler. Bu kez bizi mutfağa götürüp yemek ve harika bir şişe şarap ikram ettiler. Arka fonda nöbetçilerin olmasına karşın yemek olağanüstü güzeldi.

Yemeğin sonuna geldiğimizde Barry, Dooley'le birlikte geldi. Elindeki eski yağmurluğu sandalyelerin birinin üstüne fırlattı.

«Böylelikle hem yağmurdan korunursun, hem de yolda bir barikatla karşılaştığınızda sorun çıkmadan yolunuza devam edebilirsiniz.»

Bize ordunun Haberalma Servisine ilişkin iki kimlik kartı verdi. Kartların üstünde de az önce çektikleri resimlerimiz yer alıyordu. Binnie, Çavuş O'Meara ben de Yüzbaşı Geoffrey Hamilton olmuştum. Bana ayrıca bir de seyahat etme izin kâğıda da verilmişti.

Binnie'ye kimliğini uzattım.

«Bunlar gerçekten de çok iyi olmuş,» dedim.

«Öyle, çünkü bunlar zaten gerçek,» diyerek Binnie'ye döndü. «Nöbetçiler seni şimdi garaja götürecekler. Arabaya bir baksan iyi olur. Binbaşıyla ben de az sonra orada olacağız.»

Binnie bana bir göz attı. Başımı sallayınca da yerinden kalkıp dışarı çıktı. Arkasından da İki nöbetçi gidiyordu. Dooley kapının eşiğinde durmuş eli tabancasının kabzasında kötü kötü bana bakıyordu. Yağmurluğu sırtıma geçirdim. Barry cebinden birkaç paket sigara çıkararak masanın üstüne attı.

«Yolda içersiniz.»

Paketleri cebime koyarken ayağa kalkmış, elleri cebinde bana bakıyordu.

«Çok düşüncelisin,» dedim. «Peki şimdi ne istiyorsun, bakalım?»

«Norah sözkonusu olduğunda Binnie çok duygusal davranıyor,» dedi.

«Evet, bunu ben de farkettim,» diye karşılık verdim.

«Ama o yalnızca bir takas işleminden ibaret. Bunu Cork'a iyice anlatmalısın.»

Dönüp Dooley'e baktı ve hafifçe başını salladı. Dooley derhal odadan çıktı.

«İşlerin yolunda gitmediğine ilişkin bir şey öğrendiğim anda Dooley'in kızının beynine bir kurşun sıkacağından emin olmanı istiyorum.»

«Bir başka deyişle oyun değil iş istiyorsun, öyle mi?»

«Bunu yeterince açıkladım sanıyorum.»

«Peki ya Norah?»

«O gayet iyi,» dedi katı bir tavırla. «Onu en son gördüğümde kendisine o küçük çantasından çıkardığı bir iğneyi yapıyordu. Bundan sonra yüzünde hayatının sonuna kadar bir iz olacak ama bu tür izlerin insana özellik verdiğini düşünürüm hep.»

Beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum ama onun kurallarıyla oynamaya kararlıyım.

«Kırık bir burun gibi değil mi?»

«Evet, aynen,» dedi gülerek ama kaşları hâlâ çatıktı. «Tanrım ne kadar soğukkanlı birisin, Vaughan. Duygularını ne harekete geçirir senin?»

«Genellikle ikinci şişe Jameson'un yarısına geldiğimde duygularım hareketlenir,» dedim. «Kafamın içinde küçük bir saat vardır ve onu ayarladığımda... »

Pes edercesine elini kaldırdı.

«Tamam, tamam, sen kazandın. Gidip Binnie'ye bir bakalım. Zaman daralıyor.»

Garaj avlunun diğer ucundaydı. İçeri girdiğimde Binnie yeşil bir Cortina GT'nin motorunu inceliyordu. Nöbetçiler de gözlerini üstünden ayırmıyorlardı. Motor kapağını kapatarak elini beze sildi.

«Bu arabayı nereden buldunuz?» dedi Binnie.

Barry sıırttı. «Belfast'taki araba kiralama şirketlerinden birinden aldık. Güvenlik elemanları üniforma giymediklerinde ordunun araçlarını kullanmak istemezler.»

«Her şeyi düşünüyorsun,» dedim.

«Buna çalışıyorum, başka çıkış yolu yok ki.» Saatine baktı. «Saat dört olmuş. Orada yedide olmanız gerekiyor. Küçük Michael'a durumu iyice anlatacağınızdan eminim.»

Binnie hiçbir şey söylemeden direksiyonun başına geçti, ben de yanına oturdum. Barry başını pencereden uzattı.

«Ha, bu arada şunu da belirtmeliyim. Güvenlik elemanları böylesi acil durumlarda yola silahlı çıkarlar. Siz de silahlarınızı torpido gözünde bulacaksınız. Silahlarınız elbette ki ordunun mallarıdır. Bu yüzden de onlarla fazla gösteriş yapmamanızı öğütlerim. Aksi halde inanın bana çok aptalca olur.»

Binnie el frenini indirdi ve Barry'nin daha fazla bir şey söylemesine olanak bırakmadan Cortina hızla yola koyuldu. Avludan çıktığımızda hız göstergesi elliyi gösteriyor ve hızımız her an artıyordu. Ana caddeye çıkmamız için İspanyol Kalesinin kapısını açmamız gerekti. Binnie arabayı durdurdu, inip kapıyı açtım. Araç geçtikten sonra da kapattım. Geri döndüğümde Binnie torpido gözünü açmış içindeki silahları inceliyordu. Yüzünde bir gülümseme belirmişti.

«Ben olsaydım bunu yapmazdım, Binnie,» dedim. «Başımıza bela açmamamız

gerektiğini biliyorsun. Barry'nin az önce söylediklerini sen de duydun.»

Kısa bir an **Browning**'i elinde sıkıca tuttu ve birden tabancayı ceketinin göğüs cebine yerleştirdi.

«Haklısın,» dedi. «Bize yalnız Küçük Adam yardım edebilir. Hadi gidelim.»

«Nereye gidiyoruz?»

«Sperrin'de evi var. Mullaclogha dağlarına yakın yerde eski bir çiftlik evi. Plumbridge yolundaki Mount Hamilton'un öbür yanında olmamız gerek.»

«Oradan mı kaçmayı düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum. Mümkün olduğunca arka sokakları kullanmaya çalışacağım. Daha sonra ne yapacağımızı önüme çıkan koşullar belirleyecek.»

Bu kez oldukça makul bir hızla arabayı sürdü. Ben de koltuğumu hafifçe arkaya yatırıp gözlerimi kapadım ve derin bir uykuya daldım.

Z

Herhangi bir terslik olmadan geçen ilk bir saat boyunca uyumuşum. Ondan sonraki yarım saati de uyuyarak geçirdim. Binnie sol dirseğiyle beni uyandırmaya çalıştığı anda saat beş buçuk olmalıydı.

«Arkadaşlarımız bizi bekliyor, binbaşı. Önümüzdeki yola barikat kurulmuş.»

Binnie yavaşlarken ben de yerimde doğruldum. Yeniden yağmur başlamıştı. İki Land-Rover ve yolu kapatmak için konulan bir engel önümüzde duruyordu. Üstlerine plastik yağmurluk geçirmiş yarım düzine asker, o havada ve o saatte orada olmak zorunda kaldıklarından sıkıntılı bir ifadeyle bekliyorlardı. Kimliklerimizi ve seyahat iznimizi elime alarak başımı camdan uzattım.

«Amiriniz hangisi?»

Bize yakın olan Land-Rover'dan genç bir teğmen indi ve Cortina'ya doğru yaklaştı. Üstünde kurşun geçirmez bir ceket ve kamuflaj üniforması vardı ama şapkası yoktu. Tartışmaya hazırlandığını yüzündeki ifadeden anlamıştım. Dolayısıyla ondan önce davranmaya karar verdim.

«Güvenlikten Yüzbaşı Hamilton. Çok acelem var, hemen şu barikatı kaldırın.»

Bu çok işe yaramıştı. Evraka kısa bir göz attıktan sonra bizleri selamlayarak askerlere bağırdı. Kısa bir an sonra yolda barikat olduğunu belirten kırmızı ışıklar söndü.

«Tereyağından kıl çeker gibi hallettin,» dedi Binnie. «Nasıl davranman gerektiğini çok iyi biliyorsun, binbaşı.»

Bir zamanlar Polonya'da hapisten kaçıp yolculuğu sırasında İsviçre hududunda insanın tüylerini ürperten şeyler yaşayan yaşlı bir albayın yanında er olarak hizmet vermiştim. Gideceği yere üç mil kala karanlığın baskısını beklemek için bir köye sığınmış, yolda arabası bozulduğu için bir rastlantı sonucu orada olan dağdaki birliklerin komutanı tarafından tutuklanmıştı. 1934 yılında Alman subayları Sandhurst's geldiklerinde benim yanında çalıştığım albay da o sırada orada eğitmen olarak görev yapıyormuş. Aradan onca yıl geçmesine ve o anda içinde yaşanan koşullara karşın birliğin komutanı onu tanımış. Zaman ve değişiklik, yanlış zamanda doğru yerde olmak ya da tam tersi. Kader insanı ayağından yakalıyor. Binnie'yle bu konuda nasıl konuşabilirdim, duygularımı ona nasıl açıklayabilirdim? Hoş, açıklasam da bu neyi değiştirirdi? Aslında ben galiba zavallı Meyer'in içinde duyduğu o sıkıntılardan birini duyuyordum. Meyer aklıma gelince içimde bir burukluk hissettim.

Binnie kapalı olduğunu fark ettiğim bir benzin istasyonuna çekti arabayı. Göstergeye göre arabada yeterince benzin vardı oysa.

«Ne oluyor?» diye sordum.

«Telefon etmem gerek,» dedi Binnie kapıyı açarken. «Belli bir yerde onunla buluşacağımızı bir dosta söylemesini başka bir dosttan isteyeceğim.»

Hollywood filmlerindeki IRA elemanlarından birine benzemeye başlamıştı. Binanın yanındaki telefon kulübesine gidişini izledim. Binnie uzun boylu değildi. Saatin altı olduğunu farkedince radyoyu, açıp haberleri dinlemeye koyuldum. Haberlerde ilk duyduğum kendi adım, bunun hemen arkasından da Norah Murphy'nin ki oldu.

Binnie dönünce, «Tamam, her şey halloldu. Bizi bekliyorlar» dedi.

«Sus ve şunu dinle.»

Spiker haberi okumayı sürdürüyordu.

«*Polis James Aloysius Gallagher'in izini bulmaya çalışıyor.*»

Sonra da Binnie'nin eşkâlini vermeye başladı spiker.

Binnie hiç zaman yitirmeden arabayı çalıştırdı ve hemen yola koyulduk. Radyoyu kapatmadım. Son bir saat içinde polis Yüzbaşı Stacey ile Teğmen Grey'in cesetlerini bir çiftlikte bulmuş, albayın ortadan kaybolduğunu saptamış ve üçümüz biraraya getirildiğimizdeyse bir ipucu elde edilebileceğini ileri sürmüştü.

«Tanrı bizi korusun, binbaşı,» dedi Binnie haberler bitince. «İyimser bir tahminle İngiliz Ordusunun yarısını harekete geçirmişlerdir.»

«Sayıları yakında arttırırlar,» dedim. «Daha ne kadar yolumuz kaldı?»

«On ya da on beş milden fazla değil. Draperstown'dan transit geçtim. Yağmur ve sis olmasaydı sağ taraftaki dağları görebilecektin.»

«Başka köylerden de geçecek miyiz?»

«Mount Hamilton'dan geçeceğiz. Oraya geldiğimizde dağlara çıkan yolu izleyeceğiz.»

«Tamam,» dedim. «Her şey şimdilik yolunda. Eğer herhangi bir terslik olursa ayağını sakın gazdan çekme ve ateş etmelerine aldırmadan hızla yola devam et.»

«Ben çocuk değilim, binbaşı. Bunları ezbere biliyorum.»

Binnie içinde bulunduğu durumdan kesinlikle hoşlanıyordu ve aslında sorun da buydu. Bu onun için yemek yemek ve içmek gibiydi. Gerçek olduğuna İnandığı harika bir oyun oynuyor, her zaman her şeyi gerçek gibi algılıyordu. Direksiyonu sıkıca tutmuş, hafifçe kamburunu çıkarmıştı. Kasketiniyse gözlerine kadar indirip yağmurluğunun yakalarını kaldırarak kullanıyordu arabayı. Yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı. Evet, tüm bunlar onun için gerçekten de bir oyun gibiydi. Mount Hamilton'a giriyorduk.

«Al Capone seni görseydi Binnie, inan çok beğenirdi.»

«Hadi, binbaşı. Capone'u izleyen İrlandalı biri yok muydu?»

«Vardı. Dion O'Bannion,» dedim.

«Tanrı yardımcısı olsun. Böylesi bir adla başı her gün derde giriyor olmalı»

«Pazar günleri de başı iki kez belaya giriyor.»

Çiftlik kamyonetleriyle süt kamyonunun arkasında yavaşladık. Hepimiz de kontrol noktasından geçmek için sıra bekliyorduk. Dört ya da beş Land-Rover, en az yirmi paraşütçü askerleriyle birkaç tane İngiliz kraliyet polisi vardı. Kraliyet polisleri polis aracına dayanmış genç bir paraşütçü teğmeniyle sohbet ediyorlardı.

Süt kamyonu Land-Rover'ların arasındaki boşlukta ilerledi. Sıra bize geldiğinde ben daha önce de yapmış olduğum gibi davranıp kimliğimi ve seyahat iznimi camdan uzatarak genç teğmene seslendim.

«Lütfen bir dakika gelebilir misin, teğmen.»

Teğmen hemen yanımıza geldi. Yirmi yıl askerlik yaptığım için bu konularda oldukça deneyimliydim.

«Güvenlikten, Yüzbaşı Hamilton,» dedim. «Çok acelemiz var. Strabane'de bir terörist yakalamışlar, çok tehlikeli olabilir ve... »

Merakla yanına gelen bir polis yüzünden sözlerimi yarıda kestim. Polis memuru camdan başını içeri uzatıp bizlere baktı.

«Tanrı bizi seviyor, Binnie Gallagher!»

Yumruğumu yüzüne yaklaştırdığım an, Binnie motoru çalıştırdı. Tekerlekler taşı koyda kaygan bir ses çıkarırken araba öne fırladı. İki Land-Rover'in arasından geçtik. Binnie hızı arttırırken, «Başını öne eğ,» diye haykırdım.

Ön cam birden paramparça oldu. Yayılım ateşi başlamıştı. Cortina'nın denetimini bir an için yitirdi sonra yeniden yakaladı ve hızla yeniden yola koyulduk.

Z

Yağmur iyice artmıştı. Görüş alanı da gittikçe daralıyordu. Önümüzde uçsuz bucaksız bir yol vardı. Birden arkamızdan gelen polis arabasını farkettik, onu bir Land-Rover izliyordu. Sağnak yağmurun altında Binnie gaz pedalına olanca hızıyla basıyordu. Yağmur ve rüzgâr ön camdan içeri girdiğinden sesimi duyurabilmek için avazım çıktığı kadar bağırdım.

«Daha ne kadar yolumuz var?»

«Birkaç mil. Bizi ormana götürecek yol sağda. O bölgenin adı Tanbrea. Orada buluşacağız.»

Arkama baktığımda polis arabasının iyice yaklaştığını gördüm.

«Yaklaşıyorlar,» diye bağırdım.

«O zaman onları biraz korkut.»

Polis ya da ordu sözkonusu olduğunda ben onların gözünde kaçak bir IRA teröristinden başka bir şey değildim. Bu yüzden gerektiğinde beynime bir kurşun sıkmaktan kaçınmayacaklardı. Albay burada olsaydı acaba nasıl davranırdı, diye düşündüm. Büyük bir olasılıkla polisi öldürür sonra da bunu kendini korumak için yaptığını söylerdi.

Yaklaşan arabalara ateş etmek için **Browning**'imi hazırladım. Ve tetiği çektim. Yan camdan bize ateş eden polis memurunun niyetinin ciddi olduğu anlaşılıyordu. Kurşunlardan biri kırık camdan içeri girip Binnie'yle benim aramdan geçti, diğeryse arabanın tavanına isabet etti.

Araba sağa sola yalpalamaya başlamıştı. Binnie küfrederek hızı kesti. Dönemeçten saptık. Binnie'nin kusursuz şoförlüğü bizi kurtarmıştı. Dönemeci dönüp ana yola çıktığımızda polis arabasının takla atıp devrildiğini gördük.

Binnie kahkahayla gülmeye başladı. «Elde var bir.»

«İki tane de yolda,» dedim, köşeden dönen iki Land-Rover'ı görünce.

Sol kaldırımdaki levhalar hızdan okunmuyordu. Binnie aniden fren yaparak vitesi küçülttü ve dar bir yola saptı.

Burası diğer yola oranla çok daha sessizdi. Tabelalarda otuz milden fazla hızın yasak olduğu yazılıydı.

«Ne kadar kaldı?» diye sordum.

«Tanbrea'ya mı? Beş mil ama İngiliz Ordusu kuyumuzu kazmaya çalışırken ve Küçük

Adam bizi beklerken orada duramayacağız.»

Başımı camdan dışarı çıkarıp yağmurun altında uzanan yola baktım. Land-Rover'lardan önce birini sonra da diğerini gördüm. Birkaç yüz metre gerimizdeydiler.

«Bunun dışında dağa giden başka bir yol yok mu?» dedim.

Başını hayır anlamında salladı.

«Yalnızca bu var.»

«O zaman asla başaramayacağız. Sana bir şey söylemek zorundayım. Marconi, radyo adında hiç de hoş olmayan bir aygıt keşfetti. Dağın diğer yanına vardığımızda ülkenin tüm askerleri ve polisleri bizleri bekliyor olacak.» Başımı iki yana salladım. «Bundan daha iyi bir şeyler yapmak zorundayız. Yakalanmamalıyız.»

«Ne gibi?»

Kısa bir an düşündükten sonra çözüm yolunu buldum.

«Ölmemiz gerekecek, Binnie. Ya kötü bir şekilde öleceğiz ya da Tanbrea'nın diğer yanında öleceğiz. Ama sonuçta öleceğiz.»

Tanbrea dağın eteğinde birkaç küçük caddesi, bir barı, küçük bir kilisesi ve gri taş evleri olan bir kasabaydı. Kasabada yaşayan tek canlı ana caddenin ortasında oturan bir köpekti.

Biz hızla yaklaşırken yerinden fırlayıp kaçmıştı. Yol virajla dağa doğru uzanıyordu.

Kasabadan çıktıktan yarım mil kadar sonra Binnie ani bir hareketle arabayı kenara çekip durdurdu. Sol tarafta tahta bir parmaklık duruyordu. Arabadan inip baktım. Aşağıdaki nehir yatağının hemen yanbaşımda çam ağaçları vardı.

«Tamam,» dedim. «Hadi gidelim.»

Arabayla gitmeyi amaçlamıştım ama Binnie beni şaşırttı. Arabadan inmeden hızla tahta parmaklığa doğru sürdü. Bir an için dehşet içinde çok geç kaldığımı düşündüm ama araba parmaklığa çarpıp yamaçtan aşağı yuvarlanırken Binnie'nin kendini yere attığını gördüm.

Kendini toparlayıp ayağa kalkarken aşağılardan bir yerlerden metal parçalanmasına benzer sesler duyduk. Önce büyük bir duman ortalığı kapladı sonra da sanki biri elli kiloluk bir dinamit patlatmışçasına bir patlama sesi duyuldu. Şarapnel gibi metal parçaları havaya dağılıyordu. Cortina'dan geriye ne kaldığına bakmak için başımı öne uzattığımda arabanın alevler içinde olduğunu gördüm.

Yakınlardan bir yerden yamacı tırmanan Land-Rover'ların sesi geliyordu. Geri döndüğümde Binnie yolun diğer yanındaki parmaklığa doğru koşuyordu. Hızla koşup ona yetiştim ve birlikte atlayarak çalıkların arasına girdik.

Yamacın yarısına geldiğimizde Land-Rover'lar aşağıdaki yolda arka arkaya durmuşlardı. Paraşütçü askerleri araçlarından fırlayarak yolun kenarına koştular. Mount

Hamilton'daki kontrol noktasında duran genç teğmen en önde duruyordu. Ne yapacaklarını görmek için beklemedik. Bizi kasabaya götüreceğimizi izlemeye koyulduk. Kilisenin arkasındaki ağaçların yanına ulaştığımızda Land-Rover'lardan biri hızla yola yaklaşıyordu. Binnie'yi kolundan yakalayıp mezarlığın arkasına saklandık. Land-Rover'ın evlerin arasında gözden kaybolmasını bekledik.

«Hadi,» dedi Binnie. «Beni izle, binbaşı ve söylediklerimin dışında bir şey yapmaya kalkma.»

Mezar taşlarının üstünden atlayarak dikkatle ilerledik. Kilisenin yan kapısına ulaştığımızda paraşütçü birliklerinin yaklaşmakta olduklarını gördük. Büyük bir mezar taşının arkasına gizlendik ve sağnak yağmurun altında bekledik.

«Bir mezarlıktan daha iyi ve emin bir yer yoktur,» dedi Binnie. «Dayının Stradballa'daki mezarını gördün mü, binbaşı?»

«Çocukluğumdan beri oraya gitmedim. Hatırladığım kadarıyla mezar taşının üstünde yalnızca bir haç vardı.»

«Artık değil,» dedi başını iki yana sallayarak. «Yaklaşık on yıl önce beyaz mermer bir taş dikildi. Mermerin üstünde İrlanda Cumhuriyeti Ordusu Askeri, Michael Fitzgerald. İrlanda için öldü, diye yazıyor. Bu bana da çok uyuyor.»

«Bu denli ihtiraslı olmana gerek yok.»

Boş gözlerle bana baktı. Askerler gitmişlerdi. Ayağa kalkmasına yardım ettim.

«Hadi, buradan çıkalım artık. İliklerime kadar ıslandım.»

Bir dakika sonra verandaya sığınmıştık. Binnie ağır meşe kapıyı açtı, parmağını dudaklarına götürerek ses çıkarmamamı işaret etti ve içeri girdi.

İçerisi oldukça sessizdi. Mum alevleri göz kırpyordu. İçerinin soğuk havasına tütsü kokuları karışmaktaydı. Mihrabın hemen üstündeki Meryem Ana'nın yüzü mum ışığının altında hafifçe gülümsüyor gibiydi.

Yarım düzine kadar insan günah çıkarmak için sıra bekliyordu. Başına eşarp bağlamış yaşlı bir kadın başını çevirip boş gözlerle bize baktı. Diğerleri de dönüp baktıkça Binnie parmağını dudaklarına götürüyor onlara sessiz kalmalarını işaret ediyordu. En uçtaki büyük kapının arkasından emreden bir ses duyuldu. Daha sonra da yaklaşmakta olan ayak sesleri. Binnie beni kolundan yakalayıp en yakındaki günah çıkarma odasına sürükledi. Perdeleri kapalı odanın içinde sıkışıp kalmıştık.

Perdenin dışında bir hareket oldu ve bir ses konuştu.

«Oğlum?»

«Peder çok büyük bir günah işledim,» dedi Binnie. «Ama inanın bana cehennem ateşi ve lanetlenme az sonra buraya gelecek olan o lanet olasıca heriflerin ellerine düşmekten çok daha iyidir.»

Kısa bir sessizlikten sonra kilisenin ana kapısı açıldı ve ayak sesleri duyuldu. Çizmelerin sesi taşların üstünde yankılanmaya başlamıştı. Binnie'nin **Browning**'ini hazır ettiğinin farkındaydım. Perdeyi hafifçe aralayıp baktım.

Yoldaki barikatın yanbaşıında duran genç paraşütçü askeri elinde tabancasıyla orada durmaktaydı. Ardından siyah giysileri içinde bir rahip yanına yaklaştı.

«Size yardım edebilir miyim, teğmen?» dedi yumuşak bir sesle.

Genç teğmen ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ama rahip buna gülerek karşılık verdi.

«Sizin de gördüğünüz gibi burada yalnızca sabah ayini için bir an önce günah çıkarmak isteyen şu birkaç kişiden başka hiç kimse yok.»

«Özür dilerim, peder.»

Tabancasını kılıfına koydu, arkasını dönüp uzaklaştı. Rahip arkasından baktı. Teğmen çıkıp gittikten sonra dönmeden sakın bir sesle konuştu.

«Artık çıkabilirsin, Binnie.»

Binnie perdeyi hızla yana çekip dışarı fırladı.

«Michael?» dedi. «Sen misin?»

Rahip başını çevirdi. Sonunda Küçük Adam'la yüz yüze gelmiştim.

t

.on bir.

Rahiplerin soyunma odasının dışındaki küçük ve soğuk bir odada bekledim. İçerden fısıltılar geliyordu ama ne konuştukları anlaşılmıyordu. Aslında bu o kadar da önemli değildi. Artık ilgimi yitirmiştim. Oldukça kısa zamanda o kadar çok şey olmuştu ki, doğrusu artık hiçbir şeyle ilgilenmiyordum. Kutsal bir yerde bulunduğuma aldırmadan bir sigara çıkarıp yaktım ve köşedeki sandalyeye çökercesine oturdum. Bir süre sonra kapı açıldı ve Cork içeri girdi. Binnie onun hemen arkasındaki masanın kenarına ilişmişti. Michael Cork'un altmış yaşlarında olduğunu biliyordum ama gözlüğünü çıkarıp mendiliyle silerken onun çok daha yaşlı gösterdiğini farkettilim.

«Size teşekkür etmek istiyorum, Binbaşı Vaughan,» dedi. «Size çok şey borçluyuz.»

«Demek Binnie her şeyi anlattı?»

«Norah ve Frank Barry'le ilgili.»

Gözlüklerini taktı. «Ah, evet artık onun beni devreye soktuğunu söyleyebilirsiniz.»

«Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?»

Dışardan kapının önünde duran araç sesleri geldi. Biri yüksek sesle bir şeyler söylüyordu.

Kibarca gülümsedi.

«Dışardan gelen seslere bakılırsa şu anda fazla bir şey yapacak durumda olmadığımız anlaşılıyor, binbaşı. Buradan ayrılmayın.»

Duvarda asılı şapkasını alarak kararlı adımlarla kiliseye geri döndü. Ön kapının zili çaldı. Bir sessizlik oldu.

«Bunu sıklıkla yapar mı?» dedim. «Yani sıklıkla rahip olur mu, demek istiyorum.»

«Gerektiğinde evet,» dedi Binnie. «Bunun nasıl olduğunu bilirsin. Rahibelerle rahiplere herkes güvenir. Ordu da kiliseyle olan ilişkilerinde son derece dikkatlidir.»

«Peki buranın kendi rahibine ne oldu?»

«Burada yerleşik bir rahip yoktu zaten. Haftada bir kez Strabane'den genç bir Cizvit gelir.»

«O zaman Cork'un gösterisi yasal değil?»

Boğuk bir sesle güldü.

«Kilise hiçbir zaman IRA'yla tam olarak dost olmadı, binbaşı. Eğer bunu öğrenselerdi bedeli çok ağır olurdu.»

«Sence nasıl davranacak? Norah konusunda demek istiyorum.»

«Söylemedi.»

Bu konuşmadan sonra Binnie derin bir sessizliğe büründü. Ben de sandalyeme geri döndüm. Karşımdaki duvara boş gözlerle bakmaya başladım. Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım.

Bir süre sonra kilisenin ön kapısı yeniden açılıp kapandı. Mihrabın yanındaki mumların alevi içeri dolan soğuk hava ve rüzgârla titreşiyordu. İkimiz de duvara dayandık, Binnie bir kez daha **Browning**'ini eline aldı. Ne ki, gelen Cork'du. Yanında da kısa boylu, başına bez bir şapka geçirmiş, ayağında çamurlu çizmeleri olan yaşlı bir adam vardı.

«Başka birlikler de geldi.» Cork şapkasını duvara astı. «Ve daha birçoğunun geleceğinden de eminim. Paraşütçü birlikleri çoğunlukta. Şu genç teğmenle konuştum. Adı Gifford'muş. Hoş bir insan.»

Dalgın bir tavırla kaşlarını hafifçe çattı. «Tanrı aşkına, neler oluyor?» dedi Binnie.

«Sizlerin dereye yuvarlanan arabanın içinde olduğunuzu sanıyorlar. Ama araştırmalarını da sürdürüyorlar. Ben burayı halledinceye kadar sizin çiftliğe gitmenizde büyük yarar var. Sean sizi oraya götürecektir.»

Bana döndü.

«Kilisenin arkasındaki vadiden yalnızca yarım mil kadar gideceksiniz, binbaşı. Orada güvencede olacaksınız ve gizlenebileceğiniz bir yer var, sizi asla bulamazlar.»

«Peki ya Norah?» diye sordu Binnie telaşla. «O ne olacak?»

«Her şeyin zamanı var, Binnie,» diyerek Cork delikanlının sırtını sıvazladı. «Hadi şimdi gidin.»

Şapkasını askıdan alıp dışarı çıktı. Kapı açılınca titreşen mumların bu kez birçoğu söndü. Bunun bir uğursuzluk işareti olmamasını diledim içimden.

Yaşlı adam, Sean, bizi mezarlığa çıkardı ve sonra da kilisenin arkasındaki ağaçların arasından hızlı adımlarla ilerledi. Yaşına göre çok seri davranıyordu. Ama yağmur ve sis yüzünden önümüzü rahatlıkla göremiyorduk. Aslında bu hava bizler gibi kaçmakta olan kişiler için biçilmiş kaftandı. Yolda hiç kimseye rastlamadık ve yaklaşık on beş dakika içinde küçük bir vadideki çiftlik karşımıza çıktı.

Ev hiç de iyi durumda değildi ve badanaya gereksinimi vardı. Panjurların hemen hemen hepsi kırılmıştı. Avlu, bu korkunç yağmurdan sonra gerçek bir bataklığa dönüşmüştü. Çevrede kimse yoktu. Sean iki katlı büyük ahır geçip çift kanatlı kapının birini hafifçe araladı ve bizi içeri aldı. Burası oldukça havasız bir yerdi. Bir kenarda bozuk bir traktör durmaktaydı. Tavandaysa birkaç tane delik görünüyordu.

İçerde merdivenle çıkılan bir samanlık da vardı. Önce yaşlı adamın merdivenden çıkacağını sandım ama o ahırın diğer ucuna doğru gitti ve tahta duvara yaslandı. Sonra da yerinden doğruldu.

«Beni izle, binbaşı,» dedi Binnie. «Biz buraya Kalküta'nın Siyah Deliği deriz.»

Merdiveni çıkmaya başladı, orta yerde duraksayıp, elini uzattı ve halkaya parmağını sokarak çekti. Üç metrekare genişliğinde bir kapı açıldı. Sürünerek içeri girdi, onu izledim.

Binnie kapıyı kapatırken yaşlı adam merdiveni çatı arasına yerleştiriyordu. Burası güçlükle ayakta durabileceğimiz küçük ve dar bir odaydı.

«Beni izle ve bak,» dedi Binnie.

Bir gizli kapının önündeki merdiveni görebiliyordum. Binnie gizli kapıdan içeri girinceye dek bekledim sonra onu izledim. Burası alabildiğine karanlıktı.

Binnie alçak sesle konuştu.

«Hadi, binbaşı, geldik sayılır.»

Kısa bir an sonra ayağım yeniden sert toprağa basmıştı. Kibriti yakınca Binnie'nin duvarda asılı duran gaz lambasına uzandığını gördüm.

«Burada her türlü konfor var,» dedi Binnie.

Aslında haklıydı. Odanın içinde tahta bir masa, sandalyeler, iki somya ile birkaç tane battaniyenin yanısıra yarım düzine insana bir haftadan fazla yetecek konserve yiyecekler vardı.

«Tam olarak neredeyiz?» dedim.

«Ahırın altında. Burası yirmili yıllardan bu yana bizim adamlarımız tarafından kullanılmaktadır ve hiç kimse burayı keşfedemedi.»

Odamın bir ucu iase subayının deposuna benziyordu. Burada en azından iki düzine İngiliz Ordu malı otomatik silah, birkaç tane eski **Lee Enfields** ile **Sterling**'ler, altı ya da yedi kutu cephanelik vardı ve tümünün üstünde de Savaş Bölümü damgası bulunuyordu. Kamuflej üniformaları, paraşütçü eşyaları ve kurşun geçirmez ceketler de vardı.

«Bunca eşyanın burada ne işi var?» dedim. «Yoksa büyük güne mi hazırlık yapılıyor?»

«Birçoğunu çeşitli biçimlerde ele geçirdiğimiz mallar oluşturuyor. Birkaç ay önce bir gösteri yürüyüşü yaptığımızda da çocukların bazıları bu üniformaları giymişlerdi.»

Islak yağmurluğunu özenle sandalyenin üstüne koydu ve yataklardan birine geçip uzandı.

«Yorgunluktan perişan bir haldeyim, binbaşı. Hiç uyanmamacasına bir hafta uyuyabilirim.»

Düzenli soluklarından hemen uykuya daldığını anladım. Aslında bu koşullarda yapılacak en akıllıca şey uyumaktı. Ben de diğer yatağa geçtim. Öyle yorgundum ki yatak bana dünyanın en rahat yeri gibi gelmişti. Gözlerimi kapadım.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum, belki de hafif bir ses duyup uyanmıştım ama

gözlerimi açtığımda Cork, karşımda, masanın başına geçmiş kitap okuyordu.

Yerimde doğrulurken Cork gözlüklerini çıkarıp bana baktı.

«Ah, demek uyandınız.»

Saatim durmuştu. «Saat kaç?»

«On. Üç saat uyumuşsunuz.»

«Binnie hâlâ uyuyor mu?»

Başını çevirip diğer yatağa baktı.

«Evet. İnsanın uyuma olanağı varken uyuması çok iyi. Bizim işimizde insanın her imkânı değerlendirmesi gerekir ama sizin gibi bir askere bunu söylemenin gereği yok.»

Masaya onun yanına geçip sigara uzattım. Ama o cebinden pipoyla tütün kesesini çıkardı.

«Bunu tercih ediyorum. Ama yine de teşekkür ederim, binbaşı.»

Okuduğu kitap Aziz Augustine'in Tanrı'nın Kenti adlı yapıtıydı.

«Ağır kitap,» dedim.

Gülümsedi.

«Küçük bir çocukken babam beni Maynooth'a din eğitimi görmem için yollamıştı. Bir ya da iki yıl sonra bunun bir hata olduğunu farkedip okulu bıraktım ama insan paçasını eski alışkanlıklarından kolay kolay kurtaramıyor.»

«Bu hapse girdikten önce miydi sonra mı?»

«Ah, sonra, ailem sakinleşirim umuduyla, beni oraya yollamıştı. Onlar tipik orta sınıf insanıydı, binbaşı. IRA'yı Mafya'yla aynı görüyorlardı.»

«Hiçbiri de işe yaramadı öyle mi?»

«Yaramadı doğru.» Puposunu içmeye başladı. «Crumlin Sokağında birkaç yıl geçirmek bana yeterli gelmişti. Ve o zamandan beri de Tanrı'ya şükürler olsun öyle yerlerden her zaman uzak kalmayı başarmışımdır.»

«Ne demek istediğinizi anlıyorum.»

Başını evet anlamında salladı.

«Hatırladığım kadarıyla Çinliler Kore'de sizi tutuklamışlardı, öyle değil mi?»

Kısa bir sessizlik oldu. Puposunu içerek bir süre öylece durdu.

«Ne yapacaksınız?» dedim.

«Norah konusunda mı?» İçini çekti. «Stramore'a gidip Frank'ın kafasının içinde ne olduğunu anlamam gerektiğini düşünüyorum.»

«Her şey bu denli basit mi?»

«Tabii biraz da şansım varsa ve de Tanrı yardım ederse.»

«Frank çok kötü biri. Bence söylediklerinde ciddi. Altın ve gümüş külçelerin nerede olduğunu söylemezseniz Norah'ı öldüreceğinden eminim.»

«Ah, evet, ben de bundan eminim, Binbaşı Vaughan. Hem de kesinlikle eminim. Frank Barry hakkında bana söyleyecek fazla bir şeyiniz olmadığını biliyorum. Uzun zaman birlikte çalıştık.»

«Neden ayrıldınız?»

«Zaman değişirken insanlar da değişiyor ya da büyük bir kısmı değişiyor.»

İçini çekti, başını hafifçe kaşdı.

«Sizlerin eski kafalı bir devrimci diyebileceğiniz biriyim sanıyorum. Zorunlu kalırsam elbette güç kullanırım ama genellikle masa başına geçip konuşmayı yeğlerim.»

«Ya Barry?»

«O çok daha farklı. Frank şiddetin saflığından yana. Onun için ne olursa olsun yalnızca kazanmak önemli.»

Bir sessizlik daha oldu.

«Bilmek istediği şeyi ona söyleyecek misiniz?» dedim.

«Söylememeyi yeğlerim.»

Gülümsemesinde doğal bir çekicilik vardı. Birden onun ne denli hoş biri olduğunu farkettim.

«Barry gibi bir adamla nasıl oldu da birlikte çalıştınız ya da ona benzeyen diğerleriyle? Adam öldürerek sorunları çözeceklerine inanan insanlarla nasıl çalışabildiniz? Onlar kimsenin gözünün yaşına bakmadan önlerine çıkan herkesi; ister kadın, ister çocuk olsun herkesi rahatlıkla öldürebilecek türden insanlar.»

Bir kez daha iç geçirerek başını kaşdı. Bu onun tipik davranışlarından biri olmalıydı.

«Devrimciler, binbaşı, diğer insanlar gibi iyi ve kötüdürler. Savaştan bu yana her benzeri koşulda aynı durumda kaldığınızdan eminim. Bomba atmaktan, ortalığı mahvetmekten hoşlanan anarşistlerimiz var. Bu tür davranışlarını yasal bir bahane olarak ortaya atmaktan hoşlanan başkaları da.»

«Barry gibi mi?»

«Olabilir. Ayrıca hayatlarını özgürlük fikrine adanmış yürekli ve dürüst insanlarımız da var ve bunların sayıları da bir hayli fazla, binbaşı.»

Michael Cork'un bu görüşlerine verebilecek somut bir karşılığım yoktu.

«Bence her şey insanın görüş açısına bağlı,» demekle yetindim.

Gülümsedi.

«Dayınız Michael Fitzgerald'ı tanıyordum. İşte o az önce söylediğim türden biriydi.»

«Ama savaşmaya ne zaman son vereceğini bilemezdi.»

«Sizde ona benzeyen birçok şey var.»

Piposunu yeniden yaktı sonra da gözlüklerinin üstünden soru sorarcasına bana baktı.

«Siz de tabanca kullanmasını çok seviyorsunuz, binbaşı. Kartları nasıl oynardınız, bunu çok merak ediyorum.»

Tehlikeli konulara yaklaşıyorduk ama hiç beklemediğimiz bir ses beni bundan kurtarmıştı. Başımızın üstünden bir yerlerden gelen üç patlama sesi duyduk. Binnie uyandı. Cork yerinden fırlayarak köşedeki merdiveni tırmandı.

Binnie ayağa kalkıp hızla elini saçlarının arasından geçirdi.

«Ne oluyor?»

«Emin değilim,» dedim.

Cork geri geldi. Masaya yaklaştı.

«Tamam,» dedi. «Gitme zamanı geldi.»

Binnie ona boş gözlerle baktı.

«Neler oluyor?»

«Stramore'a geri dönüyorsun, Binnie,» dedi Cork sabırla. «Ben de seninle geliyorum.»

Binnie bana döndü.

«Onda mı bir gariplik var yoksa bende mi? İngiliz Ordusu tepeleri bizim adımıza korumuyor mu?»

«Evet, doğru,» dedi Cork. «Ve sokaklarda da paraşütçü birlikleri var, bir ya da iki tane fazla olması kimin dikkatini çeker ki?»

Odanın diğer ucuna gitti, kamuflaj üniformalarından birini alarak masanın üstüne fırlattı sonra da kutulardan birini karıştırdı. Geri döndüğünde elinde birkaç tane binbaşı nişanı vardı.

«Şunları göğsünüze takın da eski rütbenize kavuşun, binbaşı. Sen de onbaşı olacaksın, Binnie. Hiçbir şekilde İngiliz subayına benzemiyorsun.»

Binnie umursamazlıkla omzunu silkti.

«Pekâlâ, plan ne bakalım?» dedim Cork'a.

«Oldukça basit. Siz ve Binnie üniformalarınızı giyip kasabaya ineceksiniz. Ağaçlık yerden gitmeye çalışın. Eğer birileri sizi görececek olursa diğerleri gibi sizlerin de bölgeyi

araştırdığınızı düşünecektir. Ben sizi kasabanın diğer tarafındaki yol kenarında arabada bekleyeceğim. Arabam eski bir Morris olduğu için mutlaka dikkatinizi çekecektir. Ne yazık ki, fazla sürat yapamıyor ama benim işime yarıyor. Hiç kimse saatte kırk mil hız yapabilen bir arabanın peşine düşmeyi aklına getirmez.»

«Siz yine rahip mi olacaksınız?»

«Ah evet, bu da planın bir bölümü. Yolun sonuna ulaştığımızda bizi durduracak olurlarsa onlara Plumbridge'ye dek bana eşlik ettiğinizi söyleyeceğim. Başımıza bela gelmeden oraya ulaşırsak yönümüzü değiştireceğiz. O andan itibaren de Dungiven'e kadar bana eşlik ediyor olacaksınız. Daha sonra da Coleraine'de. Kısa bir zaman sonra da Stramore'da olacağız. Ordunun rütbelere büyük saygısı vardır, binbaşı. Şansımız yaver giderse kimse bizi öyle uzun boylu durduramayacaktır.»

Her şeyi son derece doğal bir yalınlıkla açıklamıştı.

«Tanrı yardımcım olsun,» dedim. «Ama bu üzerinde çalışılması gereken bir tasarı niteliğinde.»

Saatine bir göz attı. «Güzel, sizi yarım saat içinde alacağım.»

Merdiveni çıkararak gözden kayboldu. Binnie gözlerini şaşkınlıkla açarak bana aktı.

«Bu adam çıldırmış, binbaşı.»

«Evet çıldırmış olabilir,» dedim. «Ama bu karmaşadan başka türlü kurtulabileceğimize ilişkin herhangi bir fikrin yoksa hemen şu üniformayı üstüne geçersen iyi edersin. Fazla zamanımız yok.»

Beş dakika içinde kamuflaj üniformamı üstüme geçirmiş ve kurşun geçirmez ceketimi giymiştim. Binbaşı rütbelerini de göğsüme iliştirmiştım. Binnie de işini tamamlamak üzereydi. Giyindiğinde yanına yaklaşarak onu baştan aşağı kontrol edip başındaki kırmızı beresini düzelttim.

«Aman Tanrım, binbaşı tıpkı onlara benzedin.»

Duvarda küçük ve kırık bir ayna vardı ve Binnie aynaya bakmaya çalıştı.

«Babam beni böyle görebilseydi mezarında fır dönerdi.»

Binnie tabancasını kurşun geçirmez ceketinin içine yerleştirdi ve her ikimiz de Cork'un deposundan birer **Sterling** aldık. Binnie'nin arkasından ahırın gizli kapısından dışarı çıkarken basamakların başında yaşlı Sean'ın bizleri beklediğini gördüm. Bizi görünce şaşırmadı. Aşağı iner inmez merdiveni alıp yine eski yerine koydu. Kilisede onunla ilk karşılaştığımızdan bu yana ağzını açıp bir şey söylemediğini farkettim. Binnie uygun adımlarla önümde gidiyordu. Bu kez geldiğimiz yolun tam karşısından gidiyorduk.

Vadinin bu bölümü oldukça sessizdi. Yağmurun ve arasıra aşağıdaki yoldan geçen arabaların sesinden başka bir ses duyulmuyordu. Bir ara bir ya da iki kırmızı bereliyi gördüm ama onlar vadinin diğer tarafındaki ağaçlıkların arasındaydılar, bizim tarafımızda hiç kimse yoktu. Ağaçların arasında ilerleyerek kasabayı geçtik. Ancak kasabanın son evlerini de geçtikten sonra yola doğru yürüdük. Çalılarının arasına gizlenerek beklemeye koyulduk. Kasabaya doğru hızla giden bir Land-Rover önümüzden geçti. Yaklaşık on dakika sonra da eski Morris arabayı gördük. Ayağa kalkarak ona el salladık. Binnie arka koltuğa ben de Cork'un yanına geçip oturdum.

«Şu ana dek her şey yolunda gitti sayılır,» dedim.

«Ben de aynı şeyi kendi kendime söylüyordum,» dedi Cork dikiz aynasından gülümseyerek Binnie'ye bakarken. «Binnie, bu giysiler sana çok yakışmış. Keşke Stradballa'dakiler seni böyle görebilselerdi.»

«Hadi saçmalama,» dedi Binnie.

«Hadi, Binnie,» dedim. «Amaç için her fedakârlığa boyun eğeceğini sanıyordum.»

Bu söylediklerime Cork kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar çok gülüyordu ki, az kalsın yandaki hendeğe yuvarlanacaktık. Neyse ki direksiyona zamanında hakim oldu ve Morris saatte yirmi beş mil hız yaparak yoluna devam etti.

İlk birkaç mil olaysız geçmişti. Birkaç askeri araç yanımızdan geçti ama Plumbridge'nin varoşlarına ulaşıncaya dek herhangi bir barikatla karşılaşmamıştık. Orada her zamanki gibi bir dizi araba sırada bekleyordu. Cork sıranın sonuna geçti.

«Ordu hikâyesini sürdüreceğiz değil mi? Öyleyse sıradan çık ve doğruca kuyruğun başına geç,» dedim.

Karşı çıkmadan arabayı sıradan çıkardı ve söylediklerimi yerine getirdi. Genç bir çavuş yanımıza yaklaşırken başımı camdan dışarı uzattım. Omzumdaki binbaşı rütbelerine bir göz attıktan sonra hemen hazırola geçti.

«Tanrı aşkına şu yolu açiver de geçelim, çavuş,» dedim. «Yarım saat içinde Stramore'da olmamız gerekiyor.»

Her şey tereyağından kıl çeker gibi kolay olmuştu. Barikatı kenara çektiler.

«Şimdi cüret sözcüğünün ne anlama geldiğini daha iyi biliyorum,» dedi Cork.

Kırlık bölgeden geçiyorduk. Binnie keyifle gülmeye başladı.

«İşe yaradı. Gerçekten de işe yaradı.»

Sanıyorum tam o sırada arka lastik patladı. Yavaş gittiğimiz için herhangi bir tehlike sözkonusu değildi. Morris biraz sağa sola yalpaladı, ama Cork direksiyona hakim olarak arabayı çalılarının arasına doğru sürdü.

«Hapishanede buna benzer şeylere Kodes Şansı, derlerdi,» dedi Cork motoru kapatırken.

«Aldırma,» diye karşılık verdim.

«Hadi lastiği değiştirip bir an önce buradan gidelim. Fazla vakit harcamadan yola koyulursak sanki çok daha iyi olacakmış gibi bir duygu var içimde.»

Ben bagajdan yedek lastiği çıkarırken Binnie de krikoyu alıyordu. Patlak lastiği çıkarırken Plumbridge yönüne doğru giden bir Land-Rover yanımızdan geçti. Sis altında gözden kaybolduysa da hemen geri geri gelerek yanbaşıımızda durdu. Şoför arabadan inerek yanımıza yaklaştı. On sekiz yaşından fazla değildi. Kraliyet Ulaşım Birliğinden bir onbaşı. Bizleri selamladı.

«Bir yardımım dokunabilir mi, efendim?»

Bir binbaşının bu tür pis işlerle uğraşması karşısında aldığı tavır son derece doğaldı. Ondan kurtulmakla ilk hatayı yapmıştım.

«Oh, hayır. Her şey yolunda, onbaşı. Gidebilirsin.»

Bakışlarında bir an şaşkınlık belirtisi oluştu. Duraksadı sonra da aksi bir tavırla konuşan Binnie'ye baktı.

«Ne söylediğini duydun, değil mi? Hadi çek arabayı buradan.»

Stres içinde birinin böylesi bir tepki göstermesi doğal sayılabılırdi ama Binnie'nin İrlanda aksanı kesinlikle üstündekilerle uymuyordu.

Onbaşı duraksadı, konuşmak ister gibi bir hali vardı. Ardından çekip gitmesinin iyi olacağını düşünerek bizleri yeniden selamladı ve aracına geri döndü. Arabaya bindiğini sanmıştık ama o elinde **Sterling**'iyle geri dönüp yanımıza geldi.

«Eğer sizce bir sakıncası yoksa, efendim kimliklerinizi görmek istiyorum,» dedi kesin bir tavırla.

«Dinle,» dedim.

Binnie yerinde yavaşça doğrularak onbaşının yanına gelip, «Ellerini arabanın üstüne koy,» dedi.

Cork şaşkın bir gülümsemeyle ona doğru yaklaştı.

«Yapma, oğlum,» dedi. «Kendine hakim ol. Çok büyük bir hata yapıyorsun.»

«Geri çekilin,» dedi onbaşı. «Sizleri uyarıyorum.»

Ne var ki, bu kısa duraksama Cork'a aradığı fırsatı vermişti bile. Öne doğru atılarak **Sterling**'i yakaladı. Bu, belki de tanık olduğum en kısa dövüşmeydi. Onlara yaklaşıırken bir el ateş edildi. Cork haykırarak sendeledi ve sırtüstü yere düştü.

Land-Rover'ın yanında kendinden geçmiş bir halde yatan onbaşının yanına yaklaştım. Binnie onbaşının başına tabancasıyla vurdu.

Sonra da hiç zaman yitirmeden ağzından kan akan ve çok acı içinde olduğu belli olan Cork'un yanına diz çöktü. Cork henüz kendinden geçmemişti. Üstündeki papaz

cübbesinin önünü açtım baktım. Gördüklerim yeterliydi.

«Kötü mü?» diye sordu Binnie.

«İyi değil. Kurşunu ciğerlerinden yediğini söyleyebilirim. Hemen bir doktor bulmamız gerek. En yakın hastane nerede? Stramore'da mı?»

«Paçayı kurtarırsa hayat boyu hapiste mi kalır?»

«Daha iyi bir fikrin var mı?»

«Onu İrlanda Cumhuriyeti'ne geri götürebiliriz.»

«Bu saçmalık olur. Hem basarsak bile orası çok uzakta. Fazla zamanımız da yok. Onun bir an önce tedaviye gereksinimi var.»

«On iki mil,» dedi parmaklarını ceketime geçirerek.

«Hepsi bu kadar. Clay'in güneyinden İrlanda Cumhuriyeti'ne giden bir çiftlik olduğunu biliyorum. Diğer tarafta üç mil ötede rahibeler tarafından yönetilen bir hastane var. Onunla hemen ilgilenirler.»

O an kesin olan bir şey vardı ki, o da her an için yoldan bir aracın geçebileceğiydi. Bu yüzden de ne yapacaksak bunu bir an önce gerçekleştirmemiz gerekiyordu.

«Peki, onu Land-Rover'a bindirelim,» dedim.

Onu kucaklayarak Land-Rover'ın arka koltuğuna yatırdık.

Ben tekrar dışarı çıktım, onbaşının yanına yaklaşım ellerini kuşağıyla arkasına bağladım.

İşimi bitirdiğimde Binnie yanıma gelmişti.

«Onu ne yapacağız?»

«Yanımıza almak zorundayız. Burada bırakamayız. Her an birileri gelip bulabilir.»

Binnie birden öfkelenerek baygın onbaşmayı tekmeledi.

«Kaçarsa onu öldürürüm.»

«Hadi Binnie, saçmalamayı bırak da ayaklarından tut şunun,» dedim. «Değerli Küçük Adam'ının yaşamasını istiyorsan onu bir an önce gideceğimiz yere götürmeliyiz.»

Onbaşmayı önle arka koltuk arasındaki boşluğa yatırdık. Ben arka koltuğa Cork'un yanına geçtim, direksiyonu Binnie'ye bıraktım. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordum ama Binnie'nin arabayı bir şimşek hızıyla kullandığının farkındaydım. Ciğerlerdeki yara sözkonusu olduğu için Cork'u mümkün olabildiğince dik tutmaya çalışıyordum. Aracın içindeki ilk yardım çantasını buldum, kanı durdurmak için de yavaşça yarayı sardım. Daha önce de belirttiğim gibi zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ama bununla birlikte o ana dek Cork'un ve onbaşının vurulma sahnesinden beri Binnie'yle konuşmadığımı farkettim. Cork'un ağzından kan geliyordu. Çaresizlikle konuştum.

«Tanrı aşkına, Binnie, sınıra ne zaman ulaşacağız? Adam ölüyor.»

Binnie başını çevirmeden haykırdı.

«Sıkı tutun binbaşı. Az sonra Cumhuriyet'teyiz.»

t

.on iki.

Rahibelerin bulunduğu manastır on yedinci yüzyıl sayfiye evlerine benziyordu. Çevresi yüksek duvarlarla çevrilmişti ve ana giriş kapısı kapalıydı.

Binnie arabayı durdurup hızla indi ve çan ipini çekti. Kısa bir süre sonra kapının üstündeki küçük bölme aralandı ve bir rahibe dışarıya baktı. İngiliz devriye birliklerinin belli belirsiz işaretlenmiş sınırı kazara geçtikleri biliniyordu ve rahibe karşısında İngiliz üniformalı kişileri görünce ani bir şaşkınlığa uğradı;

«Tanrı aşkına, delikanlı, nerede olduğunu biliyor musun sen? İrlanda Cumhuriyeti'ndesin. Hemen şimdi geldiğin yere geri dön.»

«Ah, lütfen rahibe, beni dinler misin?» dedi Binnie. «Biz görüldüğümüz gibi değiliz. Yani biz bu değiliz. Arabanın arka koltuğunda ölmek üzere olan bir adam var.»

Rahibe hiç duraksamadan ön kapıya geldi ve Land-Rover'a yaklaştı. Başını içeri uzatınca kollarımın arasında yatan yaralı adamı gördü. Cork sanki öğretilmiş gibi tam o sırada öksürdü ve ağzından yine kan geldi.

Rahibe uzun eteklerini tutarak koştu ve ana giriş kapısını açtı. Binnie arabayı hızla avludan içeri sürdü.

Bekleme odası şaşırtıcı bir şekilde iyi döşenmişti. Odanın içinde deri koltuklar ve masanın üstünde de dergiler duruyordu. İlerde cam bir bölme vardı, Cork'u hasta kabul odasına almışlardı ve sedyenin üstünde yatıyordu, üniformalı dört hemşireyse diğer işlerinin yanısıra ona kan veriyorlardı. Kapı açıldı, kırk yaşlarında uzun boylu ve sakin görümlü bir rahibe içeri girdi. Yeni gelen rahibenin yaralıyı muayene etmesi için kenara çekildiler.

Birkaç dakika için yeni gelen rahibe-doktor sağa sola emirler yağdırmaya başlamıştı, Cork odadan dışarı çıkarıldı, sedyenin hemen yanbaşında bir hemşire kan şişesini tutuyordu. Cork'u muayene eden doktor başını çevirip cam bölmeden bize baktı, sonra da diğerlerinin arkasından dışarı çıktı. Ardından da bizim bulunduğumuz odaya girdi.

«Benim adım Rahibe Teresa, buranın yöneticisiyim.»

Ses tonu çok hoştu. İrlandalıdan çok bir İngiliz aksanına sahipti. Hayatın en iyi yanlarını bilen biri olduğu anlaşılıyordu. Onun neden rahibe olduğunu çok merak etmişim doğrusu. Niçin tüm hayatını bu manastıra adamıştı? Yeniden konuştuğunda sesinde belli belirsiz bir tedirginlik vardı.

«Kimsiniz?»

Binnie bana bir göz attıktan sonra omuzlarını silkti. «IRA, karşı sınırdan.»

«Peki oradaki adam? Rahip mi?»

Binnie başını iki yana sallayınca, rahibe konuşmasını sürdürdü.

«Peki kim o?»

«Michael Cork,» dedi. «Ya da Küçük Adam. Belki bu isimden söz edildiğini duydunuz.»

Doktor gözlerini iri iri açtı.

«Bay Cork'un adını duymuştum. Durumu çok kritik. Kurşun sol ciğerini delmiş ve kürek kemiğine saplanmış. Kalbin de etkilendiğini sanıyorum ama ameliyat etmeden bundan emin olamam.»

«Ameliyatı siz mi yapacaksınız?» dedi Binnie ona doğru yaklaşarak.

«Evet ben yapacağım,» dedi sakın bir sesle doktor. «Buranın başoperatörü benim. Ve böylesi bir vaka da deneyim gerektiriyor.»

«Çok yakından ateş edildi,» diye bilgi verdim.

«Barut yanıklarından öyle olduğunu anlamıştım zaten. Kaç kalibrelik?»

«Dokuz milimetre. **Sterling** hafif makineli tüfek.»

Başını salladı.

«Teşekkür ederim. Şimdi izninizle.»

Binnie doktoru kolundan yakaladı.

Doktor başını çevirirken, «Bu konuda yetkililere haber vermenize gerek olmadığını hatırlatmama gerek var mı, doktor?» dedi.

«Tam tersine,» dedi. «Önemli konularla bizzat ben kendim ilgilendiğim için ilk işim Bay Cork'un burada olduğunu askeri yetkililere haber vermek olacaktır. Anlayışlı insanlar olduğunuzdan eminim baylar, onun için bir an önce geldiğiniz yere dönmenizi rica edeceğim.»

«Burada bir süre daha kalmak isterdik, efendim,» dedim. «Eğer sizce bir sakıncası yoksa hiç olmazsa ameliyat bitene dek kalalım burada.»

Kısa bir an duraksadıktan sonra kararını verdi.

«Peki, ameliyat bittiğinde size haber veririm.» Kapıyı açarken duraksadı ve eli kapının kulpunda, sandalyede oturan Binnie'ye döndü. «Kongo'daki bir misyoner hastanesinde beş yıl çalıştım, delikanlı Bu yüzden de kurşun yaraları bana hiç de yabancı değildir. Ama bununla birlikte biraz duanın da yararı olacağına inanıyorum.»

Doğrusu o tarakta benim fazla bezim yoktu. Belki de gerçekten insanlarla ilgilenen bir Tanrı vardı ama deneyimlerimden ötürü bundan pek emin değildim doğrusu. Ancak bir profesyonel gördüm mü onu anında tanırdım ve Rahibe Teresa, Cork'u kurtaramazsa hiç kimse kurtaramazdı. Binnie'yi orada bırakarak tutuklumuzda bir bakmak için Land-Rover'ın yanına gittim. Kapıyı açıp baktığımda onun yalnızca kendine gelmekle

kalmadığını yerinde doğrulabildiğini gördüm. Yüzü kurumuş kan izleriyle doluydu. Görünüşe bakılırsa burnu da kırılmış gibiydi.

Başını kaldırıp bana baktı. Korkmuştu.

«Neredeyim ben?»

«IRA'nın ellerinde ve sınırın yanlış tarafındasın. Hiç sesini çıkarmadan yat burada. Belki böylelikle tek parça halinde kurtulabilirsin.»

Omuzlarını büzerek kenara çekildi. Arabadan çıkarak bekleme odasına geri döndüm.

Odada fazla beklemedim. Yirmi dakika sonra bir rahibe gelerek bizi ellerimizi yıkamamız için holün ucundaki yıkanma yerine götürdü. Sonra da bir dizi masanın bulunduğu yemek odasına götürüldük. Yemek salonunda bizden başka kimse yoktu, bizler yerken iki rahibe de büyük bir sabırla bize hizmet için ayakta bekliyordu.

Yemekten sonra yeniden bekleme odasına götürüldük. Burada iki saat kadar bekledikten sonra içeri bir rahibe geldi ve eliyle gelmemizi işaret etti.

Uzun holde arkasından gittik sonra da holün ucundaki küçük bir odaya alındık. Burada da cam bir bölme ve camın arkasında bu kez bir koğuş vardı. İçeride yarım düzine yatak olmasına karşın yalnızca biri doluydu. Yatakta Michael Cork yatıyordu ve yanbaşıda da bir oksijen tüpü vardı.

Birkaç rahibe yatağın ayakucunda diz çökmüş dua ediyordu, iki rahibeyse hastanın üstüne eğilmişti. İçlerinden biri başını çevirip bizleri görünce yanımıza yaklaştı. Bu Rahibe Teresa'ydı ve üstünde hâlâ ameliyat önlüğü ve şapkası vardı. Yüz maskesiniyse boynuna, aşağıya indirmişti. Yorgun görünüyordu. Cam kapıyı açıp yanımıza gelmeden bizlere ne söyleyeceğini biliyordum.

«İyileşecek mi?» dedi Binnie.

«Hayır,» dedi sakın bir sesle. «Yakında hem de çok yakında ölecek. Korktuğum gibi ciğerlerinin yanısıra kalp de zarar görmüş, hem de tahminimden de fazla.»

Binnie başını çevirdi.

«O çok iyi bir insan, doktor hanım,» dedi. «Hayatımda tanıdığım en iyi insanlardan biri. Kilisenin IRA'nın eylemlerini onaylamadığını biliyorum ama lütfen onun yanına bir rahip gönderin.»

«Haber yolladık bile,» dedi. «Ama öncelikle o sizinle konuşmak istiyor.»

«Bundan emin misiniz?»

«Çok zayıf düşmesine karşın belleği henüz yerinde. Bir an önce binbaşığı yanına yollamamı söyledi az önce bana fazla zamanı kalmadı.»

Cam bölmeyi açtı, onun arkasından içeri girdim. Oksijen çadırının yanında bekledim. Alçak sesle dua okuyan rahibelerin sesi yumuşak bir fısıltı gibi çıkıyordu. Cork gözlerini açarak bana baktı. Rahibe Teresa konuşabilmemiz için plastik çadırı hafifçe

araladı.

«Ölüyorum, Vaughan,» diye fısıldadı. «Her şeyin bir sonu vardır işte ve insanın kafasında da bir yığın kuşku birikiyor. Haklı olduğumdan artık emin değilim. Yaptıklarımın her şeye bedel olup olmadığından da emin değilim. Beni duyabiliyor musun?»

«Evet.»

«Connolly ve Pearse, Büyük Mick Collins. Bunlar sihirli isimlerdi, ama sonra ne oldu? Ödenen bedellere değdi mi?» Gözlerini kapattı. «Tüm yaşantım boyunca yanılmış olabilirim... Vicdanımı daha fazla tedirgin edemem.»

«Ya Norah?»

Gözlerini açtı.

«Yürümek zorunda kalsan bile mutlaka Stramore'a git. Barry'e eğer o lanet olasıca altınları gerçekten istiyorsa yüzmesi gerektiğini söyle. Çünkü altınlar Magil Adasındaki Horseshoe Körfezinin ortasında altı kulaç dipte. Gemiye orada batırmıştım. O zamandan beri de bir daha oraya gitmedim.»

Bu oldukça ilginçti. Kısa bir an için sabah yağmurunun altında bu yer gözlerimin önüne geldi.

Soru sorarcasına bana baktı.

«Merak etme söyleyeceğim,» dedim. Sonra da nedense içimde bir ses İrlanda dilinde konuşmamı söylediğinden, «Senin adına Barry'le ilgileneceğim, Küçük Adam,» dedim.

Yeniden gözlerini açtı. «Kimsin sen, Tanrı aşkına? Neyin nesisin?»

Karşılık vermedim, kaşlarını hafifçe çatmış bir şekilde bana bakmayı sürdürdü, sonra da birden gözlerini iri iri açtı.

«Aman Tanrım,» dedi. «Sen benimle dalga geçtin.»

Hafifçe gülmeye başladı. Rahibe Teresa beni yavaşça oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

«Şimdi artık gidin lütfen,» dedi. «Söz vermişsiniz.»

«Tabii.»

Rahip içeri girerken Rahibe Teresa yatağa arkasını döndü. Ben de bekleme odasına gidip Binnie'nin yanına oturdum.

«Hadi gidelim buradan. Bu acıyı uzatmanın bir yararı yok.»

Binnie, Cork'un yatağının yanında duranlara bir bakış fırlattı sonra da arkasına dönerek dışarı çıktı. Holde arkasından gittim. Sonra da basamakların başında avluda duran Land-Rover'a yaklaştık.

«Şimdi ne olacak?» dedi Binnie.

«Stramore'a gidiyoruz,» diye karşılık verdim. «Başka ne yapabiliriz ki?»

Gözlerini açtı.

«Sana malların nerede olduğunu söyledi demek?»

«İspanyol Kalesinden fazla uzakta değil. Dün sabah durduğumuz adayı, Magil Adasını hatırlıyor musun? Gemiyi oradaki körfezde batırmış.»

Binnie saatine bir göz attıktan sonra elini yumruk yaptı.

«İyi niyete ihtiyacımız var.»

Üzüntüsü açıkça belli oluyordu ve bunu anlayışla karşılıyordum. Hayatında en çok saygı duyduğu birini az önce yitirmişti. Bu yetmiyormuş gibi Norah Murphy'nin de sonunun aynı olacağı düşüncesi onu yiyip bitiriyordu. Üstelik bu konuda yapacağı fazla bir şey de yoktu.

«Saat altıdan önce Stramore'a varamayız, binbaşı. Daha önce mümkün değil.»

«Ah, evet, elbette mümkün,» dedim. «Eğer arka yollardan değil de doğruca ana yoldan gidersek oraya daha erken varırız.»

«Ama nasıl?» dedi. «Bu bela aramak olur.»

«Olmaz, Binnie,» dedim. «Blöf yapacağız. İki paraşütçü askerinin, ordunun Land-Rover'ını kullanıp kraliçenin karayollarında dolaşması sence ne anlama gelir?»

Birden güldü. Eski haline dönüvermişti sanki.

«Aman Tanrım! Bazen senin gerçek bir şeytan olduğunu düşünüyorum, binbaşı.»

Arka kapıyı açıp onbaşıyı dışarı çıkardım. Ayaklarının üstünde pek duramıyor gibiydi. Kırık burnu şişmiş, yüzü gözü mosmor olmuştu. Yavaşça onu manastırın basamaklarına oturttum.

«Onu ne yapacağız?» dedi Binnie.

«Burada bırakacağız. Rahibeler onu bulup karnını doyurana ve yetkililere haber yerene dek akşam olur. Artık bize bir zararı dokunamaz. Ama buradan gideceksek bir an önce yola koyulalım.»

Ana giriş kapısındaki görevli rahibe bize kapıyı açtı. Dışarı çıkarken rahibeye seslendim.

«Basamaklarda bir yaralı var. Rahibe Teresa'ya haber verin ve ayrıca tarafımızdan özür dileyin.»

Rahibe bir şey söylemeye çalışırcasına ağzını açtı ama artık çok geç kalmıştı. Binnie arabayı yola çıkarmıştı bile. Beş dakika sonra bizi Ulster'e sonra da Strabane'ye çıkaracak olan yola gelmiştik.

Z

Strabane'de trafik yoğundu ve sanki her yerde barikat vardı. Aslında bunu tahmin etmiştim. Bir zaman sonra yetkililer yamaçtan aşağı yuvarlanan Cortina'nın içinde olmadığımızı anlamış olmalıydılar.

Barikatlardan geçmek akıl almayacak bir şekilde kolay olmuştu. Elimizi kolumuzu sallayarak geçtiğimizi söylemeliyim. Bu da son derece doğaldı, çünkü sokaklar asker kaynıyordu ve bizler de askerdik sonuçta. Birkaç kez kuyrukta beklemem için Binnie'ye arabayı kaldırımın üstünde sürmesini söylemiştim, barikatlardaki görevlilere kimliklerimizi ve yolculuk izin kâğıtlarımızı gösterip herhangi bir aksilikle karşılaşmadan oradan uzaklaşmıştık.

Her kontrol noktasında görevliler duraksamadan bizleri selamlamışlardı. On dakika içerisinde kasabanın ana caddesine gelmiş ve Londonderry'e doğru yola koyulmuştuk bile.

Binnie pek neşelenmişti, heyecanla kahkahalar atıyordu.

«Bence bizleri yanlış yerde arıyorlar. Öyle değil mi, binbaşı?»

«Evet öyle gibi.»

«İşte lanet olasıca İngiliz Ordusu bu.»

Kibar bir sesle konuştum.

«O kadar da lanet olasıca değil, Binnie. Ben de o orduda görevliydim, unuttun mu?»

Gerçekten unutmuşçasına büyük bir şaşkınlıkla bana baktı sonra da yüksek sesle güldü.

«Ama artık değilsin, binbaşı. Şimdi bizlerden birisin. Bir de yemin etsen her şey tamam olacak. Bir o kaldı geriye.»

Avazı çıktığı kadar Askerin Şarkısı adlı şarkıyı söylemeye başladı. Üstündeki İngiliz askeri üniforma ve kullandığı askeri araca bundan daha iyi hiçbir şarkı uymazdı doğrusu. Bir sigara yakıp arkama yaslandım. **Sterling** bacaklarımın arasındaydı. Eski melodramlarda söylendiği gibi, her şey açığa çıktığında Binnie'nin bana nasıl davranacağını doğrusu çok merak ediyordum. Büyük bir olasılıkla onu öldürmem için beni kışkırtacaktı. Ama meşru müdafaa için bile olsa böyle bir şeyi kesinlikle yapmak istemiyordum.

Belfast'taki Cohan'ın Yeri adlı barda ilk karşılaştığımız geceden bu yana birlikte birçok şey yaşamıştık ve ben çok önemli bir şeyi öğrenmiştim. **IRA** anarşistlerden ve Frank Barry gibi kimselerden oluşmuyordu yalnızca. **IRA**'da Pearse ve Connolly geleneğini sürdüren olağanüstü idealistler de vardı. Ve her zaman da olacaktı. Toprağı bol olsun, Küçük Adam ve Binnie Gallagher gibi insanlar...

Bunu kabul etseniz de etmeseniz de bu sözkonusu kişiler inançlarına kendilerini tamamiyle vermiş ve ülkelerinin özgürlüğüne tüm hayatlarını adanmışlardı. Bu uğurda hayatlarını seve seve feda edebilirlerdi. Asla çocukları değil ama askerleri öldürürlerdi gerektiğinde. Ne olursa olsun olaya şeref ve namusla bakmak isterlerdi. Ancak, onların bu istekleri böylesi bir savaşta asla mümkün olamıyordu.

Elbette Frank Barry çok farklı biriydi. Onu düşününce Norah Murphy'le albay aklıma geldi yeniden.

Albay bana ne olursa olsun hiçbir koşulda orduyla asla bağlantı kurmamam gerektiğini söylemişti. İçinde bulunduğumuz koşullarda da onun emirlerine uymamam için herhangi bir neden göremiyordum. Paraşüt Firmasının Korumaları İspanyol Kalesine inecek olurlarsa ilk önce albay ve Norah öldürülürdü. Barry'nin sözünde durup Norah'ı ve albayı serbest bırakacağına doğrusu hiç inanmıyordum. Barry asla sözünde duran biri değildi.

Artık yapılacak tek şey, oyunu kurallarına göre oynamaktı. Onun öğrenmek istediği bilgi bendeydi. Hiçbir sorunla karşılaşmadan Londonderry'i geçmiş sahil yolunda ilerliyorduk. Hiç beklemediğimiz bir anda başımız belaya girdi.

Dönemeci döndük ve karşımıza çıkan yolda trafik çok yoğun olduğundan Binnie hızla frene basmak zorunda kaldı. Uzaklarda, ağaçların arasında bacaları tüten evlerin çatılarını görebiliyordum.

Binnie yoğun trafikte ilerlerken iki ya da üç el ateş sesi duyuldu.

Uzaklardan gelen bu sesler hiç de hoşuma gitmemişti.

«Bu hoş değil,» dedim. «Başka bir yol yok mu?»

«Hayır, az ilerde bir meydan var ve tüm trafik o meydana geçmek zorunda.»

Arabayı kullanmaya devam etmesini söyledim, kasabanın çevresine ulaştığımızda askeri polislerin Land-Rover'larıyla yolun yarısını kapatmaya başladıklarını gördük. Binnie frene basıp arabayı durduğunda bir onbaşı yanımıza yaklaşarak bizi selamladı.

«Burada neler oluyor?» diye sordum.

«Bir ayaklanma var, efendim. Yerel polis kilisenin duvarlarına sloganlar yazan bir genci tutuklamış. Olaydan yarım saat sonra da halk polis karakoluna gelerek gencin serbest bırakılmasını istemiş. Benzin bombaları atılmaya başladığında da bizi yolladılar buraya.»

«Bundan kim sorumlu?»

«Kuzey İrlandalılar. Ama takviye yolda.»

Binnie'ye döndüm. «Tamam, gidebiliriz.»

Gitmek üzereyken onbaşı koşarak yanımıza yaklaştı.

«Lütfen dikkatli olun, efendim. Kalabalık gittikçe saldırganlaşıyor.»

Binnie gaza bastı ve caddenin ortasına doğru gittik. İnsanlar gruplar halinde dışarı çıkmışlar, yan yana duruyorlardı. Biz yanlarından geçerken suçlayıcı bakışlarıyla bizleri süzdüler. Birden bir taş atıldı, bunu bir diğeri izledi. Öfkeli kalabalıkla dolu caddeye döndüğümüzde Kuzey İrlandalı askerlerin alanda şeffaf gösteri kalkanlarını yüzlerine tutup kalabalığın arasına daldıklarına tanık olduk.

Havaya fırlatılan bir benzin bombası turuncu renkte alevler saçarak birliklerin üstüne düştü. Askerler geriye kaçışırken kalabalık ileriye atıldı.

Binnie, «Bunlar hiç de hoş değil,» dedi. «Ne yapacağız?»

«Arabayı hızlı sür ve ne olursa olsun sakın durayım deme. Bu kalabalık eğer bizi ele geçirecek olursa asla kurtulamayız.»

Tam o anda kalabalığın arkasından biri hafifçe dönünce bizi gördü ve alarmı verdi. Kalabalığın çıkardığı o korkunç gürültü insanın kanını donduruyordu. Taş yağmurundan korunmak amacıyla içgüdüsel bir şekilde başımı eğdim. Aslında sağlam Land-Rover'ın kaportasına taşlar işlemiyordu. Bir benzin bombası havaya fırlatılırken, Binnie çılgın bir şekilde direksiyonu kırdı ve bomba yan tarafta patladı. Birden kendimizi yoğun bir kalabalığın içinde bulmuştuk. Binnie kadınlı, erkekli ve hatta çocuklu kalabalığı görünce içgüdüsel bir şekilde yavaşladı. Aralarından geçerken insanların bir kısmı Land-Rover'a saldırıyordu. İçlerinde biri zıplayarak arabanın motor kapağına fırladı ve lastik bir top gibi zıplamaya başladı. Binnie gaza hızla basarak onu yere düşürdü.

İnsanlar üstümüze dalga dalga geliyorlardı. Yapılması gereken tek şeyi yaparak camdan dışarı uzanıp Sterling'le havaya ateş ettim. İstedğim etkiyi yaratmıştım, herkes çil yavrusu gibi sağa sola kaçıştı.

Binnie'yi omzundan tutarak sarstım.

«Hadi buradan uzaklaşalım.»

O da olanca gücüyle gaza bastı, yerde yatan birini ezmek için Kuzey İrlandalıların bulunduğu hatta doğru aracı sürdü. Bizi karşılamak için barikatı kaldırdılar. Binnie aracı bir ambulansla zırhlı bir aracın arasında durdurdu. Kamuflej üniformalı, kurşun geçirmez ceketli ve Glengarry bereli genç bir teğmen yanımıza gelerek bizleri resmi bir şekilde selamladı.

«İyi iş becerdiniz, efendim. Bir an için gelip sizi kurtarmayı düşünmüştük. Benim adım Ford.»

«İkinci Paraşüt Birliğinden Yüzbaşı Parker,» diyerek elimi uzattım.

«Bu şekilde geldiğimiz için özür dilerim ama başka seçeneğimiz yoktu. Albay Ferguson'un kaçırılmasıyla ilgili tutukladıkları birini Coleraine'deki polis merkezine rapor etmeliyim bir an önce. Albayı kaçırın kişinin kimliğini belirlemem gerekiyor. Geçebilir miyiz?»

«Evet efendim,» dedi Ford. «Şu tarafta küçük bir kiliseyle birkaç ev vardır. Fazla

trafik olmadığı gibi yolda insana da rastlamazsınız.»

Birden bir haykırıyla irkildik, başımızı çevirip baktığımızda en azından yarım düzine benzin bombasının Ford'un adamlarının önünde ve arkasında patladığını gördük. Her yer alev içinde kalmış, dumanlar tüm meydanı sarmıştı. Bir an için ortalığı büyük bir kargaşa kapladı ve Kuzey İrlandalılar çevreye dağıldılar.

Genç bir asker bağıarak bize doğru koşuyordu. Bacakları alev içinde olmasına karşın bir eliyle şeffaf siperliğini diğeriyle copunu sıkı sıkı tutuyordu. Binnie benden önce davranarak onun yanına gitti, ellerimizle bacaklarından çıkan alevleri söndürmeye çalıştık. Sonra da biri Land-Rover'daki yangın söndürme cihazını alarak askerin bacaklarına sıktı. Genç asker acı dolu bir şekilde yerde kıvranıyor bir yandan da çaresizlikle ağlıyordu. Sedyeyle birlikte ambulanstan inen birkaç doktor koşarak yanına geldi. Doktorlardan biri ilk yardım çantasından bir ampul morfini askere enjekte etti.

Yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş olan Binnie askerin yanına diz çökmüş acıyla bakıyordu. Kalkmasına yardım ettim.

«İyi misin?»

«Yanan et kokusu,» dedi askeri sedyeyle ambulansa taşırırken. «Bana Norah'ı hatırlattı.»

«Böylelikle hayatın diğer yanını da görüyorsun,» dedim.

Kuzey İrlandalılar saldırmaya başlamışlar, kalabalığa kurşun sıkıyorlardı. Kalabalık sağa sola dağılırken de polis ister istemez masum halkı da copluyor, dövüyordu. Ortalık tam bir cehenneme dönmüştü. Benzin bombalarının neden olduğu yangınlar tüm meydanı sarmak üzereydi. Dumandan göz gözü görmüyordu. İnsanlar avazları çıktığı kadar bağıyor ve kendilerini korumaya çalışıyorlardı.

Binnie'nin perişan halde olduğunu artık gayet iyi anlıyordum. Onu Land-Rover'a doğru sürükledim.

«Hadi gidelim buradan.»

Direksiyonun başına geçerek motoru çalıştırdı. Tam onun yanına geçip otururken Teğmen Ford yanımıza geldi.

«Gidiyor musunuz, efendim?»

«Evet.»

«Sanıyorum burada denetimi ele geçirdik. Bize destek olmak için başka bir birlik de yola çıkmış zaten. Yola çıkmanıza yardım edeyim.»

Kenara çekilerek bizleri selamladı. Meydan L şeklindeydi. Köşeyi dönünce, karşımıza kilise çıktı, hemen yanibaşıdaysa küçük ve dar yolun girişi vardı.

«Bu yolu takip edin, efendim,» dedi Ford eliyle işaret ederek.

Güçlü bir silahtan çıkan bir el ateş sesi duyuldu. O anda Ford sendeleyerek yere

düştü. Dışarı fırlatarak onu kurşun geçirmez ceketinden yakaladım, diğer bir kurşun tam isabet etmek üzereyken kenara çektim. Binnie geri geri gelerek yanımıza yaklaşınca üçüncü bir kurşun arabanın ön camının sol tarafında delik açtı.

Kurşun doğruca Ford'un sağ kalçasına saplanmıştı. Asker iki eliyle yarasını tutup yerde kıvranıyordu. Elleri kan içinde kalmıştı. Doktorlar koşarak yanına geldi. Aniden bir şimşek çaktı ve bunu korkunç bir gökgürültüsü izledi, ardından da yağmur olanca hızıyla yağmaya başladı. Bu ani yağmur benzin bombalarının çıkardığı yangınları birer ikişer söndürüyordu. Doktorlardan biri ilk yardım çantasından sargı bezleri çıkararak Ford'un yarasını sıkıca sarmaya başladı. Bu arada Binnie de arabadan inmiş yanıma gelmişti.

«Şimdi ne olacak?» diye fısıldadı.

Ford'un, «Johnson, git de onu yakalamaya çalış,» dediğini duydum.

İri yapılı genç bir teğmen olan Johnson iki büklüm olarak köşeyi geçti ve çevresine dikkatle baktı. Hiçbir şey olmadı. Meydanın diğer yanındaki kalabalık bile dağılmıştı. Johnson ileri doğru koşarken bir el ateş sesi duyuldu ve Johnson geriye doğru düştü.

Düşerken bana çarptı. Soluk soluğa kalmıştı. Adamlarından birkaçı onu oturma durumuna getirdiklerinde kurşunun kurşun geçirmez ceketine saplandığını gördük. Patlamayla birlikte düştüğü anlaşılıyordu.

Doktorlar Ford'u sedyeye yatırıp ambulansa taşımak için ikna etmeye çalışıyorlardı. Ford da onlara ne yapmaları gerektiğini söylüyordu.

«Her kimse, çok iyi iş yapıyor,» dedi Binnie fısıltıyla. «Hemen hemen hepsinin canına okuyacak.»

«Bizim de,» dedim. «Yoksa unuttun mu? Bir saat içinde İspanyol Kalesinde olmamız gerekiyor, Binnie, bu da biz eğer on dakika içinde buradan ayrılamazsak Norah'ı tamamiyle unutmamız anlamına geliyor.»

Acıyla bana baktı. Ortasında bir kurşun deliği olan siperliği yerden alarak ona uzattım.

«Sana söylediğim zaman bunu meydana fırlatacaksın.»

Beremi çıkardıktan sonra iki büklüm ilerledim ve köşeden baktım. En uygun olabilecek nokta karşıdaki kilisenin kulesiydi.

Haklı olduğum Binnie siperliği fırlattığında ortaya çıktı. Bir el ateş sesi duyuldu ve bunu bir ikincisi izledi. Kurşun başımın üstünden geçince hızla geri çekildim.

«Durum nasıl, efendim,» diye seslendi Ford.

«Çan kulesinde,» dedim. «O çok iyi bir asker. Kilisenin kapısına yaklaşan olursa anında öldüreceğinden eminim.»

Ford başını salladı. «Birliğin gelmesini beklemeliyiz. Onu o zaman oradan alırız.»

Ayağa kalkarken Binnie telaşla kulağıma fısıldadı.

«Norah'ın hayatı tehlikedeysen burada hiçbir şey yapmadan duramayız.»

«Haklısın,» dedim. «Buradan kurtulmanın tek yolu da kuledeki adamı yok etmek.»

«Ama o bizlerden biri.»

«Ya o ya da Norah Murphy. Kararını ver.»

Yüzü iyice sararmıştı, alnı ter içindeydi. Kuledeki adama baktı sonra da başını salladı.

«Tamam, lanet olasınca, ne yapmamız gerekiyor?»

«Yapılacak şey çok basit. Land-Rover'ı meydana çıkarırken ona ateş etmeni istiyorum. Gerisini ben hallederim.»

Hemen yanımdan ayrılarak Land-Rover'a doğru gitti ve direksiyonun başına geçti. Motoru çalıştırırken yanıbaşımdaya diz çökmüş duran erin silahını aldım. Ford'a döndüm.

«B. Ekibini bekleyeceğimizi sanmıyorum, teğmen.»

Sonra da sırtımı duvara dayayarak Binnie'e başımla işaret verdim.

Hızla meydana çıktı ve kulede pusuya yatarak ateş edeni halletti. İki el ateş etmesine izin verdim sonra da gizlendiğim yerden ortaya çıkarak silahımı omzuma dayadım ve arka arkaya altı ya da yedi kez ateş ettim. Bu yeterliydi. Çanlar çalmaya başladı. Bir silah yere düştü. Çanların arasına takılmış yağmurluklu bir adam bir an için sanki havada uçuyormuş gibi sallandı sonra da yere, başının üstüne çakıldı.

Silahı sahibine geri verip meydana ilerledim. Binnie meydanın tam ortasında aracı durdurmuştu. Araca yaklaşırken Kuzey İrlandalılar yanımdan geçerek ilerde az önce yere düşen cesedin yanına gidiyorlardı. Sanıyorum yağmurdan ötürü duman daha bir yoğunlaşmıştı ve alandaki görüş alanı hiç de net değildi.

Arabaya bindim.

«Artık buradan rahatlıkla çıkabiliriz, sanırım.»

«Bakmadım,» dedi. «Bakamadım. Öldü mü?»

«Arabayı sür,» dedim yavaşça. «İyi biriydi o.»

«Aman Tanrım,» dedi. Gözleri dolmuştu.

Bunun yalnızca dumandan kaynaklandığını sanmıyordum.

.on üç.

Saat altıya on kala İspanyol Kalesine giden özel yolda ilerliyorduk. Kaçışın son bölümü tamamiyle olaysız geçmişti.

Aslında Coleraine'de iki yol barikatıyla karşılaşmıştık ama herhangi bir sorun sözkonusu olmamıştı. Yağmur durmuştu ama hem havadaki nem oranının yüksekliğinden, hem de gökyüzündeki kara bulutlardan ötürü yağmurun bir süre daha yağacağını varsayıyordum. Evde yoğun bir sessizlik hüküm sürüyordu. Her taraf loştu. Araba avluya girdiğinde çevrede yoğun bir sessizlik vardı. Binnie arabayı durdurdu.

İşte, buraya bir kez daha gelmiştik. Ama bu hem son kez olacaktı, hem de görevimiz eskisine oranla çok daha tehlikeliydi. Bir sigara yakıp Binnie'ye döndüm.

«Başardık.»

«Öyle görünüyor, binbaşı.»

Başını direksiyonun üstüne dayadı. Garaj kapısı açıldı. Yavaşça konuştum.

«Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkışma. Vaughan ve Binnie Gallagher olarak bulunuyoruz burada. Bunu sakın unutma.»

Başımı yavaşça çevirince Dooley ile üç adamının karşımda durduğunu gördüm. Dördünün de elinde hafif makinalı tüfek vardı.

Birinci kattaki oturma odasına girdiğimizde Frank Barry elindeki konyak kadehiyle şöminenin yanbaşıda duruyordu. Neşeyle bize baktı.

«Vay, vay, vay. Binnie seni hiç bu kadar şık görmemiştim. Hep böyle giyinmelisin.»

«Norah nerede?» dedi Binnie yavaşça.

«Ben hazır olduğum ve kendimi iyi hissettiğim zaman onu göreceksin. Cork neler söyledi, anlat bakalım.»

«Duydun onu,» dedim. «Önce Norah, konuşmak sonra.»

Bir an için karşı çıkacağını sandım ama Frank Barry omuzlarını silkerek Dooley'e bakıp başını salladı. Adam yandaki odaya gidip Norah'la birlikte geri geldi. Norah çok perişan görünüyordu. Yanağındaki yara sargı beziyle kapatılmıştı. Binnie'yi görünce donup kaldı. Kısa bir duraksamadan sonra bize doğru yaklaşmaya çalıştı. Ama Frank Barry onu engelleyerek genç kadını bir sandalyeye oturttu.

«Tamam,» dedi. «Cork'a ne oldu?»

«Bugün öğleden sonra öldü,» dedim.

Barry şaşkınlıkla bana baktı.

«Yalan söylüyorsun. Ölseydi haberim olurdu. En azından haberlerde söylerlerdi. O çok önemli biri.»

«Plumbridge yakınlarında bir İngiliz askeriyle yaptığı kavgada vuruldu,» dedim. «Binnie'yle ben onu sınırı hemen geçtikten sonra Cumhuriyet'teki bir hastaneye kaldırdık.»

«O hastaneyi bilirsin,» dedi Binnie. «Gleragh.»

Barry ona kısa bir bakış fırlattıktan sonra yine bana döndü.

«Devam et.»

«Onu ameliyat ettiler ama öldü. İşte her şey bu kadar basit. Ama ölmeden önce bana senin bilmek istediğin şeyi söyledi.»

Gözlerimi ayırmadan bana bakan Norah Murphy'e döndüm. Gözaltılarında siyah yuvarlak halkalar oluşmuştu.

«Vicdanının rahat olmasını istediğini söyledi, Norah.»

Norah Murphy yüzünü ellerinin arasına aldı. Barry sabırsızlıkla konuşmaya başlamıştı.

«Hadi artık sadece gel. Mal nerede?»

«Bu kadar çabuk değil. Bize bir söz vermiştin. Sana istediğin bilgiyi verirsek bizi serbest bırakacağını söylemiştin. Sözünü tutacağını nereden bilelim?»

Kaşlarını hafifçe çatmış bana dik dik bakıyordu.

«Garanti mi istiyorsun?»

Birden güldü. Bu hiç de hoş bir şey değildi.

«Sana neyi garanti edeceğimi söyleyeyim.»

Norah'ı saçından yakalayıp başını arkaya doğru çekti.

«Eğer her şeyi söylemezsen onun diğer yanağına da aynı işareti koyacağımı garanti ediyorum.»

Norah'ın yüzündeki sargıyı çekince genç kadın acıyla haykırdı. Yaranın korkunç bir görünümü vardı. Heyecanla soluğumu tuttum.

Binnie kendini tutamayarak Barry'nin üstüne saldırdı ve boğazını sıkmaya başladı. Dooley hemen Barry'nin yardımına yetişerek Binnie'nin başına silahıyla vurdu. Binnie yere düşünce Barry karnına bir tekme savurdu.

«Pekâlâ,» dedi bana dönerek Barry. «Kararını ver artık. Bütün geceyi sana ayıramam.»

«Magil adında buradan yaklaşık on mil ötede bir ada var,» dedim. «Cork altınla dolu gemiyi Horseshoe Körfezinde batırdığını söyledi. Eğer altınları gerçekten istiyorsan,

yüzmek zorunda kalacağını söyledi.»

«Lanet olasıca herif.» Başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. «Bu çok hem de çok komik.»

«Böyle düşündüğüne sevindim,» dedim. «Ne var ki, ben bunda komik bir şey bulamamıştım doğrusu.»

«Yakında bulacağından kuşkun olmasın,» dedi. «Altınları gidip sen çıkaracaksın, Vaughan. Anladın mı? Sualtı konusunda uzman olan da sensin zaten. Kathleen'i nasıl kullandığını gördüm.»

«Peki sonra ne olacak?»

Kollarını iki yana açtı.

«Sonra da gitmene, hepinizin gitmesine izin vereceğim.»

«Sözünü tutacağına ilişkin elimde bir garanti yok ki.»

«Evet,» dedi. «Ama başka bir seçeneğin de yok değil mi?»

Tabutuma son çiviye de çakmıştı ya da bana öyle geliyordu. Düşüncelerim yüzümden belli olmalıydı, çünkü Barry bana baktıktan sonra korkunç bir kahkaha patlattı ve arkasını dönüp odadan çıktı. Hâlâ gülüyordu.

Binnie'yi aşağıdaki hücrelerden birine götürürlerken, Dooley ve bir başkası beni üst kata çıkardı. Maun mobilyası ve pirinç yatağı olan odaya kilitledi.

Valizim daha önce bıraktığım gibi aynı yerdeydi. Sanki kendi evime geri dönmüş gibiydim. Sıcak suyu açtım, kurşun geçirmez ceketimle kamuflaj üniformasından anında kurtuldum ve kendimi sıcak suyla doldurduğum küvetin içine attım. Orada yarım saat kalarak bir çözüm yolu bulmaya çalıştım. Nereden bakarsam bakayım bir karmasının içinde olduğumuz kesindi. Barry bir kez daha sözünü tutmamıştı. Şimdi sözünü tutacağını kim garanti edebilirdi ki? Konuyu düşündükçe benim kuyumu kazacağından emin olmaya başlıyordum. Öyle ya, suyun dibinden altınları çıkarsam bile yine benden kurtulmanın bir yolunu bulacaktı.

Küvetin içinden çıktım. Kurulandım. Giyindikten sonra camı açarak dışarıya baktım. Barry bana daha önce camların önüne parmaklık koymanın hiçbir gereği olmadığını söylemişti. Bunun nedenini şimdi çok iyi anlıyordum. Avlunun dört bir yanındaki duvarlar alabildiğine yüksekti ve aşağı atlamak olanaksızdı.

Kapı açıldı ve elinden hiç eksik etmediği Sterling'iyile Dooley eşikte belirdi. Başını iki yana salladı, ne demek istediğini anlayarak kapıdan çıktım. Bu kez nedense yanında hiç kimse yoktu. Kendimi çılgınca bir düşünceye kaptırarak üstüne saldırdım.

Ama ne var ki, Dooley inanılmaz şekilde atak biriydi. Silahının kabzasıyla enseme vurdu. Güçlkle gülümsemeye çalıştım. Ama o taş gibi ifadesiz yüzde herhangi bir değişme olmadı. Hemen yerimde doğrularak basamakları inmeyi sürdürdüm. Çalışma odasına geldiğimizde Barry şöminenin yanındaki masaya oturmuş yemeğini yiyordu.

Masanın üstündeki tepside şarap ve birkaç kadeh vardı. Başıyla kadehleri işaret etti.

«Bir kadeh şarap alsana,» dedi.

Şöminenin içindeki odunlar tatlı bir çıtırtıyla yanıyordu. Masanın üstündeki gümüş ve kristallerle duvardaki yağlı boya tablolar çevreye hoş bir hava vermişti.

Masanın ucunda İngiliz Deniz Kuvvetleri Kumandanlığına ait kıyı şeridini gösteren bir harita açılmıştı. Kadehlere şarabı doldururken haritaya kısaca bir göz attım. Barry'e kadehini uzatırken bu davranışım karşısında şaşırıldığını sanıyorum ama hiçbir şey söylemeden kadehi aldı.

«Çok naziksin,» dedi.

«İrlanda Cumhuriyeti'ne,» dedim, kadehimi kaldırarak.

Başını arkaya atarak yüksek sesle güldü.

«İnan bana Vaughan, senden hoşlanmaya başladım. Gerçekten de. Hoş bir espri anlayışın var. Ve bugünlerde bunu öyle kolay kolay herkeste bulamıyorsun. Herkesin inandığının tersine İrlandalılar buruk ve içine kapanık insanlardır.»

«Bunca yağmurdan sonra,» dedim. «Başka nasıl olmalarını bekleyebilirsin ki? Evet, şimdi ne istiyorsun?»

«Yapacağın işle ilgili bir iki şey söylemek istiyordum. Bu haritayı Kathleen'den getirttim. Görebildiğim kadarıyla da Horseshoe Körfezinde beş kulaçtan daha derin bir yer yok.»

Haritaya baktım. «Evet, öyle gözüküyor.»

«Her şey sandığımdan da kolay olacak,» dedi. «Yani çok derin olmayan bir suda işini daha kolay görebileceksin. Oksijen tüpüne ya da başka bir şeye gereksinimin olacağını sanmıyorum.»

Beni deniyormuş gibi göründüğünü sezdiğim için dürüst davranmaya karar verdim.

«Hayır, ben de sanmıyorum.»

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. «Doğruyu söyledin. Bu güzel işte.»

«Annem her zaman doğruyu söylememi isterdi.»

«Onun öğüdünü tuttuğuna sevindim.»

Çekmecenin içinden küçük bir kitap çıkararak masanın üstünden bana doğru itti.

«Bunu tekne dümeninin yanında buldum. Bir de kendim bakayım istedim.»

Bu dalgıçların kullanacağı türden bir kitapçıkta. Suyun derinliklerini, denizaltındaki hava basıncını ve daha pek çok şeyi içeriyordu.

«Bu kitapta belirtilmeyen bir şey var, o da oksijen tüpümde yalnızca bir saatlik hava olduğu.»

«O zaman sen de hızlı çalışmak zorunda kalacaksın, değil mi?»

Yarım milyon değerindeki altının kaç tane külçe oluşturacağını hesaplamayı düşünmediği belli oluyordu. Çok fazla olabileceğini tahmin etmekle birlikte tümüyle kaç külçe olacağını bilmediğimden bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu.

«Pekâlâ, ne zaman gidiyoruz?» dedim.

«Ben gitmiyorum,» dedi. «Dooley ile birkaç adamım daha sana eşlik edecek. Queen Elizabeth'den daha küçük bir tekneye asla binmem ben. Saat beşte buradan ayrılacak olursanız günün ilk ışıklarıyla birlikte orada olursunuz.»

Malı çıkardığımda Dooley'in emirlerinin ne olacağını tahmin ettiğimden bu konuyu daha fazla düşünmek istemiyordum.

«Bir küçük değişiklik yapmak zorundasın,» dedim. «Binnie de benimle gelecek.»

Üzüntüyle başını iki yana salladı.

«Hâlâ bana güvenmiyorsun, değil mi, dostum?»

«Kesinlikle güvenmiyorum.»

«Peki,» dedi neşeli bir sesle. «Bu eğer seni rahatlatacaksa Binnie de seninle gelsin.»

«Cebindeki **Browning**'le mi?»

«Ama bu biraz fazla olmuyor mu?»

Masaya geri dönerek kadehlerimizi yeniden doldurdu.

«Eh, artık hemen hemen işin sonuna geldik sayılır, öyle değil mi, Vaughan. Kadehimizi neyin şerefine kaldıralım?»

«Elbette senin,» dedim ve tüm kadeh kaldırmaların en eskisi olan, «Umarım İrlanda'da ölürsün,» sözünü İrlanda dilinde söyledim.

Bu sözlerime güleceğini sanmıştım ama Barry buruk bir şekilde gülümsedi.

«İyi bir kadeh kaldırmaydı, Binbaşı Vaughan. Çok duygusaldı.»

Dördüncü Francis gibi gururla baktı ve kadehini bir kez daha kaldırdı. «İrlanda Cumhuriyeti'ne.»

İşte tam o sırada Barry'nin kendisi ne denli ciddiye aldığını farkettilim.

Dooley beni yukarıya yatak odama götürdü ve kapıyı bir kez daha üstüme kilitledi. Sigaramı içerek pencerenin yanında durdum ve dışarıya baktım. Bu, eski bir İrlanda geleneğiydi. Yağmur yeniden başlamıştı. Denizi göremeyişime karşın kokusunu duyabiliyordum. Hafifçe aydınlanmaya başlayan gecede Horseshoe Körfezinin sularını görebiliyordum. Denizin altı oldukça soğuk olmalıydı. Ve batan bir gemiden başka bir şey de yoktu. Çok yalnız olacaktım...

İçimdeki Kelt damarı yeniden kabarmıştı. Birden ürperdim. Kapı açıldı. Başımı

çevirip baktığımda Binnie'nin odaya itildiğini gördüm. Üstünde eski bir kot pantolon ve balıkçı yaka bir kazak vardı. Ayağındaysa hâlâ paraşütçü çizmeleri.

«Seni nereye kapatmışlardı?» dedim. «Albayla birlikte bodrum katındaydım.»

«Albay nasıl, iyi mi?»

«Gördüğüm kadarıyla evet. Bütün bunlar ne demek oluyor binbaşı?»

«Dooley ve birkaç kişiyle birlikte Kathleen'le Magil Adasına gitmem gerekiyor. İstediklerini yerine getirdikten sonra beni haklayacaklarını düşündüğümünden Barry'e sen yanımda olmazsan asla gitmeyeceğimi söyledim.»

«Bunu kabul etti, öyle mi? Ama neden?»

«Birkaç nedenden ötürü. Öncelikle hiç olmazsa bir süre için, benim mutlu olmamı istedi.»

«Peki ya ikinci neden?»

«Dooley'in ikimizle de başa çıkabileceğini düşünmüş olabilir.»

Hâlâ gergin olduğunu görüyordum. Ama konuştuğunda sesi alabildiğine sakindi.

«Peki biz bu konuda ne yapacağız?»

«Birçok şey bilinmeyen unsurlara bağlı olduğundan ne yapacağımıza ilişkin hiçbir fikrim yok. Örneğin acaba ikimizden birinin dümenin başına geçmemize izin verecekler mi?»

«Bu o kadar önemli mi?»

Dümen köşkündeki harita masasının yanındaki gizli bölmeyle anlattım.

«Ne olursa olsun,» diyerek sürdürdüm konuşmamı.

«O tabancalardan birini ele geçirme şansını yakaladığını hissettiğin an kesinlikle duraksama ve silahı al. Silahların tümü de susturuculudur.»

En sevdiği konu olmasına karşın teknik ayrıntılar nedense onu hiç ilgilendirmiyordu.

«Peki ya bizi kesinlikle dümen köşkünden uzak tutarlarsa, o zaman ne olacak? O tabancaların yanına yaklaşamazsak, ne yapacağız?»

«Peki,» dedim. «Sözgelimi denizin altındaki batık gemiden iki kez su yüzüne çıktığımı var say bir an için. Üçüncü kez dalmaya indiğimde onları şaşırtacak bir şey yap. Bu arada ben de geminin diğer yanından suyun üstüne çıkarım ve onlar farkına varmadan da dümen köşküne girerim.»

Binnie bunları bir süre düşündükten sonra başını onaylarcasına yavaşça salladı.

«Fazla bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum, binbaşı, yanılmıyorum değil mi? Ya sonra?»

«Dur bakalım telaşa gerek yok. Bunun sonrası falan diye bir şey olmayacak. Ama öte yandan dikkatimi çeken bir şey oldu. Erin'in Oğullarının sayıları gittikçe azalıyor. Norah'ın kapısında önceleri iki nöbetçi vardı şimdi bir tane.»

Norah'ın adını duyunca yüzü sararıp, gözleri nemlendi.

«Onu görebildin mi?» dedi.

Başımı salladım. «Hayır.»

«Yüzüne dikkat ettin mi, binbaşı? Nasıl da acı içindeydi.»

Yatağın ucundaki pirinç ayaklığı sıkıca tuttu.

«Tanrım, ona bu kadar acı çektirdiği için Barry asla elimden kurtulamayacak.»

Yüzündeki ifadeden bunu gerçekleştireceğini anladım. İspanyol Kalesinin hemen aşağısındaki küçük limana virajlı bir yoldan iniliyordu. Bizi eski bir Ford kamyonetine bindirmişlerdi. Araç durduğunda kendimizi uzun ve taş bir dalgakıranda bulduk. Arkamızda uzanan kayalar o denli yüksekti ki, artık İspanyol Kalesini göremiyorduk.

Bu küçük koyun ucunda tahtadan yapılmış küçük bir kulübe vardı. İçinde askeri eğitim teknesinin bulunabileceğini düşünüyordum ama kulübenin tahta kapıları kapalı olduğundan içeriyi göremiyordum. Kathleen taş basamakların ucunda kıyıya bağlanmış duruyordu. Dooley bizleri tekneye doğru itekledi.

Arkadaşı çoktan tekneye binmişti bile. O iriyarı, kızıl saçlı ve uzun sakalı olan bir adamdı. Ayağına balıkçı çizmeleri geçirmişti. Güverteye atladım. Tam o sırada Plumbridge'den beri kullandığımız Land-Rover rıhtımda durdu ve Frank Barry araçtan indi.

«Her şey yolunda mı?» diye seslendi. «McGuire bu suları avucunun içi gibi bildiğinden tekneyi onun kullanmasını istiyorum. Seni fazla yormak istemiyoruz, binbaşı.»

Demek hazırladığın oyun buymuş, diye geçirdim içimden.

«Sen nasıl istersen öyle olsun, Barry.»

Keyifle gülümsedi.

«Böyle düşüneceğini biliyordum. Şimdi de sıra sürprizde. Norah da sizi geçirmek için geldi.»

Genç kadını iteleyerek Land-Rover'dan dışarı sürükledi. Norah sendeliyordu. Binnie saldıracakmış gibi ileri atılınca Dooley hemen silahına davrandı. Tam o sırada teknenin motorları çalıştı ve McGuire pencereden başını uzatarak demiri çekmemizi söyledi.

Güçlkle gülümseyerek yağmurun altında duran Norah Murphy'e baktım. O kadar perişan ve yorgun görünüyordu ki, Barry onu tutmasaydı yere düşecekti.

Birden karanlığın içinde gözden kayboldular ve McGuire hızı arttırdı. Denize açıldık.

t

.on dört.

Horseshoe Körfezine girerken Magil Adası alacakaranlıkta küçük bir nokta gibi duruyordu karşımızda. Yazları bomboş bir kaya parçasına benzeyen bu ada, sabah sisinin ve yağmurun altında körfezin hemen karşısında gri renkli bir perdeyi anımsatıyordu.

Yol boyunca hazırlıklarımı sürdürmüştüm. McGuire motorun hızını keserken ben de dalgıç giysilerimi giymeye hazırlanıyordum. Körfezin hemen ortasında demiri attı. Binnie sırtındaki eski yağmurluğuyla sağnak yağmurun altında yanibaşımda duruyordu. Karanlık sulara bakınca birden titredi.

«Benim yerime senin dalacağına seviniyorum, binbaşı. Malları bulmak uzun sürer mi dersin? Nedense aşağıda bir şey bulacağını ümit etmiyor gibisin. Çünkü mezar gibi karanlık.»

«Cork ortalarda olduğunu söyledi,» dedim. «Onun için de mallardan çok uzakta olduğumuzu sanmıyorum. Zaten bu körfez görebildiğim kadarıyla çok büyük bir yer değil.»

McGuire demiri atarken Binnie de bana yardım ediyordu. Siyah dalgıç bıçağımı bacağıma bağlarken Dooley'in eli silahında bizi izlediğini gördüm.

«Herhangi bir itirazın mı var, geri zekâlı herif?» diye seslendim.

Adına yüz dediği o taş gibi maskede herhangi bir kıpırtı dahi olmadı. Ayağa kalkınca, Binnie oksijen tüpümün sırtıma bağlanmasına yardım etti. Kayışlarını sıkıştırırken fısıldadım.

«Sakın unutma. Üçüncü dalışımda.»

Binnie karşılık vermeden dalgıç lambasını uzattı. Maskemi taktım, ağız bölümünden oksijen tüpünü denedim sonra da güverteye çıktım.

Yeterli hava olup olmadığını kontrol ettikten sonra hızla aşağıya indim. Düşündüğüm kadar kötü değildi. Su, siyah bir cam gibi açık seçikti. Garip bir tedirginlikle Keltik mitolojisindeki kahramanların canavarları yakalamak için karanlık sulara daldıklarını hatırladım birden nedense.

O noktada körfezin dibi deniz yosunlarıyla kaplıydı. Yaklaşık beş altı metre uzunluğundaki eğreltiotu yaprakları yüzüme gözüme değişiyordu. Kısa bir demirin zincirine tutunup kendi eksenim etrafında döndüm ama suyun alışılmadık temizliğine karşın yalnızca birkaç metre ilerisini görebiliyordum. Görünürde hiçbir şey yoktu ama aramayı sürdürdüm. Deniz yatağına yakın kalmaya çalışarak kıyıya doğru yüzüyordum. Batık gemi birden karşıma çıktı. Temiz ve beyaz kumun üstüne bir yana eğrilmiş öylece yatıyordu.

Güverteye doğru gidip parmaklığa tütündüm ve kendimi yukarı çektim. Kraliyet Donanmasına ait askeri eğitim teknesiyle yaptıkları savaşın izleri açıkça ortadaydı. Mermi kovanlarının saplandığı yerde iki büyük delik açılmıştı. Ayrıca ancak çok güçlü makinalı tüfekler kullanılarak açılacak büyüklükte delikler de vardı geminin tekne bölümünde. Hiç zaman yitirmeden yukarı çıktım ve kıyıya Kathleen'den daha yakın olduğumu farkettim. Beni ilk önce Binnie gördü ve el salladı. Demiri çektiler ve McGuire motoru çalıştırınca bana doğru yaklaştılar.

«Buldun mu?» diye sordu Binnie tekne yanıma gelip yavaşladığında. McGuire bir kez daha demir attı. Başımı evet anlamında salladım.

«Malların nerede olduğunu saptamak için şimdi ilk dalışımı yapacağım.»

Ağızlığımdan bir nefes daha alarak oksijen tüpümü bir kez daha kontrol ettim ve el fenerimi yakarak hızla kamara iskelesinden aşağı indim.

Kamara pencerelerinden çok az ışık sızıyordu. Bulduğum yer cehennem gibi simsiyahtı. Kamaralardan birinin kapısı öne ve arkaya doğru gidip geliyordu. Kapıyı ayağımla açtım. Bu ani sarsıntıdan ötürü içerdeki cesetlerden biri hafice sallandı ama ben cesedin yüzünü göremeden yeniden suya gömüldü. Başka bir cesetse tam başımın üstünde yüzüyordu. Gerçek bir karabasandı. Hızla dışarı çıkarak kapıyı kapattım. Geminin ana salonuna girdiğimde aradığımı buldum. Birçok büyük kutu masayla bölmenin arasında duruyordu. Birçoğu kilitliydi ama açıldığında içindekiler yıkılan iskambil kâğıtları gibi ortaya saçılıyordu.

Altın oldukça ağır bir maddeydi. Aldığım külçeler ortalama on, on beş kilo civarındaydı ama hiçbir sevinç belirtisi göstermemem gerektiğini de biliyordum. Kartlar zalim bir şekilde masaya atılmıştı ve her şey bundan sonraki on ya da on beş dakika içerisinde olacaklara bağlıydı.

McGuire'in parmaklığın üstüne yerleştirdiği merdivenin yanı-başında suyun yüzüne çıktım. Elimdeki külçeyi gösterdim. Binnie merdivenden inip elini uzatarak külçeyi aldı. Bu olağanüstü bir fırsattı. Külçeyi ona uzatırken dalgıç bıçağımı da yerinden çıkarıp yavaşça Binnie'nin çizmesinin arasına atıverdim.

Binnie'nin yüzünde herhangi bir değişiklik olmamıştı. Külçeyi parmaklığın üstünden McGuire'e uzatınca, o da külçeyi alarak heyecanla Dooley'e gösterdi. Dooley altından çok benimle daha fazla ilgiliydi.

«İyi misin, binbaşı?» dedi Binnie.

«Çok soğuk,» dedim. «Bir an önce ağı indirin de bu iş bitsin artık.»

Binnie, McGuire'ye yardım ederek ağı aşağı ittiler. Ağızlığımı taktım ve suya daldım.

Z

Ağın doldurulması çok uzun sürecekti. Çünkü her defasında yalnızca tek bir külçeyi

taşıyabiliyordum. Altı külçeyi yerinden kaldırıp ağın içine yerleştirmem yirmi dakikamı almıştı. Bunun yeterli olacağını düşünerek ağın kenarını hafifçe çektim. Ağ yukarı çekilirken ben de suyun yüzüne çıktım.

Suyun yüzüne çıktığımda ağı güverteye çekiyorlardı. «Ağı daha fazla dolduramaz mıydın?» diye bağırdı McGuire.

«Altınlar çok ağır. Ancak bu kadar doldurabildim.»

«Elini çabuk tutsan iyi olur. Akşama kadar burada kalmaya hiç niyetim yok.»

Parmaklığın kenarında yere çömelerek külçeleri ağdan çıkarmakla meşgul olan Binnie'ye baktım. Pruvanın yanında parmaklığa dayanmış olan Dooley gözünü benden ayırmıyordu. Ona bir el işareti yaptıktan sonra suya atladım. Yönümü değiştirip tekrar su üstüne çıkmadan önce iyice daldım. Kathleen'in tam altına doğru yüzüyordum. Oraya geldiğimdeyse oksijen tüpümün kayışını açık bıraktım ve yavaşça Kathleen'in diğer tarafından suyun yüzüne çıktım. Binnie'nin öfkeyle konuştuğunu duyuyordum.

«Şu yaptığına bak, seni geri zekâlı herif seni. İşini dikkatli yapmazsan yüzünü dağıtırım.»

«Asıl ben senin yüzünü dağıtacağım,» dedi McGuire.

Elbette bunların hiçbirini göremiyordum. Parmaklığın arasından süzülerek dümen köşüne girdim. Harita masasının altındaki düğmeye bastım ve kapak açıldı. Sol elimi uzatarak **Mauser**'i aldım. Onu tam bulunduğu yerden çekip çıkarırken arkamda belli belirsiz bir ses duydum. Başımı çevirip baktığımda karşımda Dooley'i buldum. Onu oraya hangi altıncı hissin getirdiğini bilmiyordum ama elindeki tabancasıyla bana bakarken yüzünde herhangi bir ifade yoktu. İçinde bulunduğum durumu düşündükten sonra **Mauser**'i elimden bıraktım. Dooley gülümsedikten sonra beni sol kolumdan vurdu. Kısa bir süre sırtüstü yerde yattım. McGuire'in küfrettiğini duyunca dümen köşkünün diğer tarafında da bazı sorunların ortaya çıktığını anladım. Silah yarası insanın canını hemen acıtmazdı tıpkı ben de olduğu gibi. Ama sinir sistemimde o denli büyük bir şok yaşıyordum ki, ayağa kalkmaya çalışırken bir türlü kendime gelemiyordum.

Dooley'in oracıkta hemen işimi bitireceğini sanıyordum ama o dışarı çıkarak kendisini izlememi işaret ediyordu. Tabancasını aşağı indirip bana gülümsediği için hiç de iyi durumda olmadığını anlamıştım. Sol kolum kanlar içindeydi. Yüzüm yaşadığım şoktan kireç gibi bembeyaz olmuştu. Benim ülkemde insanın hayatta kalması karşısına çıkan her şansı yakalamasına bağlıydı. Sendeleyerek ve her an düşme tehlikesi içinde kapıdan dışarı çıktım ve sağ elimin tersiyle hızla Dooley'in boynuna vurdum. Tabancasını elinden düşürdü ve sendeleyerek duvara yaslandı.

Böylesine sert bir darbe onu biraz sersemletebildi ama yağmur yüzünden kaldırdığı kalın paltosunun yakaları onun hayatını kurtarmıştı. Eğilip tabancasını almaya çalışırken yanıma kadar geldi.

Yapılması gereken şeyi yaparak tabancasını parmaklığın altına ittim ve yanıma iyice

yaklaştığında da yumruğumu ağzına dayadım. Bu, Cebelitarık Boğazını itmeye benziyordu. Dooley bütün gücüyle karşılık vererek beni yumrukladı. En azından sağ tarafımdaki kaburga kemiklerimden ikisinin kırıldığını hissettim. Güçlü kollarıyla beni sardı ve vargücüyle sıkmaya başladı. Belki de sırtımı parmaklığa dayayıp kırmayı düşünüyordu. Eğer gerçekten böyle düşünüyorsa çok büyük bir hata yapıyordu. Çünkü beni parmaklığa ittiğinde ben denize düşerken onu da beraberimde sürükleyecektim.

Ve deniz benim alanımdı, onunki değil. Ona hızla vurdum. Denize yuvarlanırken de paltosuna yapışıp onu da aşağı çektim. Dooley benden kurtulmak isteyerek paltosunu vargücüyle çekiştiriyordu. Sol ayağımla demirin zincirine tutundum; Acıyı duymazdan gelmeye çalışıyordum ve sağ elimle boğazına sert bir darbe indirdim. Bütün gücüyle karşı koymaya çalışıyordu ama artık gücünü tüketmekteydi ve dünyada hiçbir şey beni engelleyemezdi. Sonunda onu bırakıp peşinden suyun üstüne doğru çıkarken ciğerlerim neredeyse patlayacaktı.

Dooley'in yanında suyun üstüne çıktığımda Binnie parmaklığın yanibaşında beni izliyordu. İçime hava çektim ve başımı iki yana salladım.

«Bana bir halat ver. Onu kollarının arkasından geçireceğim.»

«Aman Tanrım, binbaşı. Herif ölmüş bile. Farkında değil misin yoksa?»

«Dediğimi yap. Sonra anlatırım.»

Binnie halatı getirdi, halatı ölünün kollarının arkasından geçirdim ve Binnie onu parmaklığa doğru çektim. Hemen arkasından ben de parmaklığa çıktım ve kendimi yere attım. Dümen köşkü hemen arkamdaydı.

«Çok kötü görünüyorsun, binbaşı,» dedi Binnie endişeyle.

«Benim nasıl görüdüğüme boşver. McGuire'e ne oldu?»

«Bıçağı karnından sokup sırtından çıkardım.»

«Bravo sana. Hadi şimdi git de bana mutfaktan bir şişe Jameson'la ilkyardım çantasını getir. Biraz pansuman yapman gerekecek.»

Dümen köşküne doğru gittim. Binnie o sırada kolumu sargı beziyle sararken ben üçüncü kadehimi içiyordum. Binnie yaralarımı elinden geldiğince düzgün sarmaya çalışıyordu ama her soluk alışımında sanki koluma bir bıçak saplanıyor gibiydi. Daha sonra da talimatım doğrultusunda bana iki tane morfin yaptı.

Kadehimi yeniden doldurdum. «Morfinle içkiyi karıştırman ne derece doğru, binbaşı?» dedi endişeli bir sesle.

«Belki de hiç doğru değil,» dedim. «Ama şu anda her ikisine de gereksinimim var.»

«Ne için gereksinimin var, binbaşı?»

«İspanyol Kalesine geri dönmek ve Barry'e haddini bildirmek için.» Gülümsemeye çalıştım. «Barry artık iyice sinirime dokunmaya başladı, Binnie.»

«Buna yürekten katılıyorum.»

«Pekâlâ. Şimdi içinde bulunduğumuz duruma bir göz atalım. Kathleen'le geri döndüğümüzde iki olasılık karşımıza çıkacak. Bunlardan ilki Barry'nin sabırsızlıkla dalgakıranda bizi beklemesi.»

«Ya ikincisi?»

«Evde kalacak ve adamlarından birkaçını bizi karşılamaları için gönderecek.»

«Ama dümenin başında ikimizden birini gördükleri anda işlerin yolunda gitmediğini anlayacaklar,» dedi Binnie.

Başımı iki yana salladım. Kolumdaki acıyı var gücümle unutmaya çalışıyordum.

«Ne var ki, ikimiz de dümenin başında olmayacağız, Binnie.»

Güvertede "sırtüstü yerde yatan Dooley'e baktım.

t

.on bes.

İspanyol Kalesinin hemen altındaki koyda ilerlerken Dooley dümen köşkünde gereken yerde duruyordu. Elleri de dümendeydi. Yağmurluğuyla bağlamıştık onu. Çok yakından bakılmadıkça kimsenin onun ölü olduğunu anlaması olası değildi.

Ağrılarım eskisi gibi değildi ama her yanımın garip bir şekilde uyuştüğunu duyumsuyordum. Sanki tüm bu yaşadıklarımız gerçek değil gibi geliyordu bana. Morfinle viskinin karışımından ötürü böyle duyumsuyor olabilirdim. Tabii bir de yediğim kurşunu unutmamalıydım. Tehlikeli bir üçlüydü bunlar. Sis dağılmış ve görüş alanı açılmıştı. Ama yağmur hâlâ yağıyordu.

Ford kamyonet yolun bitimindeki dalgakıranın başında park etmiş duruyordu ama Land-Rover ortada yoktu. Barry'nin iki adamı dalgakıranın kenarında beklemekteydi. İçlerinden biri sigara içiyordu. Her ikisinin de elinde **Sterling**'ler vardı. Kamara iskelesinin gölgesinde bekleyen Binnie'ye yavaşça seslendim.

«Barry görünürde yok. Yalnızca iki adamı gelmiş. Bir dakika daha gidelim ondan sonra vur, ama olanca hızınla. Artık bu aşamada herhangi bir hatayı gözardı edemeyiz.»

Adamlardan biri seslendi.

«Hey Mac, neredesin?»

Sonra da diğeri öne doğru uzandı ve Dooley'i görünce yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

«Aman Tanrım,» dediğini duydum. «Buna ne olmuş?»

Birden acı gerçeği kavradılar.

«Hadi, Binnie,» diye bağırdım. Kamara iskelesinden şimşek gibi çıktı ye dalgakıranı yayılım ateşine tuttu. Daha önce de belirttiğim gibi **Sten MK HS**'ler bugüne dek yapılan en iyi makinalı tüfeklerdi. Tetiğin öne arkaya giderken çıkardığından başka ses duyulmuyordu. Bu ses de yirmi metrelik bir mesafeden duyulamayacağından İspanyol Kalesindekilerin aşağıda, koyda bir soykırım yaşandığından haberleri olması söz konusu bile olamazdı. Binnie ilk birkaç saniye içinde onların işini görmüştü. Kıyıya yanaştıktan sonra da koşar adımlarla Kathleen'i rıhtıma bağladı ve hızla basamakları çıktı.

«Kamyoneti çalıştır,» dedim. «Ne olur olmaz diye motoru durduracağım.»

Dümen köşkünde ihtiyacım olan şeyleri aldım, teknenin kışına gittim, güvertedeki kapağı kaldırdıktan sonra motoru durdurdum. Bütün bunlar iki ya da üç dakika sürmüştü ama elbette motoru çalıştırıp kamyonetin içinde bekleyen Binnie'ye bu süre çok uzun gelmişti.

«Tanrı aşkına binbaşı, elini çabuk tut biraz.»

Öldürdüğü ikinci adam kamyonetin yanında sırtüstü yatıyordu. Yanıbaşında da **Browning** tabancası vardı. Tabancayı alıp cebime attım ve acıyla kıvranarak araca bindim.

«Şimdi ne yapacağız?» diye sordu Binnie yola çıkarken.

Başım dönüyor ve kendimi sersem gibi hissediyordum. Sol kolum ise çok ağrıyordu. Nedense Binnie'nin sorusu beni sinirlendirmişti.

«Ne yazık ki, yanımda Tarot kartlarım yok Binnie, onun için ne yapacağımızı kestiremiyorum, başımıza bir bela gelmeden eve gidelim gerisini orada düşünürüz.»

Kaşlarını çatarak bana öfkeyle bir göz attı. Ağzını açıp bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki, nedense birden vazgeçti. Ben de arkama yaslanarak kolumdaki acıyla başa çıkmaya çalıştım.

Avlunun içinde evin arka tarafına doğru hızla gittik ve arka kapının önünde aracı durdurduk. Binnie hemen arabadan inerek içeri girdi. Ben de güçlüklerle artık iyice tükenmekte olan enerjimi toplamaya çalışarak arkasından gittim. Mutfağın kapısını tekmeleyerek açtı ve çömelerek içeri girdi. Mutfakta gazetesini okuyan bir adam vardı. Masanın başına oturmuş bir yandan da çayını yudumluyordu.

Binnie onu duvara yaslayarak üstünü aradı. Arka cebindeki **Browning**'i alıp beline taktı. Adamı kendine doğru çevirerek yüzüne sert bir tokat attı.

«Hadi Keenan, hadi orospu çocuğu. Bilmek istediğimiz şeyi bize söyle yoksa seni fena yaparım.»

Keenan, Binnie'nin yüzündeki korkunç ifadeye bakarken titremeye başlamıştı.

«Tanrı aşkına, Binnie, biraz daha sakın olamaz mısınız?»

«Tamam,» dedim. «Konuşursan canını acıtmayacağız. Şu anda evin içinde kimler var?»

«Yalnızca Barry.»

«Kızın yanında kim nöbet tutuyor?» diye sordu Binnie, **Browning**'in namlusunu Keenan'ın çenesine dayayarak.

«Hiç kimse, Binnie, hiç kimse.»

Keenan korkuyla titriyordu. Binnie öfkeyle Keenan'ın gömleğinden yakaladı.

«Hadi öyleyse, bizi onlara götür. Eğer bir hata yapacak olursan seni öldürürüm.»

«Dur bir dakika, Binnie,» diyerek Keenan'a döndüm. «Peki ya albay? Hâlâ eski hücresinde mi?»

«Evet.»

«Anahtarı nerede?»

«Şuradaki çiviye asılı.»

Gidip aldım. «Daha fazla ileri gitmeden onu hemen oradan çıkaralım.»

«Tanrı aşkına neden?» diye öfkeyle sordu Binnie.

«İşimize yarayabilir. Şimdi olmasa bile sonra yarayabilir.»

Bu pek inandırıcı değildi ama o anda aklıma bundan başka bir şey gelmemişti. Binnie tartışmayı daha fazla sürdürmeden gidip kapıyı açtım ve hücrelere inen basamakları inmeye başladım. Hücrenin kapısını açtığımda albay elinde İncil'e benzeyen bir kitap olduğu halde yatağına uzanmıştı. Kitabın üstünden uzun bir süre sakın bir tavırla bana baktı sonra da yerinde doğruldu.

«Bir hayli oyalandığınızı söylemeliyim. Neler oldu?»

«Ah, önemli değil, sol kolumdan kurşun yemek ve bir iki kaburgamın kırılması gibi önemsiz şeyler.»

«Şu anda işin hangi aşamasındayız?»

«Michael Cork öldü. Senin altınları buldum ve Binnie Gallagher ile ben Barry'e neler yapabileceğimizi düşünüyorduk.» Cebimdeki yedek **Browning**'i çıkarıp ona uzattım. «Eğer sen de bu eğlenceye katılmak istiyorsan beni izle. Yalnızca kahramanlık yapmaya kalkışma. Binnie benim Pearse, Connolly ve Michael Collins karışımı olduğunu düşünüyor ne yazık ki.»

Bana dikkatle bakıyordu. Sesim sanki benim sesim değildi. Arkamı döndüm şarap mahzeninin yanından geçtim sonra da Binnie'yle Keenan'ın sabırsızlıkla beklediği yere geldim.

«Aşağıda bu kadar saat ne yaptın, Tanrı aşkına?» dedi Binnie ve sonra vereceğim karşılığı beklemeden albaya döndü. «Bizim arkamızdan ayrılma ve ağzını sakın açayım deme. Anladın mı?»

«Evet,» dedi albay.

Keenan önde bizler arkada holde ilerledik. Her yer oldukça sessizdi. Keenan kısa bir an duraksayarak sessizliğe kulak verdi. Ardından da evin ana merdivenlerinden çıkmaya başladı. Holde ilerliyorduk. Bu bina kışlayken kullanılan kadınlar ve erkekler tuvaletinin önünden geçtik. Bir piyano sesi duyuyorduk.

Biri Bach'ın prelüdlere birini seslendiriyordu. Müzik Frank Barry'nin odasından gelmekteydi. Kapının önünde durduğumuzda müziğin sesi beni büyülemişti.

«İçerdeler,» diye fısıldadı Keenan.

Binnie, hemen Keenan'ın böğrüne bir tekme atınca adam acıyla yere düştü, o da elinde tabancasıyla içeri odaya daldı. Piyano çalan Barry birden durdu. Norah Murphy şöminenin yanındaki koltukların birinde oturmaktaydı. Hemen yerinden fırladı, bize döndü. Sağ yanağındaki yara izi çok çirkinleşmişti.

«Norah?» diye haykırdı Binnie. «İyi misin?»

Bir süre orada öylece durarak bizlere baktıktan sonra koşarak kendini Binnie'nin kollarına attı.

«Ah, Binnie, Binnie, seni gördüğüme çok sevindim.»

Aynı anda da Binnie'nin belindeki **Browning**'i kaptı ve hepimizi hedef alacak bir şekilde geriledi.

«Eğer yaşamak istiyorsanız beyler, kıpırdamamanızı öğütlerim,» dedi o her zamanki kesin ve kararlı sesiyle.

Frank Barry olduğu yerde kalmış ama omzundaki mahfazadan tabancasını çıkarmıştı. Albayla ben akıllı insanlar olduğumuz için ellerimizi havaya kaldırmakla yetinmiştik. Ne var ki, ben sol elimi fazla kaldıramıyordum.

«Daha işin başından beri senin ne olduğunu merak edip durmuştum, hayatım,» dedim. «Meyer öldürüldüğünde Barry ve adamlarının bizi beklemesi herhalde basit bir rastlantı değildi. İnsan böyle bir şeye kolay kolay inanamazdı.»

«Ama inandın.»

«Pek inandım denemez. Sonunda o damgalama işi haklı olduğumu kanıtladı. Ama iyi bir gösteriydi doğrusu. Ne yaptın Barry, ona bir kutu ağrı kesici mi içirdin işe başlamadan önce?»

«Dişçiye gitmek gibi bir şeydi,» dedi Barry. «Ama Norah'ın ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğuna Binnie'yi inandırmak için böyle davranmamız gerekiyordu. Aksi halde hemen koşup Küçük Adam'ı bulmaya gitmezdi.»

«Ama o hiç acı çekmedi değil mi?»

«Altın ve gümüş külçelerinin nerede olduğunu öğrenmek istiyorduk. Cork bunu Norah'a bile söylemeyecekti. O, altınları yedekte tutmak istiyordu. Herhangi bir maddi sıkışıklıkta silah almak sözkonusu olduğunda o altınları kullanacaktı. Planı buydu.»

«Konuş,» dedi Norah. «Onun yapmak istediği buydu işte. Bunun iyi yanı ne? Zaten zamanı dolmuştu artık. Şimdi bizler kendi yöntemlerimizi kullanacağız.»

«Güç ve her an artan güç,» dedi albay. «Teröre terörle karşılık vermek. Bir süre sonra elinizde ne kalacak sanıyorsunuz?»

«Başka çıkış yolu yok,» dedi Norah Murphy. «Bizi ciddiye almaları için başka yapacak bir şeyimiz yok. Frank bunu anlıyor.»

«Bu yüzden mi birlikte çalışıyorsunuz?» diye sordum.

Tüm bu konuşmalar olup biterken Binnie taş gibi durmuş olanları izliyordu. Benim söylediğim cümle onu kendine getirir gibi oldu.

«Sen şimdi bana onlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?» dedi fısıltıyla. «Daha

başından beri Frank Barry'le mi çalışıyordun? Öldürebilen, gerçek bir katille mi? Yoluna çıkan kadınları çocukları gözünü bile kırpmadan öldüren biriyle mi çalışıyorsun?»

«Bazen bundan başka çıkar yol yoktur, Binnie.»

Norah Murphy'nin sesinde yalvaran bir ifade vardı. Binnie'ye anlaması için yalvarıyordu sanki.

«Zayıflığa tahammülümüz yok. Güçlü olmak zorundayız.»

«Seni katil orospu seni,» diye haykırarak genç kadına doğru bir adım attı.

Norah da tabancasına davrandı.

İki el ateş edilmişti. Binnie sendeleyerek geriledi ve sonra yüzüstü yere düştü.

Norah Murphy eli tabancasının tetiğinde odanın ortasında duruyordu. Yüzü çok solgun olmakla birlikte kararlı bir hali vardı. Kim kıpırdayacak olursa ateş edeceği kesindi. İşi sürdürme sırası Frank Barry'e gelmişti.

«Cevapları ver, Vaughan. Bunu hiç zaman yitirmeden yerine getirmeni öneririm, yoksa sen de onun akıbetine uğrarsın. Dooley, McGuire ve tekneyi karşılamaları için dalgakırana gönderdiğim iki adamıma ne oldu?»

«Hepsi öldü,» dedim. «Çok üzücü.»

«Ya altınlar?»

«Teknede.»

«Hepsi mi?»

«Bulabildiklerim.»

Kısa bir an düşündükten sonra dönüp Norah'la konuştu.

«Peki, şimdi biz tekneye gidiyoruz. Sen de Land-Rover'ı garajdan çıkar ve koyda beni bekle.»

Holde acı içinde kıvranan Keenan'ın üstünden atlayarak garaja doğru gitti Norah.

«Peki ya bizler ne olacağız?» dedim.

«Uslu durun. Biz buradan ayrılmadan önce sizlerin gitmesine izin vereceğim. Şimdi ellerinizi ensenize koyun ve yürümeye başlayın.»

Ona elbette bir an için bile inanmamıştım ama yapacak başka bir şeyimiz de yoktu. Holde yürüyüp geniş merdivenden aşağı inerek dışarı çıktık.

Z

Norah görünürde yoktu. Barry bizleri aşağıda koyu görebileceğimiz bir yere getirdi.

Sonra da durmamızı söyledi. Durduk.

«Burada mı cezalandırılacağız?» diye sordu albay.

«Ne yazık ki öyle,» dedi Barry. «Bu işin dışarda olmasını isteyebileceğinizi düşündüm. Ayrıca buranın manzarası da bir harika. Bunu kabul etmelisiniz.»

Köşeden dönen Land-Rover yanımıza gelip durdu. Norah Murphy direksiyonun başında oturmuş Barry'nin işini bitirmesini bekliyordu.

«Ne ekersen onu biçersin,» dedim. «İncil böyle diyor işte. Sen de bu işteki payını alacaksın, Norah, sakın korkma.»

Frank Barry gülümseyerek bir şey söylemek için ağzını açtı ama konuşamadı. Garip, metalik bir ses duyuldu, kurşunlar ceketine saplanmıştı. Frank Barry'nin her yanından kan akmaya başladı.

Binnie Gallagher sendeleyerek basamakların başında duruyordu. Elindeki tabancayı sıkı sıkıya tutarak Land-Rover'a doğru yaklaştı. Norah donmuş bir şekilde oturuyordu. Binnie arabaya iyice yaklaştıktan sonra sendeleyerek durdu. Sonra da genç kadını hakir gören bir tavırla konuştu.

«Hadi, defol git buradan. Ateş edilmeye bile değmezsın sen.»

Norah'ın bu söylenenleri sindirebilmesi biraz uzun sürmüştü. Sonra da hızla motoru çalıştırdı ve koya inen yola saptı. Binnie tabancasını indirip yanından geçti. Güçlkle yürüyebiliyordu.

«Ne manzara ama,» dedi. «Hiç olmazsa piçkurusuna gününü gösterebildim.»

Düşerken koşup onu yakalamaya çalıştım ama beceremedim. İkimiz birden yere düştük. Kazağı kan içindeydi. Yüzüyse kireç gibi bembeyazdı.

«Devam ettiği sürece eğlenceliydi, binbaşı. İkimiz İngiliz Ordusunu altı ay içinde muma çeviririz, değil mi?»

Başımı salladım. «Elbette çeviririz.»

Son bir kez gülümsedi.

«İrlanda Cumhuriyeti'ne, Simon Vaughan,» diye bağırdı ve sonra da öldü.

«Çok üzüldüm,» dedi albay.

«Ondan hoşlanmıştın değil mi?»

«Evet öyle denebilir.»

Garip bir şekilde öksürdü.

«Peki ya kız?»

«Onun bir yere gittiği yok. Önlem olsun diye motoru kilitledim. Teknede yalnızca birkaç tane külçe altın var. Geri kalanını çıkarmak için donanmadan bir dalgıç

isteyeceğim. Altınların nerede olduğunu onlara gösteririm.»

Boğazını temizlemek istercesine bir kez daha öksürdü.

«Sana çok şey borçluyuz. Eğer yapabileceğim bir şey...»

«Yapmanı istediğim şeyi sana söyleyeceğim,» dedim.

«İrlanda Cumhuriyeti'nde ipler senin elinde olacağı için sen ve ben bu delikanlıyı annemin doğum yeri olan Stradballa'ya götüreceğiz.»

«Anlıyorum,» dedi. «Bunu ayarlayabilirim.»

«Bunu başaracağından eminim. Sonra da dayım Michael Fitzgerald'ın mezarının yanına gömeceğiz onu. En iyi mermerden bir mezartaşı dikeceğiz.»

«Mezar taşında ne yazacak?»

«İrlanda Cumhuriyet Ordusu Askeri, Binnie Gallagher. İrlanda için öldü.»

Binnie'ye baktım. «Bundan hoşlanacağından eminim.»

Oradan uzaklaşarak bir sigara yaktım. Hava kararmıştı. Gökyüzünde kara kara bulutlar dolaşıyordu. Yağmur yağacaktı.

«Gerçekten de bir şeyler başardığımızı sanıyor musun?» dedim.

«Yalnızca biraz zaman kazandık. Hepsi bu kadar. Aslında askerler de bu işler için zaten. İşin gerisi politikacılara kalmış.»

«O zaman Tanrı yardımcımız olsun.»

Albay kısa bir sessizlikten sonra konuştu.

«Vaughan, sana bir itirafta bulunmak istiyorum. O silahlar yüzünden Yunanistan'da tutuklandığın geceyi ben ayarlamıştım.»

«Bunun artık önemi yok,» dedim. «Seninle karşılaştıktan on dakika sonra tutuklanmamın senin yüzünden olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ama paçamı kurtardım değil mi?»

Gerçekten de kurtarmış mıydım? Orada öylece durmuş ağarmakta olan güne bakıyordum. Birden aşağıdaki dalgakıranın oradan gelen bir motor sesi duydum. Kathleen denize açılıyordu.

Ferguson koşarak yanıma geldi.

«Tanrım kız gidiyor. Motoru kilitlediğini söylemiştin?»

Kathleen koydan çıkmıştı. Norah Murphy hızı arttırırken koyda beyaz köpükler oluşuyordu. Tam bir dakika sonra teknede büyük bir patlama oldu. Benzin deposu alev almıştı.

«Cennetten gelen ateş,» dedim. «Onu uyarmıştım ama beni dinlemedi.»

«Aman Tanrım,» diye fısıldadı albay.

Norah Murphy'i görmek umuduyla karanlık sulara baktım. Ama genç kadından geride hiçbir iz kalmamıştı. Geri dönerek yağmurun altında yürüdüm.

. bitti .